

МОМИЧЕТАТА ОТ ФИЛМА

ПАИ

Зои Дитл

ЗОУИ ДИЙН МОМИЧЕТАТА ОТ ФИЛМА

Превод: Корнелия Лозанова

chitanka.info

Може ли да промени живота ви един училищен проект? Да, ако задачата е да направите филм, ако учите в гимназия „Бевърли Хилс“ и ако живеете в Холивуд — там, където киното е по-силно от живота. Ана Пърси и Сам Шарп трябва да снимат филм и разбира се техните приятели и съученици искат да участват в него. А всичко около тях ври и кипи — Ана е дошла в Лос Анджелис да се забавлява, но мистериозното изчезване на Бен не е мечтаното начало. Сега тя прави всичко възможно да го забрави, а той опитва какво ли не, за да я спечели отново. Сам наистина ли е нейна приятелка или само плете интриги... Самият живот на двете момичета е като на кино. И така постепенно от автори на филма те се превръщат в главни герои... Въпросът е дали ги очаква щастлив финал...

ПРОЛОГ

Сюзан Кабът Пърси знаеше със сигурност, че в един момент от живота си тя беше също тъй непорочна и праведна като по-малката си сестра Ана. Сега обаче това време изглеждаше безкрайно далеч. Толкова далеч, сякаш беше част от нечий друг живот.

— Уау! Яко!

Възклицанието дойде от младежа, който лежеше до нея.

Сюзан напрегна ума си да се сети за името му. Помнеше само, че е някакъв цвят. И че има връзка с прочут на времето музикант, защото сутринта, когато постъпи в клиниката и се представи, той разказа някаква тъпа шега по този повод.

Браун. Кафяв, това е. Казваше се Браун. Само дето нито косата му, нито очите или пък кожата, имаха нещо общо с кафявото. Очевидно родителите му не бяха избирали името според външната прилика. Всъщност, изобщо не й пукаше защо младежът се казва точно Браун. Тя го познаваше съвсем бегло и смяташе да направи всичко възможно да не го опознае повече, освен, разбира се, в библейския смисъл на думата. По принцип сексът с непознати си е рискована работа (дори ако вземаш предпазни мерки), но всяко момиче трябва да запълва с нещо свободното си време.

Безкрайното свободно време, с което разполага. Сюзан караше курс за рехабилитация от алкохолна и наркотична зависимост в прочутата клиника „Хейзълдън“ в Минеаполис, който намиреше за мъчително досаден. Задължително пропускаше груповата терапия, тъй като нямаше никакво желание да споделя подробности от личния си живот със случайно попаднали по същото време в същата клиника отрепки. Разходките с придружител също не отговаряха на представата й за забавление. Те по-скоро й напомняха периода преди да тръгне на училище, когато живееше на 92-ра улица в Ню Йорк (район, в който няма как да попаднеш, ако фамилията ти не е Вандербилт или Лодж. Или Пърси.)

— По дяволите, врагът ми се схвана — оплака се Браун и се зае да масажира мястото. Сетне се настани върху куп хавлиени кърпи, които се бяха разпилели наоколо.

Сюзан знаеше, че складът за спално бельо не е най-удобното място за срещи, но го бе избрала заради възможността за уединение, не заради комфорта. Минаваше полунощ. Санитарите си бяха отишли. Кърпите и чаршафите за пациентите отдавна бяха извадени и разпределени, така че нямаше кой да дойде да ги безпокои. Освен това складът беше доста по-уютен от банята в мазето — единствената друга опция.

— Искаш ли да си дръпнеш? — обади се Браун. Очите му бяха нежнозелени. Цветът едва се различаваше в полумрака на малката стаичка.

Кое ли имаше предвид — натъпканата с хашиш лула, която държеше в едната ръка, или шишето текила, което бе прегърнал с другата? Как ли бе успял да вкара забранената стока? Още нещо, за което не й пукаше.

— Не, благодаря.

Явно програмата в „Хейзълдън“ работеше, защото откакто бе постъпила в клиниката, Сюзан не бе помирисвала алкохол или дрога. Не си заслужаваше да си развали досието заради Браун. Смазващата празнина, появила се, след като прогони алкохола и хапчетата от живота си, запълваше със сладкиши и цигари. И макар че сексът също беше забранен, от него поне не се дебелееше, нито беше предпоставка да хванеш рак.

Сюзан се обърна по гръб и загледа как Браун пали лулата. След малко той подхвана досадната история как родителите му го бяха принудили да постъпи в клиниката. Беше няколко години по-млад от нея, вероятно още в гимназията, готин, рус, от онзи тип сърфисти, по които момичетата си падат.

Но двамата бяха просто случайни познати и тя планираше нещата да останат така. Можеше, естествено, да сподели с него своята собствена сълзлива история. Нещастната богаташка дъщеря и родителите — студенокръвни аристократи от социалния елит, които бяха направили живота ѝ черен. Наслушала се беше на различни варианти на същата песен.

Сюзан погледна часовника си и пресметна, че в Бевърли хилс, Калифорния, където сестра ѝ Ана живееше в момента, все още е 22.30 ч. Ана беше единственият човек, когото искаше да чуе и с когото можеше да говори за наистина важните неща. Обаче цял ден оставяше съобщения на телефонния секретар. Ана така и не се обади. Колкото и да не ѝ се искаше да го признае, това я разстрои.

— ... така че реших да отскоча до Мауи с гаджето. Отидох да изтегля малко мангизи и виж ти, изненада. Оказа се, че дъртите са замразили сметката ми, представяш ли си? — нареждаше Браун.

Господи, това беше истинско мъчение. Трябваше да го накара да млъкне или да се върне в стаята си. Обаче Ванеса — съквартирантката ѝ, страдаше от безсъние и будуваше по цели нощи, като си блъскаше главата с разни акции и борсови курсове. И понеже отказваше да използва лаптоп или калкулатор, смяташе наум и записваше сложните си изчисления в счетоводна книга със старомодна писалка. Ако това не ви се струва достатъчно шантаво, Ванеса беше от онези „преродени“ пациенти, които се смятаха лично ангажирани да докладват за всяко нарушение на правилата в клиниката. Един ден, след такъв доклад, наказаха Сюзан да излъска банята, а самата Ванеса оцени работата ѝ по десетобалната система. В отговор Сюзан ѝ каза къде може да си завре счетоводните книги. С други думи — двете не бяха първи приятелки.

Можеше също да повтори упражнението с Браун бой. Или да изгледа някой филм. Или да поразсъждава върху факта как толкова умно, красиво и богато момиче като нея, на зрялата възраст от двадесет години, бе успяло да съсипе тотално живота си. Или...

Вратата се отвори с трясък. На прага стоеше Ванеса, стиснала в ръце чаршаф с петна от синьо мастило, с каквото бе боядисана и едната ѝ ръка. Тя веднага фиксира Сюзан и Браун, при това във възможно най-компрометиращата ситуация.

— Разлях мастилото — обясни появата си тя.

— О'кей, няма проблеми, нали? — обади се Браун, безуспешно опитвайки се да прикрие с една калъфка за възглавница бутилката с текила, лулата с хашиш и голото си тяло. Не му се получи.

Ванеса имаше много особености, някои от които определено изискваха антипсихотично лечение, но чарът не беше сред тях. Човек не би я нарекъл привлекателна, а и нямаше никакви изгледи това да се

промени. Имаше пъпки на гърба, проблеми с косата, малки гърди, на всичкото отгоре работеше като най-обикновен мениджър в една голяма фирма.

Сюзан, напротив, беше руса, перфектно оформена и достатъчно богата да не помисли за работа, освен ако не ѝ се прииска.

Иначе казано — тя беше всичко, което Ванеса не беше. С други думи Ванеса — защитничката на славата и призиванието на „Хейзълдън“, задължително щеше да вдигне аларма и до сутринта всички в администрацията щяха да научат за прегрешението на Сюзан. Това, че няма нищо общо с контрабандно внесения алкохол, нямаше да ѝ помогне. Сюзан знаеше правилата. Тя е била на мястото. Там е имало наркотици и алкохол. Това означаваше, че съвсем скоро ще я изхвърлят от клиниката.

А за да стане положението още по-гадно, Браун бой изобщо не си заслужаваше последствията.

ДЕЙЗИ БЮКАНЪН СРЕЩА ДЕЙЗИ ДЮК

Бен ли? Кой Бен? На тази мантра разчиташе Ана, за да изкара първия си ден в гимназията „Бевърли хилс“. Едва седемдесет и два часа по-рано, в навечерието на Нова година, тя срещна Бен Бирнбаум в самолета от Ню Йорк за Лос Анджелис. Ана пътуваше на запад, за да живее при баща си през последния срок на последната си година в гимназията. Бен беше първокурсник в Принстън и се прибираше вкъщи, за да гостува на сватба. Той беше готин, забавен и умен. Реалното доказателство, че момчето от мечтите съществува (за момичетата, които обичат да мечтаят, разбира се).

Ана имаше много качества. Тя беше висока, руса, добре възпитана и много богата, увличаше се по литературата и стиховете на Емили Дикинсън. Никой от познатите ѝ обаче, а най-малко самата тя, не би могъл да я определи като мечтателна. Или пък импулсивна. И затова, когато се озова с Бен в тоалетната по-малко от час след като се запозна с него в салона за първа класа на трансконтиненталния полет, изпита усещането, че е просто свидетел на нещо, което се случва с други хора.

Ана пристигна в Лос Анджелис с надеждата да преоткрие себе си, а Бен ѝ се стори най-подходящото момче, пред което да изяви новата си дръзка и предизвикателна същност. Обаче сега, когато си мислеше за всичко, случило се с Бен между божествения полет и адския край, Ана беше убедена повече от всякога, че иначе безпогрешният вкус ѝ изневеряваше, когато ставаше дума за момчета.

Нямаше как да представи случилото се в благоприятна светлина: Бен просто я заряза в новогодишната нощ. Изчезна безследно, за да се появи два дни по-късно да иска прошка. Каза ѝ, че се наложило да спасява своя позната, популярна личност, естествено — жена. Не искаше да разкрие името ѝ.

Това беше обяснението му. Колкото повече мислеше за него, толкова повече се вбесяваше. Вярно, Бен познаваше доста звезди. Самата тя видя десетки на сватбата, където той я заведе. И въпреки

това извинението изглеждаше направо смешно, обидно за нейния интелект. Явно се беше подлъгала за Бен, нещо нетипично за Ана Пърси.

— Ана! Яко! Надявах се поне в един час да сме заедно.

От съседната редица чинове ѝ помаха Саманта Шарп и разкри ослепителната си, перфектна усмивка за десет хиляди долара. Начинът, по който блестеше кестенявата ѝ коса, издаваше намесата на професионален фризьор.

— Сам, здрасти! — Ана беше възпитана перфектно от аристократичната си майка, владееща до съвършенство изкуството да изглежда щастлива, когато вътре в себе си не усеща и следа от удоволствие. Така че на свой ред се усмихна на Сам. Двете се бяха запознали на сватбата в навечерието на Нова година. Младоженецът беше бащата на Сам — Джаксън Шарп, един от най-популярните американски кинозвезди. Същата вечер Ана срещна и двете най-добри приятелки на Сам — Дий Янг, дъщеря на голяма клечка в звукозаписния бизнес, и Ками Шепард, чийто баща беше уважаван холивудски агент, пред когото всички трепереха. В началото момичетата се държаха доста мило, но не им беше нужно дълго време, за да разкрият истинската си същност.

„Е, добре — помисли си Ана, — щом се налага да карам час с някоя от тях, Сам определено е за предпочитане.“

В същия миг на вратата на кабинета по литература цъфнаха Дий и Ками. Явно трябваше да понесе и трите глави на Цербер едновременно. По дяволите!

— Здравсти, Ана! Как мина първият ден? — изчурулика дребничката Дий, докато се настаняваше на мястото зад Сам.

— Знаеш ли, на обяд те търсих — обади се Сам. — Решихме да отидем за суши в „Уестсайд павилиън“ и исках да те поканя да дойдеш с нас.

Очевидно момичетата бяха благоразположени.

— Аз пък се поразходих — отвърна Ана.

Ками седна пред Сам и изгледа Ана със смразяващ поглед:

— Питам от чисто любопитство — защо си облечена така?

Ана усети, че се изчервява. В Манхатън размъкнатите и износени дрехи се приемаха за шик. За първия си ден в „Бевърли хилс“ тя беше избрала дрехи, които смяташе за съвсем подходящи — бяла

фланелка, кашмирена жилетка на „Кемъл“ с дупка от молец на ръкава и произтъркани дънки. Дългата си, мека като коприна руса коса, завърза на конска опашка, а на устните си сложи единствено балсам с вкус на череша. А фактът, че дори в това най-обикновено облекло изглеждаше страхотно, се дължеше на гените и възпитанието ѝ.

Точно обратното — трите момичета бяха поредното доказателство за онова, което бе впечатлило силно Ана в Бевърли хилс — когато ставаше въпрос за козметика, водещият принцип гласеше: „Колкото повече, толкова по-добре!“, а що се отнася до обема на покритата с маркови дрешки част от тялото, мотото беше: „Колкото по-малко — толкова по-добре!“. И трите бяха покрили устните си с толкова гланц, че приличаха на ледена пързалка. И трите носеха миниатюрни, но изключително скъпи пуловери, панталони с възможно най-ниската талия и обувки с високи токове.

Сам, която имаше широк ханш и тесни рамене и приличаше на круша, полагаше най-много усилия да изглежда добре, но с най-незадоволителен резултат. Дий печелеше от големите си очи, бухналата руса коса и миниатюрната си крехка фигура. А Ками... Ками изглеждаше като излязла от страниците на някое списание за мъже. Белият ѝ пуловер свършваше поне десет сантиметра над колана на панталоните в цвят каки. Незнайно как, тя бе придобила тен, откакто Ана я видя за пръв път, и това перфектно подчертаваше буйните ѝ къдрици, които сякаш казваха: „Току-що ставам от леглото.“ В новогодишната вечер Ана научи, че година по-рано Ками и Бен били гаджета, а Ками даде да се разбере, че иска да си върне Бен.

Ана преодоля смущението си и отвърна:

— Не предполагам, че трябва да искам от теб одобрение какво да облека.

Ками изглежда не се впечатли от острия тон и рече:

— Нека ти дам един съвет. Не си вземай кафе в картонена чаша. Някой може да пусне нещо вътре.

— Ками, престани — обади се Сам.

Ана беше изненадана. Сам не приличаше на човек, който ще се опълчи на Ками. От друга страна, да си дъщеря на Джаксън Шарп сигурно значеше нещо. На няколко пъти Ана дори си помисли, че може да се сприятели със Сам. Но тъй като никога не беше сигурна дали тя

се кани да я прегърне, или да я нападне, приятелството изглеждаше доста нереално.

— Няма да е лошо да отидем на пазар — обърна се Сам към Ана. — Можем да разбием бутиците по „Родео“, обаче трябва да е, когато няма туристи. Направо не мога да понасям неандерталци на лов за модни дрешки.

— Нямам нужда от нови дрехи, Сам — отвърна Ана. — Благодаря ти, все пак.

Звънецът удари. Учителката по литература — мисис Брекнер, жена на средна възраст, облечена в недотам подходящ костюм с панталони с флорални мотиви, затвори вратата.

— Сигурна съм, че всички сте прочели „Великият Гетсби“ през зимната ваканция — започна тя — между джиновете с тоник на Аруба и спусканията в Мамът^[1].

Някои от учениците се позасмяха на ироничната забележка. Други изсумтяха, а трети просто изглеждаха отегчени до смърт. Мисис Брекнер подхвана лекция за основните теми във „Великият Гетсби“, като от време на време спираше, за да зададе въпрос. Ана предпочете да не взема участие, макар да знаеше всички отговори. За пръв път беше прочела класиката на Фицджералд на тринадесет години.

— Вместо да пишете обичайните доклади — продължи мисис Брекнер, — мисля да опитаме нещо ново и различно. Ще трябва да се разделите по двойки и да разработите проект, който представя книгата. Напишете кратка пиеса, направете скулптура, някакво представление, каквото решите. И не ползвайте текста дословно. Тук имаме работа с широкомащабни теми — потомствени богаташи срещу новобогаташи, индивидуализъм и себепознание срещу лесни пари и групово мислене. Добре, сега всеки от първа редица да си избере партньор от втора. По същия начин за трета и четвърта редица.

— Какво ще кажеш, Ана? — обади се Сам. — Партньори?

Ана беше твърде възпитана, за да откаже. Освен това Сам изглеждаше по-добра опция в сравнение с останалите, които изобщо не познаваше.

— Става. Би било чудесно.

— Някоя брилянтна идея?

— Не и в момента.

— Какво ще кажеш за кратък филм? — предложи Сам. — Мисля си за нещо в духа на сблъсъка на различните класи. Дейзи Бюканън среща Дейзи Дюк. На купон.

— Звучи интересно — съгласи се Ана. — Може ние да организираме купона. Да смесим актьори и непрофесионалисти. И да го филмираме.

Сам се почеса замислено.

— Знам ли. Не съм го измислила докрай. Ще поговорим по-късно, нали? Ще ти се обадя.

— Добре.

Изведнъж Ана се сети, че сутринта беше изхвърлила телефона си, защото Бен не спираше да ѝ звъни.

Не, нямаше, нямаше, нямаше да мисли за Бен. Нещо повече, кой беше този Бен?

— Не ме търси на мобилния — добави на глас. — Ще си сменям номера.

Сетне написа на един лист домашния телефон на баща си. Сам пхна листа в чантичката си „Шанел“ и взе да си играе с горното копче на мекия пуловер от новата линия на Стела Маккартни.

— Канех се да те питам нещо. Наистина ли те видях да говориш с Бен Бирнбаум тази сутрин или ми се е привидяло?

Ана вдигна рамене. Не искаше да обсъжда този въпрос.

— Той изглеждаше ужасно — продължи въпреки това Сам. — Сякаш не беше мигнал цяла нощ. Какво става всъщност? Питам, защото се притеснявам.

— Нямам представа — отвърна студено Ана, надявайки се тонът ѝ да накара Сам да спре с въпросите. Напразно.

— Каза ли ти защо още не се е върнал в Принстън? Знам, че занятията са започнали.

— Наистина не ми се говори за Бен.

— О, моля те — тросна се Сам. — Ти го познаваш от... колко... три дни. А на мен ми е приятел, откакто се помня. По-добре ми кажи истината, защото със сигурност ще я науча.

— Ако двамата с Бен сте толкова добри приятели, попитай го сама.

Сам смръщи вежди, перфектно оформени от Валери.

— Я колко си била докачлива!

„Какво пък“, рече си Ана, а на глас продължи:

— Сам, ако питаш дали с Бен се виждаме, отговорът е не.

Необяснима за Ана радост огря лицето на Сам.

— Да не би да ми казваш, че с Бен сте скъсали? — попита тя, като стисна ръката ѝ.

— Имахме една-единствена среща. Нямахме какво толкова да късаме.

Звънецът иззвъня за края на учебните занятия. Ана събра учебниците си. На тръгване видя Сам да говори разпалено с Дий и Ками. Реши да не им обръща внимание. Щом толкова държаха да се занимават с Бен, тяхна си работа. Тя щеше да го забрави.

Обаче...

Докато си пробиваше път навън от класната стая, един глас в главата ѝ повтаряше смущаващия въпрос: „Щом си сигурна, че ще го забравиш лесно, защо непрекъснато мислиш за това?“

[1] Мамът — популярен ски курорт в Калифорния. ↑

ГИМНАЗИЯ ЗА ПРИВИЛЕГИРОВАНИТЕ

— Хей, леко де. Направо ще ме отнесеш.

В претъпкания коридор Ана едва не се сблъска с Адам Флад — едно от момчетата, с които се запозна на сватбата на Джаксън Шарп. Определено него го харесваше най-много от всички, които бе срещнала досега в Бевърли хилс. Може би защото и той като нея беше „външен“, бе дошъл преди две години от Мичиган. За щастие седемстотинте дни дишане на изискания въздух в Бевърли хилс очевидно не бяха повлияли приятната липса на превзетост, характерна за средния запад. Освен това беше висок, слаб, симпатичен, умен и на всичко отгоре — призната баскетболна звезда.

— Извинявай, бях се замислила — каза Ана, когато Адам тръгна с нея към паркинга за ученици.

— За нещо хубаво, за нещо лошо или за нещо определено?

Тя се усмихна. Адам имаше татуировка на малка синя звезда зад лявото си ухо.

— Всъщност, мислех си колко се радвам, че те виждам.

— Значи със сигурност си мислила за нещо хубаво — отвърна Адам. — Е, какви са впечатленията от първия ден в гимназията за привилегировани „Бевърли хилс“?

— Смесени. Литературата беше о'кей. Химията започна добре, докато едно от момичетата в групата не реши да ми разкаже с подробности за свалката си с някаква звезда от сапунен сериал. При това с най-малките подробности.

— Нека позная. Шапки Картър? — Адам задържа пред нея вратата и двамата излязоха на огрения от слънцето паркинг.

— Как се сети? — разсмя се Ана.

— Известна е със склонността си да споделя интимни тайни с всеки срещнат. Какво ще кажеш за Брекнер?

Ана сви рамене.

— Хареса ми. Двете със Сам ще работим по общ проект за Великия Гетсби.

Пресичаха паркинга, където съучениците им се качваха в своите поршета и беемвета.

— Сам не е глупава — отбеляза Адам.

— Да, усетих. Дори за малко да повярвам, че бихме могли да се сприятелим, но...

— Аха, прословутото „но“ — пошегува се Адам.

— Не бива да забравяме двете й сенки.

— Дий и Ками — допълни Адам. — Заблуденото малко момиченце и другото — не толкова малко, но още по-заблудено.

— Това е моята кола — каза Ана, когато стигнаха перленосивия лексус, който баща й бе наел за нея. — С Дий може и да се спогодя, обаче Ками Шепард... Тя ме напада като баракуда.

Адам почеса татуировката си.

— Да, признавам, че е доста дръпната. Но и на нея не й е лесно. Знаеш ли, че майка й е починала при мистериозен инцидент? Мащехата й я мрази, а баща й е изперкал. Мисля, че Ками е много по-зле от Дий.

— Никога ли не казваш нещо гадно за някого?

— А, случва се — отвърна Адам и огледа колата на Ана. — Ето сега например. По дяволите, момиче, имаш чудна таратайка, а се возиш сам-самичка. Не си ли чувала, че трябва да пестим енергията?

Ана избухна в смях.

— Да не би да намекваш, че искаш да те закарам?

Адам се престори, че забива невидим нож в сърцето си.

— Колкото и да ми е тежко да го призная, аз вероятно съм единственият в горните курсове, който се придвижва с в. Разбирай — велосипед. Обаче не казвай на никого.

Ана вдигна ръка.

— Обещавам.

— Обикновено измолвам някой да ме закара — добави Адам.

— Смятай, че пак си се уредил — засмя се Ана. — Качвай се.

Адам отвори първо нейната врата, после заобиколи и се качи на мястото до шофьора. Когато подкара по „Сънсет булевард“ и погледна седналия до нея Адам, Ана си помисли, че животът може би не е толкова лош. Дори изпита нещо подобно на щастие.

Чу се клаксон. Ана обърна глава. В съседната лента ги настигна яркочервен спортен автомобил със свален гюрук. Зад кормилото беше

Сам, до нея седеше Ками, а Дий се бе разположила отзад.

— Чудесна двойка сте! — провикна се Сам иронично, докато Ками махна пренебрежително с ръка. — Ще се чуем по-късно!

— Е, поне не ни показа среден пръст — отбеляза Адам по повод жеста на Ками. — Мисля, че ревнува заради Бен. Двата ходеха.

— Така чух и аз. Нека обаче да се изясним. Нямам нищо общо с Бен, под каквато и да било форма, значение или контекст. Нито пък той с мен — тя стрелна с очи Адам, след това обърна поглед към пътя.

— На ъгъла с „Рексфорд“ завий надясно и продължи към „Колдуотър“. Искаш да кажеш, че не си диво и страстно влюбена в Бен Бирнбаум?

— Дори не го харесвам, Адам.

— Нима? — погледът на Адам светна.

— Да. И защо си толкова изненадан?

— Както знаеш, във всяко училище има едно момче, по което всички момичета си падат. Това е Божи дар. Миналата година това момче беше Бен. Както и по-предната година.

— Е, тогава излиза, че аз не съм като другите момичета.

— Радвам се да го чуя. А сега намали. Нашата къща е вдясно. С баскетболния кош на алеята към гаража.

Ана намали и спря. Адам се обърна към нея:

— Мерси, че ме докара.

— Няма защо.

Той потропа по таблото с дългите си фини пръсти.

— Е...

Ана разбра, че Адам иска да каже още нещо, но не можа да предположи какво, затова зачака търпеливо. Така изискваше доброто възпитание.

— Обичаш ли кучетата? — изтърси накрая той.

Това ли било?

— Да.

Той кимна.

— Аз имам куче.

— Каква порода?

— Улична превъзходна. Сигурно има кръв от поне петдесет и седем породи. Казва се Бузър. Прибрах го веднага, щом се преместихме тук.

„Много мило“, помисли си Ана. Последва нова порция мълчание и потропване по таблото.

— Ами... — продължи най-после Адам. — По-късно ще го водя на разходка. Край „Гладстоун“. Знаеш ли го?

Ана поклати глава.

— Какво е „Гладстоун“?

— Ресторант за морски деликатеси между Санта Моника и Пасифик палисейдс^[1]. Винаги има навалица от туристи, обаче плажът е осветен вечер. Мислех си, че може да дойдеш с нас, ако нямаш друга работа.

Дали Адам я канеше на среща? Истинска среща? Или имаше предвид да излязат като приятели? Хм. Не беше мислила за него като за романтична връзка, понеже главата ѝ беше пълна с мисли за...

„Престани!“, скара се сама на себе си, а на глас каза:

— Звучи забавно.

— Нали? Уау. Яко! А, облечи се добре. Като се мръкне, става студено. Ще те взема в шест, става ли?

— Че с какво ще ме вземеш? Разбрах, че нямаш кола.

— Ще се обадя на мама и ще хленча, докато не ми разреши да взема нейната. Двамата с баща ми ходят на работа с една кола. Така е от години. Мила картинка са.

Той слезе и маха след нея, докато зави зад ъгъла.

През петте минути, които я делиаха от къщата на баща ѝ, Ана си мислеше колко симпатично момче е всъщност Адам. Момче, с което би излязла на среща.

Или с което останалите биха очаквали тя да излезе.

Но Ана не беше изминала няколко хиляди километра, за да прави това, което се очаква от нея.

Ана ги видя веднага щом зави по кръговата алея пред дома на баща ѝ. Елегантната тухлена къща, построена през 50-те години на миналия век, беше измазана в бяло, с червени капаци на прозорците. Криеше се в сянката на гигантски евкалиптови и палмови дървета. Аленочервени, розови и лилави цветя ограждаха пътеката към входната врата. Днес обаче по протежение на алеята, като допълнителна украса, във въздуха се люлееха строени в редица

червени и бели балони, надути с хелий. Връвчиците им бяха закотвени към земята с помощта на торбички с пясък.

Ана спря колата, слезе и пое по оградената с балони алея към входната врата. За дръжката бяха завързани други три балона, а към най-големия от тях бе прикрепено писмо. Ана взе плика, а трите балона побързаха да отлетят. Тя проследи с поглед как се издигат в небето и се сети за последния път, когато пушна балон на свобода. Тогава беше на шест години. В един горещ летен следобед родителите ѝ я заведоха на разходка в нюйоркския Сентръл парк. Тримата написаха домашния си адрес върху три пощенски картички, които завързаха към три балона. Сетне пуснаха балоните, с молба който намери някой от тях, да върне картичката по пощата с бележка къде е намерена.

В този ден духаше източен вятър и балоните отлетяха на запад, към река Хъдзън. Два дни по-късно една от картичките се върна. Бе я изпратил някакъв старец от Ню Джърси, който намерил един от балоните, закачен в клоните на кленовото дърво в задния си двор. Това бе един от ярките спомени на Ана от времето, когато семейството ѝ все още бе щастливо заедно.

Когато балоните се изгубиха в синьото калифорнийско небе, Ана отвори писмото.

Ана,
Издъних се. Моля те, прости ми. Трябва да те видя.
Бен

Мътните го взели.

Да върви по дяволите.

Защо му е да прави нещо тъй мило и романтично. И защо тя се вълнува толкова?

„Ако мога да спася едно сърце от болката, значи не съм живял напразно...“

Стихът на Емили Дикинсън изплува в главата ѝ, докато се опитваше да успокои тупкането на сърцето си. Ако Бен Бирнбаум си мислеше, че може да я разнежи с няколко балона, значи жестоко се лъжеше. Каквото и да изпитваше към него, колкото и силно да я

привличаше той, колкото и добре да се чувстваше с него, Ана знаеше, че той не е за нея. На пръв поглед жестът му беше изключително мил. Обаче не можеше да бъде сигурна какви бяха мотивите му.

Ана видя градинарската ножица пред вратата на гаража и с нейна помощ пусна всичките балони на Бен в небето.

[1] Пасифик палисейдс — квартал в Лос Анджелис. ↑

I WANNA BE SEDATED^[1]

Саманта Шарп пиеше чай. Обаче Саманта Шарп не беше щастлива.

Звездният ѝ баща и бременната му нова съпруга Попи Шарп (бивша Попи Синклеър, която понастоящем усърдно използваше фамилията на съпруга си), се наслаждаваха на следобедния чай в заемащата петстотин квадратни фута дневна на имението Шарп в Бел Еър, разположено върху цели дванайсет хиляди квадратни фута. След сватбата в навечерието на Нова година, Попи бе получила ролята на мащеха на Сам и щяха да живеят заедно във въпросното имение.

Всъщност Джаксън Шарп и младата му съпруга трябваше все още да се наслаждават на медения си месец в Сенди лейн, Барбадос. Обаче Попи издържа едва една нощ на карибския остров, преди да се поддаде на паниката. Чувстваше се крайно несигурна толкова далеч от Бевърли хилс и личния си акушер. Джаксън опита всичко, за да я накара да мисли разумно. Все пак до датата, когато очакваха бебето, оставаха осем седмици. Обаче тя се тревожеше, че нещо в екзотичното меню може да предизвика преждевременно раждане и че след това, когато раждането започне, може да се окаже, че местните не разполагат с нужните успокоителни.

Така че двамата наеха самолет и се прибраха в Лос Анджелис. По тази причина се налагаше Сам да търпи компанията на най-новия член на семейството, заобиколена от кексчета с портокал и боровинки, кифлички с пълнеж от малинов конфитюр, бита сметана и прясна папая.

Попи държеше на следобедния чай. Бе чела някъде, че в Бъкингамския дворец следобед сервират чай. И понеже баба ѝ бе англичанка, тя се смяташе за близка с кралското семейство и нареди този обичай да стане неизменна традиция в имението Шарп. Когато Сам се прибра от училище и разбра, че баща ѝ и Попи са зарязали медения месец, стомахът ѝ се обърна. Но нямаше какво да направи.

Баща ѝ я покани да се присъедини към тях и ѝ подаде тънка като хартия порцеланова чашка. Така че тя остана. Гледката на Попи с масивния пръстен с диамант от Хари Уинстън на лявата ръка, отпусната вяло върху огромния корем, бе достатъчна Сам да натъпче устата си с кифлички. (Оказа се, че единствено тя яде от тях. Попи реши, че са прекалено калорични и предпочете да се задоволи с чай и тънка филийка от пълнозърнест хляб. Що се отнася до Джаксън Шарп, в края на месеца той започваше снимките на нов филм — „Чаровни момчета“, за парти сцената през осемдесетте години. Щеше да играе болен от СПИН и затова трябваше да отслабне със седем килограма. По тази причина единственото, което можеше да си позволи за следобедния чай, бе чай.)

Сам преглътна с отвращение третата поред кифличка. Ако човек се абстрахираше от издутия корем, мащехата ѝ приличаше на мажоретка на „Лейкърс“ — слънчев загар, крака, които сякаш нямаха край, изрусена до бяло коса и внушителна гръдна обиколка. Освен това беше едва четири години по-голяма от Сам. Никакво отклонение от най-противните холивудски клишета.

Сам, бъдещата филмова режисьорка, често си мислеше за живота като за филм със съответния оригинален саундтрак. Тя възнамеряваше в следващото десетилетие да се превърне в онова, което Скорсезе бе за седемдесетте години. Каква музика би подходдала на настоящия момент? Нещо старо може би, пънк? „I Wanna Be Sedated“? Не. Не „Рамоунс“. Напоследък доста използват песните им в рекламите. Или пък „Дед Кенедис“^[2]? „Твърде пиян, за да...“ Ех, ако баща ѝ бе приел буквално тази песен. Сега Сам нямаше да очаква полубратче или полусестричка.

Докато Сам дъвчеше, Попи я изгледа неодобрително.

— Надявам се, че не ходиш после да си бъркаш в гърлото, за да повръщаш. Една моя приятелка се нарани така и едва не умря.

Поне петнадесет възможни отговора преминаха през главата на Сам, но тя се насили да ги преглътне и отговори неутрално:

— Благодаря, че ме предупреди.

— Сам... внимавай за тона — обади се баща ѝ между две глътки чай.

Очевидно не бе успяла да демонстрира пълен неутралитет.

Попи я изгледа самодоволно, а Сам ѝ отвърна със смразяващ поглед, като за пореден път се зачуди какво е обяснението за тази женитба. Като един от най-популярните американски филмови звезди, Джаксън Шарп беше имал вземане-даване с цял куп хубавици. Обикновено не пропускаше да се повесели с едва навършилото пълнолетие русо маце, което срещаше в поредния си филм. С края на снимките свършваше и романтичното приключение. Сам предполагаше, че баща ѝ е изключително предпазлив с предпазните мерки, защото в противен случай и предвид скоростта, с която сменяше приятелките си, потомството му вече би трябвало да е достатъчно многобройно за цял бейзболен отбор.

Интересно какво се бе случило с това момиче? Как Попи бе успяла да забременее и да накара Джаксън Шарп да се ожени за нея?

Внезапно една ободряваща мисъл осени Сам: ами ако детето е от друг? Може би щеше да намери начин да уреди ДНК-тест за бебето. Ако се оказеше, че детето не е негово, може би Джаксън Шарп щеше да изрита Попи и на Сам нямаше да ѝ се налага да се бори за вниманието му с някаква лигава, оригваща се на кърма машина, наследила перфектната извивка на челюстта на Попи.

— Е, Сам, как вървят нещата при теб? — попита баща ѝ.

Аха, поне опитваше да прояви интерес.

— Всичко е наред.

— Чудесно, котенце — той шляпна плоския си корем. — Мен пък ме чака голям тормоз. Били Бланкс ще дойде да ме вкара във форма.

Погледна ролекса си и стана от масата. Тя се опита да измисли нещо, с което да го задържи още малко.

— Ще снимам късометражен филм, тате. За един училищен проект.

— Чудесно, скъпа.

Прозвуча разсеяно. Лошо.

— С една приятелка от Ню Йорк — Ана. Много е готина. Ще ми се да ви запозная.

— А-ха — той потупа темето си, за да се увери, че косата покрива мястото, където бе започнал да оплешивява.

— Ще бъде нещо като среща на Великия Гетсби с Фелини, с някои характерни за Бевърли хилс елементи. Затова се налага да

организирам купон. В събота вечер например. И да го заснемам.

— В събота? — повтори Попи.

— Да, Попи. Събота, денят след петък.

— Имах предвид, че ремонтът започва този уикенд, така че и дума не може да става за организиране на купон.

Сам се обърна учудено към баща си:

— Ремонт?

— Казах на Попи, че може да прави каквото пожелае с къщата — обясни той. — Все още не се чувства съвсем у дома си тук, а освен това иска да подготвим една от стаите на горния етаж за бебето. Всъщност, става въпрос за стаята до твоята.

Сам сякаш чу неспирния вой на бебе, измъчвано от колики в три часа през нощта.

— Мисля, че къщата си е наред и няма нужда от ремонт. Освен може би малко звукоизолация.

— Хей, захарче, нали отиваш в колеж догодина. Дори няма да живееш тук. Но за нас не е така — баща ѝ обиколи масата и целуна младата си съпруга. — Сам съжелява за думите си, Попи. И тримата се нуждаем от малко време, докато свикнем с новото положение. Какви са плановете ти за деня?

— Имам среща с психоложката, за да обсъдим някои предложения за името на бебето. Мисля си да е Кризалис, ако е момиче. Не е ли красиво?

„Да, бе — помисли си Сам. — Само дето никога няма да се научиш как се пише.“

— След това ще обядвам с Латиша Алисън — продължи Попи. — Може да запишем съвместен диск.

— Чудесно, скъпа — отвърна разсеяно Джаксън Шарп, докато оправяше косата си пред огледалото на бюфета.

— Попи, миналата година едно от парчетата на Латиша Алисън беше на първо място в класациите — обади се Сам. — Защо ѝ е да записва диск с теб?

— Баща ти го уреди. Пък и аз имам школуван глас, Сам.

Е, това вече беше върхът.

Достатъчно седя и слуша как тази празноглавка се надува, че може да постигне нещо повече от това да се ожени за носител на

„Оскар“. Сам стана, заяви, че има да пише домашни и се запъти към стълбите.

Нямаше друг избор, освен да заложи всичките си надежди на ДНК-теста.

[1] I Wanna Be Sedated — една от най-популярните песни на американската рок група „Рамоунс“. ↑

[2] „Дед Кенедис“ на англ. Dead Kennedys в превод „Мъртвите Кенеди“ — американска хардкор пънк група. ↑

ЕКЗИСТЕНЦИАЛНА КРИЗА

— Здравсти, Ана.

Джонатан, бащата на Ана, стоеше пред вратата към просторната дневна. Висок и строен, облечен в изтъркани дънки и износена синя фланелка, той изглеждаше десетина години по-млад. Това беше твърде странно за Ана, защото тя помнеше баща си с неизменния костюм, шит по поръчка при най-добрите лондонски шивачи, напълно погълнат от работата си като един от водещите инвестиционни анализатори в страната, човек, който винаги работеше на Коледа, понеже азиатските пазари не почиват. Но през трите дни, откакто бе пристигнала в Калифорния, той просто се мотаеше наоколо по дънки и фланелка, ухаещ недотам дискретно на марихуана.

— Не очаквах да те заваря вкъщи, тате — Ана свали кожената раница от рамото си и приседна върху антиквариата френска масичка за сервиране. Нова ваза от периода на династията Минг вече бе заместила онази, която Ана случайно бе счупила в новогодишната вечер. Тогава тя се блъсна в нея, понеже не я видя в потъналото в мрак фоайе, бутна я без да иска, а тя се пръсна на парчета върху застлания с мрамор под.

— Днес работих отгук — обясни баща ѝ. — Как беше в училище?

Ана вдигна рамене.

— Истината ли да ти кажа? Чиста загуба на време. По литература ще учим „Великият Гетсби“, а аз го прочетох още в осми клас.

— Вероятно преподават по някакви стандартни програми — кимна Джонатан. — Виж, съжалявам, че стажът в агенцията на Рандъл Прескът се провали, обаче съм намислил нещо друго.

Ана въздъхна, сякаш не хранеше големи надежди.

— Мерси. Аз също се обадох на няколко места вчера, разпратих си и автобиографията, където можах. Надявам се да се обадят

отнякъде. А сега ще е най-добре да се кача горе и да си напиша домашните. По-късно ще излизам.

— Би ли дошла в кухнята преди това? Искам да поговорим за нещо.

Първата ѝ реакция бе да измисли някакво оправдание защо моментът не е подходящ за задушежни разговори. Стремезът да отбягва на всяка цена подобни откровения, се бе превърнал в почти първосигнална реакция за Ана, благодарение на възпитанието на майка ѝ, която възприемаше и най-малката следа от емоция като „правене на сцена“. Но една от причините Ана да дойде в Лос Анджелис, бе шансът да опознае бащата, напуснал живота ѝ, когато тя бе едва осемгодишна. Раздялата на родителите ѝ бе доста враждебна, така че той бе принуден да отстъпи на бившата си съпруга не само двуетажния апартамент в Манхатън, а и пълното попечителство над децата. Освен това трябваше да напусне Източното крайбрежие.

Затова последва баща си в излъсканата до блясък ултрамодерна кухня. В средата беше металният плот за готвене, до едната стена — двойната фурна, каквато използваша в ресторантите, а червената шведска маса и столовете в същия цвят сякаш бяха взети направо от дизайнерската секция на музея за модерно изкуство. По изключение наоколо не се мяркаше никой от кухненския персонал.

Баща ѝ отвори хладилника.

— Газирана вода? Соево мляко? Сок?

Ана зяпна от изненада. Очевидно готвачката пазаруваше толкова, колкото ѝ бе необходимо за деня, затова хладилникът обикновено беше празен.

— Откога разполагаме със студени напитки?

— Откакто открих, че от супермаркета правят доставки по домовете. Какво да ти предложи?

— Сок. Какъвто и да е — Ана седна, а баща ѝ наля сок от круша в две кристални чаши и ѝ подаде едната.

— Е, как е майка ти?

Значи за нея искаше да говорят.

— Все още е в Италия — отвърна с равен глас Ана. — Не съм я чувала, откакто ми зададе същия въпрос за пръв път. Вчера.

— Мислех, че двете поддържате връзка.

Ана вдигна рамене.

— Мога да ти дам номера ѝ. Щом си толкова загрижен как е, обади ѝ се.

— Не знам защо ми се струва, че тя не гори от желание да ме чуе — той глътна наведнъж остатъка от сока.

— Ами, доколкото знам, не си проявявал такъв интерес към нея, докато сте били женени. Тъй че е малко необичайно, ако започнеш сега, десет години след развода.

Ана съзнаваше, че думите ѝ прозвучаха по-грубо, отколкото възнамеряваше. Но баща ѝ я бе заблудил, че иска да говорят за нея, а се оказа, че пак мисли единствено за себе си.

— Тогавя бях голям глупак — най-после той се отпусна на отсрещния стол и протегна крака под масата. — Но хората се променят.

— Добре че ми каза.

Баща ѝ размаха пръст на шега и се усмихна тъжно.

— Познавам този тон. Това е запазената марка на Джейн Пърси.

— Крушата не пада по-далеч от дървото, предполагам.

Той кимна и завъртя празната чаша.

— Ана, наистина съм се захванал да уредя въпроса със стажа. Исках да го знаеш.

— Благодаря ти. Много мило от твоя страна.

— Звучиш така, сякаш говориш с някой непознат.

— Е, може да се каже, че донякъде и ние сме непознати — подчерта Ана.

Баща ѝ почеса брадичката си.

— Туш. Е, утре ще знам със сигурност какво става. Може да е стаж след училище обаче. Така че ще се наложи да ходиш в гимназията. Съжалявам.

— Може ли да попитам къде?

— Маргарет напусна агенцията, за да помогне при основаването на нова. Доколкото разбрах, ще се казва „Алекс“. Имат няколко клиенти актьори, но главната им цел ще бъде да подбират романи и пиеси за филмиране. Дългосрочната програма включва отваряне на офис в Ню Йорк, а също и издаване на книги.

Маргарет беше приятелката на баща ѝ. Ана не се изненада, че той има романтична връзка. Изненадата дойде от това, че си бе избрал

не сексбомба, обсебена от мечтата за холивудска слава, а жена на около четиридесет години, копие на майка ѝ.

Ана се намръщи.

— Оценявам усилията ти, тате, но наистина не искам да имам нещо общо с твоята... връзка.

— Ако положиш поне малко усилие да опознаеш Маргарет, ще я харесаш. В много неща прилича на майка ти, но е по-мила.

— Виж ти.

Джонатан се усмихна.

— Възхищавам се на лоялността ти. Обаче ти няма да работиш пряко с нея. В агенцията ще има трима партньори. Щом разбере нещо повече, ще ти кажа подробности.

— Благодаря ти. Наистина. Е, а ти как се чувстваш тези дни?

Джонатан я изгледа учудено.

— А, имаш предвид главоболието? Не е толкова зле. Ако не броим една ужасна криза вчера.

— А, все така ли... се лекуваш сам? — с въпроса си Ана намекваше за аромата на трева, който и в момента се носеше около баща ѝ.

— Само докато лекарят ми се прибере от Хаваите — успокои я Джонатан, след като забеляза загрижения ѝ поглед. — Не се притеснявай, той се връща другата седмица. Не мога да се оставя в ръцете на друг — сетне снижи глас и добави поверително: — Освен това точно той ми предложи това „лечение“.

— Да не пропуснеш прегледа. Знам колко си зает.

— Имам две секретарки и един асистент, на които разчитам да ми напомнят.

Прекъсна го извънмяването на мобилния му телефон.

— Джонатан Пърси — обади се той и след минута извика: — Хей, радвам се да те чуя! — после се усмихна и прошепна към Ана: — Сестра ти е.

Сестрата на Ана — Сюзан, от три седмици караше поредната програма за рехабилитация. Алкохолът беше любимата ѝ отрова, макар че и други нелегални субстанции бяха прониквали в гърлото, носа и вените ѝ. Когато беше трезва, двете с Ана се разбираха чудесно. Проблемът — поне през последните години, се състоеше в това, че Сюзан рядко оставаше трезва дълго време.

Сега баща ѝ сбърчи вежди и подаде телефона на Ана, като каза студено:

— Иска да говори с теб.

Ана пое телефона, като се чудеше какво ли бе казала сестра ѝ, та да ядоса баща им.

— Суз?

— Хей, звъня ти цял ден. Не си ли прослушваш гласовата поща?

— О, съжалявам. Аз... загубих си телефона — излъга, понеже реши, че трудно ще обясни какво се бе случило.

— Боже, не ми оставаше друго, освен да се обадя на тъй наречения ни баща — възмутено рече Сюзан. — Как издържаш да живееш с него?

Ана изви очи към баща си, който я наблюдаваше съсредоточено. Не можеше да си обясни защо Сюзан се държи тъй враждебно. Вярно, той ги беше изоставил. Но греховете му се дължаха не на лош умисъл, а на неумение. Освен това почти бе повярвала, че е възможно да се е променил. В навечерието на Нова година Джонатан бе позвънил в клиниката и бе споделил със Сюзан колко иска отношенията между тях да се оправят.

— Всичко е наред — отговори Ана.

— Да бе — изсъска Сюзан.

— Затова ли ме търсиш цял ден?

Сестра ѝ се разсмя.

— Не, дявол да го вземе. Просто исках да кажа, че в „Хейзълдън“ решиха да ми позволят телефонните разговори и затова се обадох най-напред на теб.

Ана се усмихна. Ако оставим настрана враждебността към баща им, Сюзан звучеше добре. Може би този път лечението щеше да има по-дълготраен резултат.

— Е, как я караш там, Суз?

— Добре.

— Наистина ли? — настоя Ана. — Каж ми всичко.

— Добре съм, како — подразни я Сюзан.

Ана се разсмя. Макар че всъщност беше две години по-голяма, Сюзан често се шегуваше, че Ана се държи като по-голямата сестра.

— Звучиш доста по-добре от последния път, когато се чухме.

— Тогава имах екзистенциална криза. Знаеш как е — задаваш си въпроси за смисъла на живота и тъй нататък. Освен това се възстановявах от надрусване със захар — четири блокчета „Сникърс“ и джинджифилова бира.

— Прекрасно.

— Е, поне започвам да изплувам и се чувствам добре. Слушай, купи си нов телефон, за да мога да ти се обаждам, чу ли? Имаш ми номера.

— Добре. Още утре — обеща Ана. — Наистина звучиш много по-добре, Суз.

— Хей, черен гологан не се губи. А ти докога мислиш да висиш там?

— Не знам. Ще поостана още. Освен това уча в гимназията „Бевърли хилс“.

— Е, това не е ли достатъчно гадно?

— Всъщност, да — съгласи се Ана.

— Значи няма да се връщаш скоро? — попита Сюзан.

Накъде биеше всъщност?

— Не. Защо?

— Значи знам къде да те намеря, Ана.

— Тук.

— Там. Точно така. Разбрах. Обичам те, сестричке. До скоро.

Ана върна телефона на баща си.

— Добре ли си побъбрихте? — попита той саркастично. — Защото мен направо ме отрязва.

— Мисля, че звучеше доста по-добре, тате — отвърна Ана, надявайки се думите ѝ да го успокоят.

Той пусна телефона в джоба си.

— Ама какъв характер има това момиче!

— Според мама го е наследила от теб.

— Може и така да е, може и така да е — той въздъхна дълбоко.

— Искаш ли да отидем на вечеря в „Ел Ей Фарм“? Това е мястото, където приготвят рибата най-добре на западното крайбрежие.

— Имам среща. Нещо такава — Ана се изправи. — По-добре ще е да приключа с домашните и да се приготвя.

Баща ѝ се намръщи, но я поведе навън от кухнята.

— Надявам се не с онзи негодник от вечерта на Нова година.

— Определено не с него.

— Е, ако някой те нарани, който и да било, само ми кажи. Ще му сритам яко задника.

— Ще предам посланието — засмя се Ана. Баща ѝ поне показваше интерес, макар и по първобитен начин. Може би наистина имаше някакъв прогрес. И може би донякъде заслугата бе и нейна. Вероятно отстоявайки позициите си, караше хората най-после да се държат с нея така, както искаше.

Може би лосанджелиският експеримент започваше да дава резултати.

ПРИ ГОЛЕМИЯ АЛ

„Не се прецаквай“, повтори си Адам за поне шестхиляден път през последните четиридесет и пет минути. Знаеше, че прилича на Бен Стилър, а и се чувстваше добре с новата си шикозна прическа и начина, по който тя откриваше миниатюрната синя звезда, татуирана зад лявото му ухо. Уникалното чувство за хумор и спокойното му поведение определено му носеха успехи сред дамите, а тренираното му тяло изглеждаше по-изваяно с всеки следващ ден. Адам Флад не оставаше незабелязан от женските радари. Никой не можеше да каже лоша дума за него. И все пак — Ана Пърси беше съвсем различна от всички момичета, които познаваше.

Когато я видя на масата сред приятелите на Сам Шарп на сватбата на Джаксън Шарп, порази го свежата ѝ, естествена красота. И кой на негово място би останал равнодушен? Вярно, тя бе дошла с Бен Бирнбаум. Но с течение на вечерта, двамата с Ана прекараха достатъчно време в разговори и Адам разбра, че Бен е голям късметлия. Както винаги.

Адам се усмихна. Колко различно бе положението три дни по-късно. Сега той отиваше да вземе Ана, а от Бен нямаше и следа. Нещо повече, Ана му бе признала, че въобще не изпитва романтични чувства към Бен. Адам трудно повярва на думите ѝ, защото бе забелязал как тя гледа Бен на сватбата. Но фактите са си факти. Предстоеше му да прекара вечерта с Ана, а Бен го нямаше в картинката.

Със сатурна на майка си той взе Ана от къщата на баща ѝ. (тя изглеждаше царствено дори в изгъркани дънки „Левис“, маратонки и пуловер), след това си запробива път сред следобедното задръстване по „Сънсет булевард“ — през Санта Моника и хълмистия Пасифик палисейдс, до мястото, където се влива в крайбрежната магистрала. Пътуването по магистралата само по себе си бе истинско удоволствие. Шосето се виеше край райски красивия плаж, който в далечината сякаш се разтваряше в безбрежния син океан, а над всичко това — яркото слънце и небето без следа от облаче.

Адам отби към паркинга „Гладстон“ и спря. Подминаха групичките туристи върху широката дървена платформа и последваха Бузър към брега, където вълните заливаха пясъка. Постояха така, загледани във водата, докато Бузър обикаляше щастливо в кръг около тях. Обаче когато Адам му извика да се качва в колата, той се направи, че не чува.

— Долу, Бузър! — извика Адам към огромното куче, което тичаше весело в кръг около Ана, като от време на време скачаше да близне лицето ѝ. — Като че ли оглуша, но избирателно. Мисля, че е влюбен в теб.

— О, и аз те обичам, Бузър — отвърна тя, като се дръпна назад. — А сега седни!

Кучето седна.

— Забележително — призна Адам. — Явно ще разчитаме ти да го накараш да се качи в колата.

Така и стана. Бузър се подчини на командата ѝ моментално, изтегна се върху задната седалка и вторачи в нея поглед, в който се четеше истинско обожание.

— Може пък да те наема за треньор — рече Адам.

— Подозирам, че Бузър е голям артист. Ако бях на твое място, щях да проверя огледалата в банята за следи от кучешки лапи.

Адам се засмя. Това момиче наистина беше невероятно.

— Хей, гладна ли си?

— Всъщност да.

— По пътя към Малибу има малко ресторантче за бургери. Можем да хапнем на терасата и да гледаме океана — Адам кимна към тълпата на паркинга. — И обещавам — никакви туристи.

— Звучи прекрасно — Ана погледна кучето. — Ти също няма да откажеш един бургер, нали Бузър?

Двадесет минути по-късно, след разумно бързо каране по крайбрежната магистрала, Адам спря колата на малък паркинг.

— Пристигнахме — той посочи постройката с формата на буквата А. — При големия Ал.

Ана прочете гравирания надпис върху дървената врата.

— Пише „Къщата на тофуто“.

Адам изсумтя.

— „Къщата на тофуто“? Но това е „При големия Ал“! Той беше стар рокер, който за нищо на света не би погледнал тофу. Само месо и нищо друго.

— Кога идва тук за последен път?

— През лятото — призна Адам.

— Е, значи оттогава или големият Ал е преживял духовно просветление, или е продал мястото.

— Тофу — Адам потръпна от погнуса. — Ядлив картон. Обаче, ако ти харесва, можем да...

— Защо просто не си вземем нещо за пиене? — предложи Ана.

— Нали спомена, че има тераса. Сигурна съм, че гледката си заслужава. Пък и вече става късно.

— Може. Да вземем и кучето. Само да посмеят да ни направят забележка, ще кажем, че сме от ръководството на Дружеството за хуманно отношение към животните.

Но в „Къщата на тофуто“ нямаха нищо против Бузър, стига да седи мирно и тихо под масата. Сервитьорката — застаряващо хипи, дори му донесе паничка с вода. Десет минути по-късно тримата се наслаждаваха на напитките си на терасата, петдесет метра над океана, а вълните се разбиваха в скалите под краката им. Навътре във водата проблясваха светлините на няколко яhti.

Ана вдиша дълбоко.

— Мммм, обичам миризмата на морето.

— И аз. Една от мечтите ми е да живея на брега на океана. Естествено, за да постигнеш това тук, трябва да си зверски богат.

— Това също ли ти е мечта? — попита Ана. — Да станеш зверски богат.

— Не точно. В Бевърли хилс това е някаква епидемия. „Богат съм, значи съществувам.“

— И все пак, ако имаш пари, животът е по-лесен — рече тихо Ана.

— Е, да, обаче... Не знам. Може би надценяваме силата им. Аз например мисля да си купя някоя стара лодка, да я стегна и да поема на околосветско пътешествие.

— Звучи чудесно.

— Сериозно ли мислиш така? — сякаш се изненада Адам.

— Че защо да не мисля така?

— Повечето момичета в Бевърли хилс се вълнуват само от луксозни яхти. По възможност над 100 фута и с минимум двадесетчленен екипаж.

— Майка ми членува в един клуб в Лонг Айлънд, който има няколко яхти, които могат да поберат Белия дом — каза Ана. — Била съм на някои от тях. Не е голямо приключение.

— Това ли търсиш? Приключения?

Бузър отпусна глава върху крака на Ана. Тя посегна да го погали.

— Така мисля. Това е и една от причините, заради които напуснах Ню Йорк.

— Е, Бевърли хилс не е сафари в джунглата.

— Не съм сигурна.

Адам се разсмя:

— Всъщност да, може да се поспори.

— Ами да — непрекъснатата битка за позиция, вниманието към повърхностни, безсмислени неща. Боже, какви клишета...

— Не, разбирам какво искаш да кажеш. Не можеш да приемаш насериозно такива неща — кой се напил на някой купон, чий тоалет е най-скъп, чии импланти са най-големи. На кой му пука?

— Точно така — съгласи се Ана. — Както и да е, следващата година и двамата ще сме в колежа и всичко това ще ни се струва като лош сън.

— Знаеш ли къде ще учиш?

— В Йейл. А ти?

— Един приятел преподава в спортната академия в Детройт. Мисля да се върна за една година в Мичиган да му помагам.

— Да изпуснеш цяла година? Дори не съм се сещала за този вариант — рече Ана и за пръв път реши да го обмисли, при това идеята взе да ѝ допада.

— Не казвай на нашите. Те може да изглеждат либерални, но когато им споделих плановете си, имах чувството, че ще се самозапалят и ще изгорят на масата.

Ана се разсмя. Още веднъж Адам трябваше да се оципе, за да повярва, че това наистина се случва. Естествено, той бе имал гаджета преди, но никоя от тях не приличаше на това момиче. Тя изглеждаше тъй естествена и жива с пшениченорусите кичури, които морският бриз залепваше на бузите ѝ и с блесналите от лунната светлина очи.

Тъй истинска. Точно за таква момиче бе си мечтал винаги, но в същото време не вярваше някога да срещне.

„Не прибързвай — повтори си наум. — Може би тя те приема просто като приятел. А това е нещо като целувката на смъртта.“

Ръката ѝ беше тъй близо. Можеше да я стигне толкова лесно. Голяма работа. Трябваше само да...

В този момент Ана я дръпна.

По дяволите!

— Тук наистина е приятно — обади се тя.

— Аха.

„Просто приятели — помисли си Адам, силно разочарован. — Още веднъж с момичето, което наистина харесвам, ще бъдем «просто приятели»“.

Именно затова се изненада тъй силно, когато тя се наведе и го целуна.

ДЕБЕЛ МАСКИРАН КЛОУН

Е, да, не е задължително някакъв си сън да е чак толкова важен. Това си рече Сам под душа на следващата сутрин, докато се наслаждаваше на струите гореща вода, обливащи тялото ѝ. Какъв сън само! Главните действащи лица бяха тя и Ана, а действието всъщност повтаряше една истинска случка от шестнадесетия рожден ден на Дий, когато родителите ѝ бяха наели Дороти Чандлър Павилиън — залата, където в миналото връчвали Оскарите. Те бяха ангажирали дизайнери, които да превърнат мястото в казино от Лас Вегас, без да забравят дори балерини и живи животни.

В реалната случка някой беше сипал руска водка в пунша и в резултат Сам не усети как се натряска до козирката. Тогава изпита непреодолимо желание да направи нещо скандално и целуна Дий наред дансинга. За голяма нейна изненада, сякаш изпита удоволствие.

В съня действието се развиваше на нейния собствен шестнадесети рожден ден, а купонът освен това имаше нещо общо и с Оскарите. Тя току-що бе спечелила наградата на Академията за най-добър режисьор. Ана трябваше да ѝ я връчи и заедно с поздравленията при връчването на статуетката, целуна Сам. Само че не по бузите, а по устните.

И... Сам отвърна на целувката. При това съвсем истински, на фона на темата от „Титаник“, която набираще сила зад гърба им.

Много странно... Защото Сам беше сигурна, че не е лесбийка. Неведнъж бе усещала сексуално привличане към различни момчета. Е, не беше такава кучка като Ками (кой ли би могъл да се мери с нея), но и тя можеше да се похвали с някоя и друга авантюра. Какво тогава следваше да значи този сън?

Може би той се дължеше на това, че Ана имаше връзка с Бен, по когото Сам си падаше толкова отдавна? Вероятно бе станало някакво странно преплитане на мозъчните сигнали?

Нямаше как причината да е в това, че тя е лесбийка. Просто нямаше начин.

— Хей, чакай — извика Сам след Ана, когато я видя да отива към гимназията. Отново бе красива слънчева утрин в Лос Анджелис. Сам забърза с все сила, колкото ѝ позволяваха обувките с тънки токчета.

Три часа по-рано, вече облечена, Сам се огледа критично в дългото до земята огледало. Обичаше червено-виолетовата копринена блуза с азиатски мотиви на Йоджи Ямамото^[1], късото кожено сако на Валентино и дънките Гучи, които по вълшебен начин правеха фигурата ѝ по-слаба, въпреки твърде ниската талия. Точно преди закуска семейната лимузина докара Раймонд, който се грижеше за косата ѝ, за да направи на място прическа със сешоар. (Сам не си представяше да се реди на опашка в „Менаж“ — новооткрития му салон, заедно с други кокони, които не можеха да започнат деня си без посещение при фризьора.) Както обикновено, Раймонд свърши прекрасна работа. Благодарение на уменията му в удължаването на кичурите, косата ѝ изглеждаше гъста и еластична.

Въпреки това и въпреки грима, който старателно си бе сложила, както я бяха учили в козметичния център „Валери“, когато видя Ана Пърси — облечена в семпла черна фланелка с дълги ръкави, черни панталони с ниска талия и абсолютно демоде равни обувки, Сам се почувства като дебел, маскиран клоун.

— Здравсти, Сам. Какво ново?

— Купонът у нас и снимките този уикенд се провалят — рече Сам, когато двете влязоха в сградата. — Слушай, колко думи за глупав знаеш?

— Моля? — вдигна вежди Ана.

— Тъп, малоумен, задръстен, бавноразвиващ се, идиот — отговори си сама Сам, преди да стигнат вътрешния двор. — Всички те важат за новата ми мащеха, която е решила да преустрои дома ми по свой вкус, започвайки този уикенд. Следователно — без купон.

— Не можем ли да снимаме в някой клуб? — предложи Ана. — В някое декадентско място?

— Вече е правено — отвърна Сам. — Миналата година едно момче засне късометражен филм в Au Bar и участва във филмовия фестивал в Лос Анджелис. Трябва ни нещо различно, ново. И то не по-

късно от този уикенд, ако искаме да... Чакай, сетих се — „Veronique’s Maison“!

— „Къщата на Вероник“? — преведе Ана.

— Това е невероятен спяхотел в Палм спрингс — обясни Сам. — И без това планирах да отида до там този месец. Ето за какво става въпрос. Виж на последната страница.

Тя извади от чантата си новия брой на „Лос Анджелис мегъзин“ и го подаде на Ана. Тя прелисти страниците до края, където откри най-малкото възможно рекламно каре.

Карето гласеше:

VERONIQUE’S MAISON. Само за записани в листата на чакащите.

Резервации на имейл адрес: reserve@veronique-palmsprings.com. Не приемаме обаждания по телефона.

— Листа на чакащите? Впечатляващо! — каза Ана.

— На тях реклама изобщо не им трябва. Пускат я само, за да дразнят конкурентите си. Дори не е нужно да споменават, че става дума за спяхотел. Всички го знаят. Повярвай ми, това е възможно най-подходящото за Дейзи Бюканън място. Е, леко примесено с Дийпак Чопра, но както и да е. Смятам, че трябва да отидем там този уикенд. И да снимаме.

Ана върна списанието на Сам.

— Предполагам, че изискването за листата на чакащите не се отнася за теб.

— Какво искаш да кажеш? — попита Сам.

— Нищо. Но наистина не знам дали ще мога да отделия целия уикенд.

— Че защо да не можеш?

— Може да имам други планове.

— Ще ги отложиш.

— Двамата с Адам се канехме да отидем до зоопарка в Сан Диего.

— Да, видях ви двамата вчера — Сам полагаше неимоверни усилия да не поглежда устните на Ана. А това беше толкова гадно!

Единствената причина бе онзи глупав сън, който най-вероятно не значеше нищо. — Покани го да дойде в „Къщата на Вероник“. Хм, ти и Адам, значи, а?

Ана сви рамене.

— Ние сме просто приятели.

— Приятели, които си позволяват по-близки отношения?

Ана се засмя.

— Не знам още.

Сам отметна перфектно оформените кичури коса от лицето си.

— О, хайде, хайде. Ако има тръпка, веднага я усещаш.

Ана изглеждаше някак умислена.

— Е, аз го целунах снощи.

Сам изчака да разбере как ще приеме това признание, но в главата ѝ цареше пълен хаос, затова просто каза:

— Целувката е само целувка.

— „Казабланка“ — усмихна се Ана.

Чакай, чакай. Ти не ми ли каза, че не ходиш на кино — учуди се Сам.

— Да, обаче „Казабланка“ е класика.

— А ти си класическа дама — додаде Сам. Господи, дали думите ѝ не прозвучаха като флиртуване? Защото това щеше да е ужасно. — Е, и как беше?

— Приятно.

— В превод — никаква химия.

— Беше просто първа целувка, не лабораторен опит.

— Или има химия, или няма — настоя Сам. — Или ти идва да се нахвърлиш отгоре му, или не. Чакай малко, трябва да се обадя по телефона.

Сам извади мобилния си телефон и позвъни на асистентката на баща ѝ. Поръча ѝ да запази за уикенда два апартамента във „Вероник“.

— Готово — пусна апарата в чантата си и по лицето ѝ се разля доволна усмивка. — Ще ги разбием. — Нещо ѝ подсказваше, че връзката на Ана и Адам не е точно страстна. Освен това, мисълта да прекара уикенда в спяхотела с Ана я караше да се чувства... щастлива. — Разходите са за моя сметка — добави накрая.

— Няма нужда, но благодаря за предложението. Слушай, щом ще снимаме филм, не трябва ли първо да напишем сценарий — изтъкна

Ана.

Сам поклати глава.

— Просто ще импровизираме и ще видим какво ще се получи.

— С други думи — ще отидем неподготвени.

Сам въздъхна. Защо Ана създаваше толкова проблеми?

— Добре, ще напиша...

— Защо да не го напиша аз? — прекъсна я Ана. — Ти ще си режисьор и продуцент. Аз мога да помогна единствено със сценария.

Сам се поколеба.

— Някога писала ли си сценарий?

— Не. Но нали говорим за... колко, десетминутен филм? Всеки трябва да започне отнякъде.

— Ана, наистина ще е по-добре аз да...

— Не, аз — настоя Ана. — Това е съвместен проект, нали не си забравила?

— Е, добре — отстъпи Сам, макар с голяма неохота. Сетне погледна новия си часовник „Картие“ и възкликна: — По дяволите, закъснявам за срещата с Ками. Слушай, хайде да се видим след училище в хотел „Бевърли хилс“ и да направим план.

— Защо в „Бевърли хилс“?

— Защото е удобно, приятно и за предпочитане пред „Старбъкс“. Трябва да побързам. Ще се видим по-късно.

Сам си тръгна, а главата ѝ бръмчеше като кошер. Беше свикнала тя да дава нареждания, не да ги изпълнява. От друга страна, като че ли ѝ допаднаше това, че Ана Пърси не беше лесен противник. Човек би могъл да каже, че Сам намираше това за доста... привлекателно.

[1] Йоджи Ямамото — японски дизайнер. ↑

„ХЕЙЗЪЛДЪН“ ДА ВЪРВИ ПО ДЯВОЛИТЕ

— Здравей, Сам — посрещна ги сервитьорката — двойничка на Анджелина Джоли. — Обичайното, нали?

— Да, благодаря ти, Мадлин. За теб, Ана?

— Едно еспreso би ми дошло добре — отвърна Ана.

Момичетата седнаха в откритото кафене на хотел „Бевърли хилс“.

Прекрасната градина с огромните палми и изобилието от цветя в ярки нюанси на розовото напомни на Ана следобедите, когато баба ѝ и дядо ѝ я бяха водили тук като малка, за да пият чай.

Макар да беше началото на януари, Ана се чувстваше добре с фланелка и дънково яке. Сам облегна лакти на масата и сложи ръка върху ръката на Ана.

— Мислех си колко е добре, че ще работим заедно по този проект. Сякаш ти си Дейзи, а пък аз — Джей.

Ана се зачуди какво всъщност иска да каже Сам. Във „Великият Гетсби“ Джей Гетсби изпитва силни чувства към богатата Дейзи Бюканън. Самият той спечелва състояние, но неговите „нови“ пари не получават същото уважение като нейното „старо“ богатство. Въпреки че прави всичко по силите си, Джей така и не успява да убеди Дейзи (а и себе си), че е достатъчно добър за нея.

Та какво ли намекваше Сам? За пари ли ставаше въпрос? За класа? Или пък за нещо друго?

Няма начин да е опит за флирт. Сам си беше съвсем нормална.

За всеки случай Ана издърпа ръката си и попита:

— Какво искаш да кажеш?

— Просто се пошегувах. Когато пристигнем във „В“, мисля да огледаме гостите за някои от онези новобогаташи, дето дават мило и драго да станат известни. После ще ги питаме дали искат да участват във филм. Обикновено се съгласяват, особено като разберат коя съм.

— А ако не могат да играят? — прекъсна я Ана. — Някой трябва да каже диалозите, които ще напиша.

Сам махна с ръка презрително.

— Ще ги използваме за масовката. Сигурна съм, че ще намерим някой типичен представител на голямото добро утро, високомерен и червив от пари. Може да видиш дори някой познат. Ако имаме късмет, може да е дошъл някой безсрамно богат тип от Тексас, забогатял от порно по интернет. Това ще добави цвят. После ще поизрежем отгукоттам, ще ги наместим на подходящите места спрямо сценария и ето ти достоверна картина на съвременната американска аристокрация, с каквато и Скот Фицджералд би се гордял. Така, а сега — сценария...

— Какво за него?

— Обмислила си го, нали?

— Естествено — опита се да прозвучи убедително Ана. Всъщност беше вярно. Беше мислила доста за сценария. Само дето не можа да измисли нищо.

— Кажй поне кои са главните герои — подкани я Сам.

— Гетсби, разбира се, и... Дейзи. Плюс още едно момиче може би — продължи да импровизира Ана. — Дали Паркър Пинели може да изиграе Гетсби?

Беше се запознала с Паркър на сватбата. Поразително красиво момче, последна година в гимназията „Бевърли хилс“, за когото бе чула, че е актьор.

— Да не би пък сега да си хвърлила око на Паркър? — попита Сам.

Ана усети в тона ѝ известна острога.

— Разбира се, че не съм, но нали е актьор?

— В най-широкия смисъл на думата. Е, ако няма друг, и той ще свърши работа. Ще вземем и брат му — Монти, да помага. Ще трябва да си помисля кого да използваме за ролята на Дейзи. Освен ако не искаш ти да си Дейзи.

— Определено не искам. Всъщност имам само едно изискване за кастинга — твърдо не за Ками Шепард.

— Имаш думата ми — изкиска се Сам. Ана не беше сигурна какво означава тази реакция, а и честно казано, изобщо не ѝ пукаше. Ако Сам намираше за комично ниското ѝ мнение за Ками, така да бъде. Стигаше ѝ и това да задържи Ками далеч от снимачната площадка.

— Заповядай, Сам — сервитьорката постави на масата чаша кафе и заскрежена кристална купичка с пресни малини. — Хей,

обадиха ми се за новия филм на баща ти.

— Радвам се за теб — отвърна Сам.

— Само една сцена е. Ще бъда стриптийзьорка в „Лаймлайт“. Тя разполага с информация, която може да помогне на героя на баща ти да намери отвлечената си приятелка. Супер, нали?

— Чудесно, Мадлин. Надявам се да ти дадат ролята.

Мадлин вдигна палец и продължи към съседната маса. Сам отвори пакетче подсладител и го изсипа в кафето.

— В този град всички са напълно заблудени, кълна се. Гледах пробните ѝ снимки. Не става за нищо.

— А защо някой не ѝ каже истината тогава?

— Хей, тук е Лос Анджелис, Ана. Истината е относително нещо — Сам взе една малина от кристалната купичка и я пусна в устата си. — Много момичета, които не умеят да играят, успяват. Може пък и тя да успее. И тогава не бих искала да излезе, че напразно съм я обидила. Възможно е също да спи с някоя голяма клечка. Ако я засегнеш, тя ще се оплаче на него... или на нея... и ще те прецака. Има и други варианти на същата тема. — Сам изяде още една малина, после сниши глас. — Използват момичетата като нея за кутията.

— Тоест? — не разбра Ана.

— Както знаеш, на корицата на всяко DVD има снимка на мацка — по бански или бельо. Задачата ѝ е да привлича купувачите, независимо дали има нещо общо със сюжета на филма. Искаш ли? — тя бутна купичката с малини към Ана.

— Не, благодаря. Всъщност смятам да тръгна. Ще се прибера да пиша сценария. Някакви предложения за сюжета?

— Помъчи се, да видим какво ще се получи — отговори Сам и сръбна от кафето. — Но не си тръгвай. Да повисим още малко.

За нейно съжаление, Ана гореше от желание да се захване с писането. Неведнъж ѝ бяха натяквали, че чете твърде много, но никога не бе мислила за кариера на писател. Можеше пък да се окаже, че има талант. Но за начало трябваше да измисли история за филма.

— Някъде четох, че Фицджералд дошъл тук, за да стане сценарист — спомни си тя.

— И се провалил с гръм и трясък — добави Сам. — Тази работа само изглежда лесна.

— Тогава по-добре да се хващам на работа — рече Ана и се зае да събира нещата си. Прогресът беше очевиден. Няколко дни по-рано щеше да изпитва угризения да остави Сам сама. Но тя беше в състояние да се погрижи за себе си.

Както и Ана.

Половин час по-късно, когато спря колата пред къщата на баща си, Ана видя червен мустанг салийн, паркиран пред входната врата. Първото, което ѝ дойде на ум, беше: сигурно е Бен. Веднага след това си помисли: „Я се стегни.“

Първо, Бен караше мазерати. Второ, това че предишния ден ѝ бе изпратил балони, не означаваше, че днес ще се появи лично. Трето, Ана знаеше, че той трябва да се върне в Ню Джърси за подновяването на часовете в Принстън. Дори имаше голям шанс вече да е там. И четвърто — ако по някаква случайност той беше още в града и това беше неговата кола, не означаваше, че тя ще говори с него.

— Ана? — вратата на колата се отвори. Не беше Бен. Беше сестра ѝ.

— Сюзан?

— Прегръдка за кака? — Сюзан тръгна към нея с разтворени обятия.

Ана излезе от лексуса и прегърна сестра си, все още изумена истина ли е това, което се случваше. Бе говорила със Сюзан в „Хейзълдън“ преди двадесет и четири часа. Знаеше, че сестра ѝ не бива да напуска клиниката през следващите няколко седмици.

Сюзан я прегърна на свой ред, още по-силно.

— Толкова ми липсваше.

— И ти на мен — отвърна Ана. — Но какво правиш тук?

— Хей, човек би очаквал да се зарадваш, че ме виждаш — Сюзан отметна платиненорусата коса от лицето си. Тя беше няколко сантиметра по-ниска от Ана, а един непредубеден наблюдател би казал, че ѝ липсва класическата красота на по-малката ѝ сестра. Обаче Ана знаеше, че когато е във форма, тя може да бъде зашеметяваща, макар и по своя недотам аристократичен, бунтарски маниер. Точно сега тя беше леко напълняла, а изобилието от черен молив за очи и яркочервено червило, заедно с впитите дънки и белия къс потник под

черното рокерско кожено яке, ѝ придаваха предизвикателен, секси вид. Естественият цвят на косата ѝ беше същият като при Ана, но през последните години Сюзан я изрусяваше до бяло, по примера на Кортни Лав. Това вбесяваше майка им, а за Сюзан бе чудесна причина да продължава да го прави.

— Но аз се радвам да те видя — рече Ана и отстъпи назад, за да огледа добре сестра си. — Изглеждаш чудесно. Наистина.

Сюзан поклати глава.

— Не е вярно. Изглеждам като плондер. Трябва да сваля пет-шест килограма, при това спешно. Всичко е от гадната храна в клиниката и от безбройните шоколадчета „Сникърс“. Всеки пристрастен към нещо има нужда от заместител.

Ана обгърна с ръка раменете ѝ.

— Добре... хайде да влезем. Защо стоим навън?

Сюзан стисна ръката ѝ.

— Защото наистина не искам да виждам татко. Чаках теб. Ей, какво ще кажеш за бричката? — тя потупа капака на червения мустанг салийн. — Готина е, нали? Вдига осемдесет за три секунди и три десети.

— Чудесно — отвърна разсеяно Ана. — Така. Ето те, значи, в Лос Анджелис.

Сюзан бръкна в джоба си за цигари.

— Хей, гледай да не изперкаш от радост.

— Просто се чудех... нали трябваше да останеш в „Хейзълдън“ до...

— „Хейзълдън“ да върви по дяволите — Сюзан запали цигарата и дръпна с все сила. — Заради „Хейзълдън“ започнах да пуша отново и надебелях. Затова се изписах. О, Ана, моля те, усмихни се. Аз съм добре. Наистина. Тревожех се за теб, сама тук при скъпото татенце. Не вярвам да се засили да се грижи за теб кой знае колко.

Ана се изкушаваше да каже, че от Сюзан също не го очаква. Всъщност обикновено Ана се грижеше за Сюзан. Тя имаше нужда от грижи. Ана не. Никога обаче не говореха за това. Просто така функционираше тяхното семейство.

— Татко прави опити да се промени — каза вместо това Ана, отваряйки външната врата.

— Вълнуващо — Сюзан стъпка фаса от цигарата „Марлборо лайт“ в храстите. — Обаче аз няма да остана тук, за нищо на света. Той сега не е вкъщи, нали?

— Най-вероятно.

— Тогава ще вляза — двете пристъпиха във фоайето. Сюзан огледа просторното помещение. — Целият ми апартамент в Ийст вилидж може да се побере тук.

— Знаеш добре, че не се налага да живееш в дупка, нали? — напомни ѝ Ана. — А къде възнамеряваш да се настаниш тук?

— Може да наема бунгало в хотел „Бевърли хилс“. Помниш ли, че взехме такова бунгало за откриването на музея „Гети“? Беше толкова яко.

— Много странно. Бях там днес следобед. В хотела. Имах среща с едно момиче от гимназията за един училищен проект. Обаче, Суз, помисли си, татко има толкова място...

— Забрави. Кажете къде е тоалетната и да изчезваме.

— Ела с мен до стаята ми. Искам да си сменя якето — рече Ана, но като забеляза, че лицето на сестра ѝ помръкна, добави: — Не се безпокой. Той със сигурност не е вкъщи. Няма да го видиш.

Сюзан последва неохотно Ана нагоре по стълбите. Щом стигнаха коридора, посрещна ги силен аромат на рози. Колкото повече приближаваха стаята на Ана, толкова по-силен ставаше ароматът.

— Господи, като че ли камериерката е прекалила с ароматизатора — обади се Сюзан.

Ана отвори вратата на спалнята си.

— Дявол да го вземе — възкликна сестра ѝ.

Всяка хоризонтална повърхност в стаята на Ана беше покрита с рози — алени, тъмночервени, бледорозови, пепел от рози, бели, жълти, дори оранжеви. Една част от тях бяха натопени във вази, други застилаха леглото ѝ, останалите покриваха килима и дървения под.

В центъра на леглото лежеше бележка:

Ана, още съм в града. Позволи ми да ти се реванширам. Обади ми се. Моля те.

Бен

Сюзан прочете картичката иззад рамото на Ана.

— Кой е този Бен?

— Срегнах го в самолета от Ню Йорк за Лос Анджелис — Ана смачка бележката и я хвърли в коша. Защо Бен правеше всичко, за да й попречи да постъпи правилно? Ако наистина я харесваше, щеше да я остави да си отиде, нали така?

— И той ти изпраща хиляди рози...

— ... които възнамерявам да изхвърля с помощта на камериерката — Ана прие израз на пълно безразличие и се запъти към гардероба, мачкайки розовите листенца по пътя си, и окачи вътре якето си.

— А какво иска да каже с това „позволи ми да ти се реванширам“? — попита Сюзан и премести няколко рози, за да се просне върху леглото.

— Няма значение. Той е копеле.

Сюзан се усмихна съучастнически.

— Но сигурно е много готин?

— Така е — призна Ана. — Обаче в живота има и по-важни неща.

— Скъпа, три седмици бях затворена със стотина психари. Точно сега не мога да се сетя за нещо по-важно от готино копеле.

— Случаят не е такъв. Повярвай ми. Хайде, да тръгваме.

— Да вземем моята кола — предложи Сюзан. — В Манхатън никога не ми се отдава случай да карам.

Щом слязоха на долния етаж, Ана намери готвачката и й даде тридесет долара, за да занесе розите в най-близкия приют за жени, жертви на домашно насилие. Сетне се качиха в колата на Сюзан. Тъкмо излизаха от алеята пред къщата, когато Джанго се появи от другата посока. С всеки следващ ден в изрусената му коса се забелязваха все повече тъмни корени.

— Уау, кой е пък този? — възкликна Сюзан и изви врат да хвърли още един поглед.

— Шофьорът на баща ни. Живее в къщичката за гости.

— Под наем?

— Струва ми се, че това е част от заплатата му.

— Нашият баща-костюмар наема някакъв пич, който носи пръстени? И то върху палците си?

— Напоследък баща ни не е чак такъв костюмар — отвърна Ана.
— Завий наляво, за да излезем на „Сънсет булевард“. Така, а колко мислиш да останеш тук?

Сюзан изпълни указанията на сестра си.

— Още не съм решила. Както и да е, хайде да измислим нещо забавно за уикенда, какво ще кажеш?

— Не мога. Пиша сценарий за късометражен филм. През уикенда трябва да го заснемем в един спахотел в Палм спрингс.

— И откога пишеш сценарии?

— Отсега.

— Ана, ти дори не ходиш на кино. Е, ако беше роман...

— Това е проект за училище — обясни Ана. — Освен това ходя на кино.

— Да, ако има субтитри.

Ана се усмихна. Свикнала беше със задявките на сестра си и те й бяха липсвали. Сюзан също и бе липсвала много. — Трябва да дойдеш с нас в Палм спрингс. Ще бъде забавно.

— Защо си толкова сигурна? — в тона на Сюзан се усещаха скептични нотки.

— Имам чувството, че край Сам Шарп не може да е скучно.

— Сам момче ли е или момиче?

— Момиче. Дъщерята на Джаксън Шарп.

— Яко. Харесвам Джаксън Шарп.

— Ела с нас тогава. Сам казва, че спахотелът е невероятен. Няма ли да ти дойдат добре малко първокласни грижи?

— Всъщност ще ми дойдат доста добре. В „Хейзълдън“ трябваше сами да си чистим тоалетните. Съквартирантката ми беше такава, че пред нея дори нацистите от СС биха ти се сторили меки като памук. Докато чистех, тя висеше над главата ми да ме надзирава.

Ана не можеше да повярва на ушите си.

— Чистила си тоалетни?

— Тоалетна — поправи я Сюзан. — Чистих първия път, след това плащах на някого да чисти вместо мен. Все пак, аз разполагам с попечителски фонд с осемцифрен капитал. Абсурдно е да се правя на слугиня.

— Знам ли. Живееш в Ийст вилидж и се преструваш на бедна — изтъкна Ана.

— Разглежено богато момиче, което се вре сред бедните. Изобщо не е оригинално — съгласи се Сюзан.

— И все пак, не мога да разбера защо живееш там.

— Хей, аз съм единствената в квартала, която има чистачка — спряха на следващия светофар, а до тях паркира сребристо порше карера. Сюзан погледна шофьора, мъж към петдесетте, и форсира двигателя на мустанга. Човекът се засмя, а Сюзан му намигна. Ана си спомни времето, когато сестра ѝ спазваше правилата по-стриктно и от самата нея. Само че това беше твърде отдавна.

— Харесвам хората от квартала много повече от онези, дето живеят в превзетите каменни мастодонти — каза Сюзан. — Дори въздухът е по-гаден в Горен Ийстсайд. Освен това умирам да ядосвам мама.

Това Ана знаеше добре. Може би вече беше време Сюзан да го преодолее. Но тъй като светна зелено, Ана не каза нищо и Сюзан натисна газта.

— Карай след онзи форд, който завива по „Бевърли драйв“. Надясно, после веднага вляво, за да влезем в отбивката към хотела.

Сюзан зави надясно след форда, а миг по-късно минаха покрай зелено-белия надпис, който поздравяваше с добре дошли гостите на хотела.

— Чудесно. Мизерията няма да ми липсва ни най-малко.

Сюзан спря колата пред входа. Същото пиколо, което бе посрещнало Ана по-рано, отвори вратите вместо тях.

— Добре дошла отново — обърна се той към Ана.

— Благодаря. Сестра ми ще гостува в хотела. Багажът ѝ е в багажника.

— Много добре. Влезте, за да се регистрирате. Аз имам грижа за останалото.

Ана пъкна в ръката му няколко долара, после последва Сюзан навътре.

— Слушай какъв ми е планът, сестричке — рече Сюзан, когато се наредиха на опашката пред рецепцията. Лобито на хотела приличаше на пещера. Стените бяха боядисани в бледорозово и сиво, навсякъде бяха пръснати кожени фотьойли и саксии с гигантски палми.

— Донесох два чифта бански. Единият е за теб. Да отидем да се преоблечем, после ще се изтегнем край басейна и ще броим колко от гостите ще се опитат да ни свалят.

ЧАСТНА ПРОЖЕКЦИЯ

Дий и Ками обичаха да висят в хотел „Бевърли хилс“, както техните връстници — в мола. Докато Сюзан се регистрираше в хотела, те оправяха грима си в тоалетната до рецепцията. Последния час бяха прекарвали на бара в кафенето отвън, флиртувайки с някакви младежи, музиканти от групата, която щеше да подгръва концерта на Аврил Лавин в зала „Понд“ в Анахайм^[1] следващата вечер.

Четвърт час по-рано момчетата бяха поканили Ками и Дий на обиколка по баровете. Дий беше готова да тръгне, но Ками не се въодушеви особено от идеята. Музикантите заслужаваха петица по нейната десетобална система, губейки три единици от факта, че подгръват Аврил Лавин, но печелейки бонус заради британския си акцент. Дий възприе политиката на Ками да се въздържат от категорични отговори. Вместо това момичетата се извиниха и се оттеглиха в тоалетната.

Сега двете стояха пред огромните огледала. Дий наблюдаваше как Ками се любува на собственото си отражение. Тя носеше бледорозова копринена блузка „Ла Перла“, късо розово сако „Гучи“ и дънки с ниска талия, които едва покриваха кокалчетата на хълбоците ѝ. Изрязаните лачени обувки, розови, на бели точки, специално поръчани от Кристиан Лобутен, издължаваха допълнително краката ѝ. Обувките разкриваха перфектния френски маникюр на пръстите. На левия ѝ глезен блестеше златна гривна с диаманти от Хари Уинстън. Както обикновено, буйните златисточервени къдрици скриваха едното око, а на гърба падаха до кръста.

Всеизвестен факт бе, че Ками съзнава впечатляващата си външност. Тя дори обичаше да повтаря, че ако си пада по момичета, с удоволствие би свалила самата себе си.

Най-после Ками стигна до червилото и Дий инстинктивно погледна устните си. Значително по-тънки. Въздъхна. Невъзможно беше да си с Ками и да не те порази нейната самоувереност.

„Не че външният вид е най-важното“, добави наум Дий. „Плътта е тленна, тялото е само една черупка. Е, поне изглеждам по-добре от Сам.“

— И така, искаш ли да излезем с онези момчета? — попита на глас.

Ками се пръсна леко с парфюма си „Très Cammie“, създаден специално за шестнадесетия ѝ рожден ден по поръчка на баща ѝ.

— Все едно ме питаш искам ли да умра от скука.

— Можеше да го кажеш и по-рано. Тогава щяхме да успеем за курса по спининг в шест часа.

— Спинингът е занимание за идиоти. Живеем в Лос Анджелис, за Бога. Тук можеш да караш велосипед по плажа, цели 25 километра от Пало Верде до Санта Моника. Кой би предпочел да върти педали на място във фитнеса?

Дий въздъхна. Понякога да бъдеш най-добрата приятелка на Ками беше истинско предизвикателство. Толкова много неща я дразнеха. Последните няколко дни бяха особено трудни. На сватбата видяха Бен с новото му гадже — Ана. Ками изигра цяла пиеса, за да си върне вниманието му, но той я отряза.

— Знаеш ли, когато ходеше с Бен, беше доста по-мила.

Ками пусна миниатюрното шишенце с парфюм в чантичката си „Шанел“.

— Е, и?

— Ами, мисля си, че сравняваш с него всяко момче, което срещнеш.

— Да бе, друг път — изсумтя Ками.

— Бен е страхотен. Знаем колко щастлива беше с него и колко силно искаш да си го върнеш. Повярвай ми, ужасно съжалявам, че нещата не се получават според плана ти.

Дий не се сещаше за друг случай, когато Ками да не бе спечелила момчето, което си бе набелязала. И причината за това беше Ана Пърси. Тя наистина заслужаваше уважение за тази победа. Бен беше изключителен. Дий не бе виждала Ками по-щастлива от времето, когато двамата с Бен бяха двойка. Бен бе успял да укроти Ками, да я направи по-мила. Е, не чак добродушна, но много по-мила.

Въпреки това Дий не смяташе, че Бен е подходящият тип за Ана. Намираще, че той би бил по-подходящ за... например за нея. Двамата

бяха прекарали една вълшебна нощ в Принстън преди няколко месеца, когато Дий обикаляше колежа по Източното крайбрежие. Да, наистина той бе попрекалил с алкохола. Е, и? Въпреки всичко, нощта беше вълшебна.

Ками дори не подозираше за случилото се. Нито пък Сам. Дий знаеше много добре, че не бива да споделя нищо важно с най-добрите си приятелки. Обаче спомена за станалото на Ана, понеже реши, че нападението е най-добрата защита във войната за Бен.

Ками отметна непослушната къдрица от лицето си.

— Ако наистина исках да си върна Бен, няма какво да ме спре.

— Първата стъпка към излекуването е да приемеш истината.

— Дий, не ми излизай с тези нюейдж номера. Изобщо не съм в настроение — Ками тръгна към кафенето, а Дий я последва. — Ето какво мисля да направим... Я чакай малко.

— Какво? — учуди се Дий.

Ками кимна към рецепцията на хотела, където някой бе привлякъл вниманието ѝ. Крежка фигура, руса коса, блестяща, без да полага усилия за това.

— Виж ти, виж ти.

— Ана Пърси?

— Аха — омразата явно пролича в гласа на Ками. Тя искаше Бен, но Ана беше с него. Просто и ясно. Само че Ками не бе свикнала да губи на този фронт.

— Че защо ѝ е на Ана да се регистрира в хотела? — зачуди се Дий.

Котешките очи на Ками блеснаха, а устните ѝ се разтегнаха в злорада усмивка.

— Може би малката мис Източно крайбрежие крие някаква тайна.

— С кого ли е? — прошепна Дий.

— Например с приятелката си.

Дий не би се сетила за такава възможност.

— Мислиш ли?

— Знае ли човек — изсмя се Ками.

Дий не беше сигурна дали тя се шегува, или е съвсем сериозна. Но преди да успее да попита, Ками вече пресичаше фойето към Ана и

тайнственото момиче с нея. На Дий не ѝ остана друго, освен да я последва.

— Ана! — извика весело Ками. — Радвам се да те видя.

— Здравсти! — додаде Дий и прегърна Ана. — Колко яко! Но какво правиш тук?

Ана посрещна студено поздрава на Ками. Дий нямаше никаква представа какво изпитва. Сигурна беше в едно — определено не беше радост.

— Здравей, Ками. Дий.

— Коя е приятелката ти? — лукаво попита Ками.

— Това е сестра ми, Сюзан — отвърна Ана. — Сюзан, запознай се с Ками Шепард и Делия Янг. Съученички от гимназията.

Дий беше готова да се обзаложи! Нямаше начин Ана да е лесбийка. Енергията ѝ беше сто процента хетеросексуална.

— О, горките, училището е гадна работа! — засмя се Сюзан.

— Мис Пърси? Това са ключовете за бунгалото ви — симпатичният младеж от рецепцията ѝ подаде един плик. — Ще ви трябва ли ѝ втори комплект?

— Да, моля — отвърна Сюзан. — Сестра ми ще остане с мен.

— Не, няма — възпротиви се Ана.

— Да, ще останеш — повтори Сюзан и служителят веднага ѝ подаде втори плик, който тя пхна в ръката на Ана. — И така, тъкмо се канехме да си сложим банските, да се изтегнем до басейна и да броим колко пъти ще се опитат да ни свалят. Вие склонни ли сте да се присъедините към нас?

— Знаеш ли, това е чудесна идея — съгласи се Ками.

— Хм... — започна Дий, чудейки се по каква причина Ками би предпочела да прекара вечерта с момиче, което истински ненавижда. — Онези момчета ни чакат...

— Забрави ги. Предпочитам да остана с Ана и Сюзан — Ками извади най-очарователната си усмивка. — Дайте ни само минутка. Двете с Дий ще обиколим магазините за някакви прилични бански. След това ще ви намерим при басейна, става ли?

— Чудесно — потвърди Сюзан. — Която остане с най-малко завоевания, черпи останалите.

Ками се засмя.

— Ана, сестра ти наистина ми допада. Ще бъде забавно, пък е и шанс да се опознаем. И така, доскоро.

— Дръж! — Сюзан подхвърли две миниатюрни парчета плат, двете части на банския костюм, от единия край на спалнята към другия. Те паднаха в краката на Ана. — Не мога да го облека, докато не сваля някой и друг килограм. На теб обаче ще ти стои перфектно. Между другото, мразя те за това, да знаеш.

Ана приседна на края на огромното махагоново легло и вдигна банския.

— Сюзан, слушай. Наистина нямам никакво намерение да си губя времето с онези момичета. Изобщо не ги харесвам. Обзалагам се, че и на теб няма да ти харесат.

— И защо? — Сюзан усилено тършуваше в едната си пътна чанта.

— Защото са ужасни, затова.

— Аха! — Сюзан измъкна един доста по-консервативно изглеждащ цял бански от линията на „Аника Бразил“ с връзки около врата и го вдигна триумфално.

— Сериозно говоря, Суз — продължи Ана. — Те са абсолютно елементарни. И големи кучки.

— Че такива бяха половината от хората, с които израснахме — засмя се Сюзан и смъкна дънките си.

— Това не е вярно и ти го знаеш.

— О, хайде. Разбирам, че каквато си перфекционистка, имаш големи изисквания, но не се стягай толкова. Отиваме да починем край басейна, няма да се женим.

— Просто се тревожа за теб, Суз — въздъхна Ана. — Там има бар.

— Още веднъж повтарям, че съм добре. Изчистена, трезва, вкарана в правия път.

— Но щом клиниката ти помага...

— Хей, аз съм дъщеря на Джейн Пърси — прекъсна я Сюзан и я прегърна. — Мога да се грижа за себе си. Хайде, не се сърди. Ти си единственият човек в този объркан свят, когото наистина обичам.

— Същото мога да кажа и аз — отвърна Ана и на свой ред прегърна сестра си.

— Добре тогава. Стига толкова любовни обяснения — Сюзан облече банския. — За щастие, като съм напълняла, гърдите ми също са се налели. Как изглеждам сега? Супер, нали?

Сюзан наистина изглеждаше великолепно. Щеше да е грехота прекалено загрижената ѝ сестра да ѝ отнеме удоволствието да се покаже край басейна.

Докато се приготвят, над хотела изгря полумесецът, а изпаренията от затопления басейн образуваха пелена над него. Намериха четири свободни шезлонга, което не беше толкова трудно, понеже обширното пространство беше доста безлюдно, с изключение на бар-ресторанта до далечната стена. За секунди до тях изникна любезен сервитьор.

— Добър вечер. Да ви донеса ли нещо, дами?

— Ром и кола — поръча Сюзан.

Ана пребледня.

— Шегувам се — побърза да обясни сестра ѝ и завъртя очи. — Забрави за рома.

— Бутилка минерална вода „Евиан“, моля — обърна се към сервитьора Ана.

— Е, това вече е друга работа — въздъхна Сюзан, когато младежът тръгна да донесе напитките и се изтегна върху шезлонга. — Няма сняг. Няма тоалетни за чистене. Няма я и дебелогъзата терапевтка, която обяснява колко съм прецакана заради произхода си, но че това няма значение, защото най-после имам шанс да поема живота си в свои ръце.

— Наистина ли ти говореха такива неща?

— Да, по дяволите. Пълни идиотщини. О, Господи, Ана, погледни натам.

Сюзан кимна към отсрещната страна на басейна, където двама приятно изглеждащи младежи говореха по мобилните си телефони. На масата между тях имаше чиния с недокосната порция суши.

— Е, и? — попита Ана.

— На коя планета живееш? Това са Алекс Сутър и Ноа Монахън.

— И кои са те?

— Не гледа ли връчването на Оскарите? Двамата спечелиха наградата за сценарий. А пък Алекс, по-високият с тъмната коса, точно

се снима в някакъв голям екшън, забравих му заглавието. Ноа, русият, се е ориентирал към кариера на продуцент.

Ана трябваше да признае, че да спечелиш Оскар за сценарий си е голямо постижение. Е, не съвсем като литературната награда „Пен/Фокнър“, но все пак. Дори си помисли, че би било забавно да излезеш с някой от онези младежи. Син, най-добрата ѝ приятелка от Ню Йорк, вероятно вече щеше да се е изтърсила при тях, за да се представи. Десетина минути по-късно сигурно би завлякла и двамата да се натискат в джакузито.

„И аз мога да се държа така“, рече си Ана. Дръзко. Да, това е думата. Тя определено беше в състояние да контролира събитията и да бъде дръзка.

Сервитьорът стоеше до бара. Ана отиде при него, обясни му какво иска и се върна върху шезлонга.

Сюзан я изгледа учудено, с вдигнати вежди.

— Какво направи току-що?

— Просто изпратих на... Я ми повтори имената.

— На онези двамата ли? Алекс Сутър и Ноа Монахън.

— Вярно — Ана се излетна върху шезлонга. — Изпратих им напитки.

— Стига бе! — разсмя се искрено Сюзан. — Не може да бъде! Не мислех, че си способна да направиш такова нещо!

— И точно затова дойдох тук.

Все пак, докато чакаше сервитьорът да поднесе напитките, стомахът ѝ се свиваше от притеснение. Все още следеше с поглед двете знаменитости, надявайки се, че интересът ѝ не е твърде очебиен, когато пристигнаха Ками и Дий. Не щеш ли, двете се насочиха право към масата на Алекс и Ноа, които замлъкнаха като по команда, сякаш за да могат да възприемат появата на Ками, в бял бански ViX в две части. Дълбоко изрязаната горна част перфектно подчертаваше гърдите, подсилени със силикон, а миниатюрното долнище се държеше на две тънки връвчици. Дий беше избрала бански на Ана Сюи^[2] на сини и жълти карета, който разкриваше ефекта от стотиците часове спенинг и упражнения по йога. За огромна изненада на Ана и Сюзан, момчетата оставиха телефоните и подхванаха разговор с Ками и Дий.

— Виж ти, приятелките ти явно ги познават — възкликна Сюзан.

— Не са ми приятелки. Освен това, смее да отбележа, че у нас е идвал на гости генералният секретар на ООН, а това е доста впечатляващо познанство, според мен.

— Не съм на същото мнение.

В този момент сервитьорът поднесе на Алекс и Ноа високи чаши, украсени с листа от мента, сетне кимна към Ана, очевидно обяснявайки, че напитките са от нея.

— Какво им изпрати? — попита Сюзан.

— Студен чай.

— „Лонг Айлънд“^[3], надявам се.

— Не, истински студен чай, без алкохол — изчерви се Ана.

Алекс и Ноа погледнаха към нея. Дотук добре. Лошото беше, че и Ками и Дий сториха същото. Ками избухна в смях и каза нещо, което накара момчетата също да се разсмеят. След това вдигнаха чаши за наздравица към Ана.

„Усмихни се“, нареди си на ум. „Усмихни се кокетно. Какво толкова.“

Ками и Дий тръгнаха към тях, следвани по петите от Алекс и Ноа. Не така си бе представяла Ана срещата с двамата писатели. Но пък и нямаше откъде да знае, че Ками и Дий ги познават.

— О, Боже, Алекс и Ноа идват насам — прошепна Сюзан, прибра корема си и спусна кичур коса над очите. Ана не помръдна, просто стоеше и чакаше, макар да се чувстваше абсурдно.

— Хей, добре сте се разположили вие двете — отбеляза Ками и изу сандалите си. — Водим още приятели.

— Виждаме — Сюзан се усмихна на двамата младежи. — Здравейте, аз съм Сюзан.

— Здравсти. Аз съм Алекс, а това е Ноа — отвърна Алекс и пусна усмивката, която със сигурност беше продала милиони билети за кино.

— Знам — рече Сюзан. — Филмът ви наистина ми хареса.

— Радвам се — Ноа се обърна към Ана. — И благодаря за напитките.

— Няма защо — отвърна тя, но не можа да измисли какво още да добави.

— Имаш ли си име? — закачи я Алекс и клекна до шезлонга ѝ.

— Да, естествено, извинете ме — изправи се Ана и протегна ръка: — Ана Пърси.

Официалното ѝ поведение очевидно му се стори забавно.

— А ти харесваш ли нашия филм, Ана Пърси?

— Честно казано, не съм го гледала — призна тя.

Алекс остана като попарен.

— Какъв късмет, да попаднеш на единственото момиче в Америка, което не е гледало филма — пошегува се Ноа.

— А вие откъде се познавате? — обърна се Сюзан към Ками.

— Баща ми им е агент — обясни с безразличие Ками и се изтегна върху шезлонга до Сюзан. — Двата бяха на гости у дома по Коледа.

— А къде бях аз по това време! — въздъхна горчиво Сюзан.

— Следващият път ще поканя и теб, ако си наоколо — обеща Ками.

— Супер!

Ноа сложи ръка на сърцето си, сякаш беше смъртно ранен от думите на Ана.

— Определено умееш да намираш слабото място на хората.

— Ако знаех, че ще ви срещна, щях да гледам филма — опита се да се оправдае Ана.

— Стотина милиона зрители го гледаха просто, защото искаха да го видят.

Ана се изчерви:

— Не ходя често на кино.

— Че защо? — попита Дий.

— Повечето филми не си заслужават — обясни Ана.

— Олеле, сега се оплете още повече — обади се подигравателно Ками.

— Е, явно трябва да предприема някакви мерки — реши Ноа и вдигна телефона, който лежеше върху масичката до шезлонга. — Здравсти, обажда се Ноа Монахън... Не, всичко е наред, благодаря. Слушай, можеш ли да уредиш да изпратят „Сънят на Пайпър“ в бунгалото ми. Би било чудесно, мерси. Чао — той затвори и се обърна към Ана, като изви вежди, имитирайки Граучо Маркс^[4] с пура в уста. — Ела с мен, скъпа, уредил съм частна прожекция.

Ана направо онемя.

— Хм, аз...

Той зарязва номера с Граучо.

— Хей, нали няма да откажеш специалната прожекция на моя филм лично за теб?

Щеше ли да го направи наистина? И ако да, защо тогава им бе изпратила напитки? Пък и какво толкова страшно имаше? Намираше се в хотел „Бевърли хилс“, за Бога. А Адам?

„Какво за него?“, запита се Ана. „Харесвам го. Много. Обаче не съм се сгодила за него.“

— Разбира се, че няма да откажа — рече на глас.

— Давай, сестричке — окуражи я и Сюзан.

Ноа протегна ръка и ѝ помогна да се изправи. Оказа се, че е малко по-висока от него. Той имаше открити сини очи, рошава руса коса и момчешка усмивка. Ана наметна халата си върху банския. Ноа погледна краката ѝ, обути в семпли кожени сандали „Шанел“ и рече:

— Чудесни обувки.

Странна забележка. Сандалите бяха наистина съвсем обикновени, макар и прекрасно изработени. Носеше ги от цяла вечност. Може би той просто търсеше начин да ѝ направи комплимент.

— Благодаря.

— Е, добре, да тръгваме — Ноа отново протегна ръка, но Ана се дръпна.

— А как ще намерят филма и ще го подготвят толкова бързо?

Той се засмя:

— Ана Пърси, това им е работата — да изпълняват прищевките ми.

— А сега се погрижете да си доставите удоволствие взаимно — подхвърли Ками.

Ана изпита желание да опровергае публично инсинуацията „Не отивам в бунгалото на Ноа Монахън, за да правя секс с него“, но все пак реши да си замълчи.

— Сюзан, ще се върна да те взема след... — Ана погледна Ноа: — Колко е дълъг филмът?

— Час и петдесет и две минути. Освен, ако не донесат режисьорската версия, която е половин час по-дълга.

Фактът, че ще остави Сюзан сама с Ками и Дий определено безпокоеше Ана. От друга страна, не можеше постоянно да е край нея като бодигард. Пък и срещата с Ноа беше точно това, заради което бе дошла в Калифорния. Донякъде.

— Всичко е наред, нали? — попита тя сестра си.

— Да, добре съм.

— Вие двамата, вървете да се забавлявате — ухили се Ками. —
Аз ще се погрижа за сестра ти.

Точно от това Ана се страхуваше най-много.

[1] Анахайм — град в щата Калифорния, САЩ, където се намира залата „Ероухед понд“ — дом на хоккейния отбор „The Ducks“ и баскетболния „Clippers“ и сцена за провеждане на големи концерти. ↑

[2] Ана Сюи — американска дизайнерка на дрехи, парфюми, козметика и аксесоари. ↑

[3] Студен чай Лонг Айлънд — коктейл, смес от четири или пет светли алкохола. ↑

[4] Граучо Маркс — един от тримата братя Маркс — и тримата прочути американски комици, които спечелват слава както заедно, така и със самостоятелните си кариери. ↑

ДЕЛИКАТНИ ПРЪСТИ

Интериорът в бунгалото на Ноа бе издържан в индиански стил, а подът бе застлан с пъстри ръчнотъкани килими, каквито изработваха в племето навахо. Срещу телевизора с огромен екран имаше мек диван, покрит с одеяло в златисти, кафяви и бежови шарки. Над него висеше автентична индианска корона от пера, поставена в рамка.

— Събуй обувките си и се настани удобно — извика Ноа и се упъти към кухнята. — Какво да ти донеса?

— Една кока-кола — отвърна Ана. Тя се поколеба дали да седне на дивана, или на стола до него. Само че от стола екранът не се виждаше много добре, а и Ноа сигурно щеше да я подиграва, че се страхува от него, ако реши да се разположи там.

Ноа се върна с две бутилки кока-кола и подаде едната на Ана. Седна на безопасно разстояние от нея, взе дистанционното и включи телевизора. Гигантският екран се изпълни с обичайните предупреждения от ФБР, а след тях се появи нощното небе над Манхатън.

— Двамата с Алекс написахме първата чернова, когато учехме в Йейл — обясни Ноа, докато изтекат началните надписи.

Ана отпи от колата си. Не беше ли фантастично? Досега не й се бе случвало да гледа филм със сценариста му. При това Ноа изглеждаше приятен. Не беше типичният холивудски тип, а това определено й допаднаше.

На екрана камерата слезе от небето към града долу, а нощта изсветля в ден. Улиците започнаха да се пълнят с хора и автомобили.

— Няма ли да ти е по-удобно, ако вдигнеш краката си тук? — предложи Ноа.

— Не, благодаря. И така ми е добре — отвърна Ана.

Камерата проследи момиче със зелена коса и многобройни пиърсинги, което влезе във фризьорския салон на улица „Астор плейс“. Момичето отиде в стаята за персонала и прибра раницата си в едно шкафче.

— Това е Пайпър — поясни Ноа. — Хей, слушай, много ме бива да масажирам крака. Хайде, дай ги насама.

Ана размисли. Не виждаше нищо лошо в един масаж, съвсем невинно занимание. Затова се завъртя леко и вдигна крака в скута на Ноа. Той бръкна в едно чекмедже на нощното шкафче и извади шишенце с масло от жожоба. На екрана Пайпър обясняваше на управителя защо е закъсняла. В бунгалото Ноа масажираше дясното ходило на Ана.

— Боже, краката ти са перфектни — възкликна той.

Ана не беше се замисляла за това. Знаеше, че има високи сводове на ходилата, а това беше добре за танците. Освен това знаеше, че може да разчита на краката си да я отведат от точка А до точка Б.

— Благодаря.

— Пръстите ти са толкова деликатни — продължи Ноа.

Деликатни? Пръстите на краката? Това звучеше някак извратено. Ана се чудеше какво да мисли. Вероятно беше прекалено подозрителна. Всъщност Ноа не я беше нападнал, той просто масажираше ходилата ѝ. При това доста добре.

На екрана Пайпър носеше леген със сапунена вода, канейки се да се захване с педикюра на клиентка.

— Чудя се дали ще се съ согласиш... — обади се Ноа.

— Да се съглася на какво? — попита Ана.

— Да ти лакирам ноктите на краката — отвърна той с леко пресипнал глас.

Е, добре, това вече наистина беше извратено.

— Много мило от твоя страна, но ще откажа — Ана опита да прибере краката си, но Ноа стисна здраво десния ѝ глезен.

— Краката ти са толкова възбуждащи. Казвал ли ти го е някой преди?

Е, това беше предостатъчно. Ана дръпна рязко краката си и обу сандалите си.

— Трябва да си вървя.

— Ей, слушай, няма нужда да...

— Съжалявам, изведнъж се сетих, че трябва да отида на едно място — Ана стисна чантичката си и стана.

Сетне избърбори още благодарности и извинения и изскочи навън. По пътя към басейна сърцето ѝ думкаше, сякаш щеше да

изскочи от гърдите. Нямаше търпение да разкаже на Син. Завари Сюзан и Ками увлечени в разговор. За щастие Алекс беше изчезнал. Дий плуваше в басейна и Ана скочи при нея.

— А, здрасти, бързо се върна — отбеляза Дий. — Да не би да не харесваш Ноа?

— Не, защо да не го харесвам? — Ана нямаше никакво намерение да навлиза в подробности.

— Разбирам, не може да се мери с Бен, нали? — Дий стъпи на дъното и сложи ръце на корема си.

Ана не беше в настроение за нейните номера.

— Дий, не си бременна.

Дий сякаш помръкна.

— Знам само, че цикълът ми закъснява, и то много. А това никога не ми се случва. И ако съм бременна, детето е от Бен. А ти говори ли с него?

— Кога?

— След новогодишната нощ.

— Не — какъв беше смисълът да казва истината на Дий.

— Днес те видях с него в училище. Наистина, Ана, да лъжеш е лоша карма.

Ана вече съжаляваше горчиво за решението си да влезе в басейна. Това момиче беше в състояние да те подлуди.

— Работата е там, че двамата с Бен вече не сме заедно. Имахме всичко на всичко една среща. Това е.

Дий се навъси:

— Не знам дали да ти вярвам.

— Може и да греша, но предполагам това се дължи на факта, че приятелите ти нямат навика да казват истината. Всъщност може и да е заразно.

— Може — съгласи се Дий. — Значи не ти пука за това между мен и Бен?

— Не, Дий. Не ми пука.

Ана не беше съвсем сигурна, че това е сто процента вярно. Обаче зарязва Дий и заплува мощно към другия край на басейна, където направи перфектно обръщане. Почувства се значително по-добре. Само че онова, което видя, когато подаде глава над водата, изобщо не й

хареса. Сюзан се заливаше от смях на нещо, изречено току-що от Ками.

— Е, Ана, разгледахте ли си ходилата? — извика ѝ Ками. — Поиграхте си, нали?

Ана почервения от яд. Значи Ками знаеше за „лекото отклонение“ на Ноа, но не сметна за нужно да я предупреди. В същото време явно бе разказала на Сюзан, която сега се кикотеше заедно с Ками.

Дотук със спонтанното и необмислено поведение.

Когато се прибра два часа по-късно, Ана завари баща си и неговата приятелка Маргарет да ядат китайска храна за вкъщи в порцелановите чинии „Уеджууд“^[1], останали от баба ѝ.

— Вземи си чиния, ако си гладна — посрещна я баща ѝ. — Има достатъчно храна.

— Радвам се да те видя отново — добави Маргарет.

Още веднъж Ана бе поразена от очевидната прилика на Маргарет Кънингам и Джейн Пърси — същата житноруса коса, същата висока и стройна фигура, същите аристократични черти. Маргарет дори беше облечена в тоалет, който Джейн Пърси също би избрала — удобни сиви панталони и черно кашмирено поло.

— Пратих Джанго чак във Ван Найс^[2], в „Сам Ву“ — обясни Джонатан. — Скаридите им с къри са извънземни.

— Благодаря, ядох сандвич с риба тон със Сюзан — Ана приседна на стола срещу тях.

— Сестра ти е тук? В Лос Анджелис? Не може да бъде — планът на Ана да го шокира очевидно бе успял.

— Е, току-що я настаних в едно от бунгалата на хотел „Бевърли хилс“.

— А „Хейзълдън“?

— Каза, че се е самоизписала.

— Мили Боже. От всички глупави, безотговорни...

— Джонатан, успокой се — намеси се Маргарет.

Той прокара уморено ръка през лицето си.

— Поне трезва ли беше?

Ана кимна.

— Мисля, че наистина се опитва да се справи.

— Ако беше така, задникът ѝ все още щеше да е в клиниката! — Баща ѝ смачка на топка салфетката си и я хвърли ядосано върху масата. — Помоли я да дойде да ме види. Двамата с нея трябва да поговорим.

— Вземи телефона и я повикай сам.

— Знаеш, че ще ми затвори. Единствено ти имаш някакво влияние върху нея.

Ана сви рамене.

— Тя ти е ужасно сърдита. Знаеш, нали?

— Да, обаче не мога да направя нищо, ако отказва да ме види, нали така?

Ана се замисли над думите му и осъзна, че баща ѝ е прав.

— Добре — съгласи се накрая. — Утре ще говоря с нея. Обаче не съм сигурна, че ще помогне. А сега ме извинете — тя стана и се отправи към стълбите.

— Ана, може ли за момент? — спря я Маргарет.

Ана се обърна и зачака.

— Баща ти ми каза колко разочарована си останала, когато пропадна стажът в агенцията на Рандъл Прескът. Чувствам се донякъде отговорна за това. Имах ужасен скандал с него заради един клиент, който ни напусна. Всъщност той дори заведе дело.

— Няма нищо — механично отвърна Ана.

— Не е точно така, но ти благодаря, че го казваш. Във всеки случай, мисля вече знаеш, че се ангажирах с една нова агенция — „Апекс“. Там ще бъда съдружник с няколко агенти, които напуснаха „САА“ и „Парадигм“. Всички водим със себе си и клиентите си. Утре ще има голямо раздвижване на пазара.

— Желая ви успех.

Маргарет се усмихна.

— Благодаря ти. Всички се вълнуваме. Но въпросът е там, че ни чака много работа. И ако все още мислиш за стажа, ще се радваме да те поканим при нас. Само че ще работиш след часовете, а не вместо да ходиш на училище.

— Нали ти казах, че ще измисля нещо — обади се Джонатан.

Ана беше доволна, въпреки факта, че ако реши да приеме, ще трябва да ходи и на училище.

— Звучи чудесно. А какво ще правя?

— Опасявам се, че ще има доста черна работа. Ще се наложи да опознаеш добре ксерокса. Но една от задачите ни ще бъде да превръщаме млади писатели в сценаристи. Тези младежи трябва да обиколят града, да бъдат забелязани на подходящите места, да се запознаят с важни хора. Повярвай ми, те предпочитат да ги придружава някой на тяхната възраст, а не агентът им.

— Това звучи интригуващо... — призна Ана.

— Естествено, ще имаш възможност да четеш много. Това дори е препоръчително. Не е добра идея да придружаваш писател при срещите му в града, без да знаеш какво е написал. Това няма да му хареса.

— Или на нея? — добави Ана.

— Много вярно — усмихна се Маргарет. — Мисля, че двете с теб ще се разбираме чудесно.

— Много мило, че го казваш.

Маргарет се засмя.

— Защо изглеждаш толкова изненадана?

„Понеже те намразих веднага щом те видях. И то единствено, защото ходиш с баща ми“, помисли си Ана, но не го призна на глас. Вместо това избра перфектния отговор:

— Просто се радвам.

— Добре тогава. Ще можеш ли да се отбиеш утре след училище, за да те запозная с останалите? Баща ти знае адреса.

Ана тръгна отново към стълбите.

— С удоволствие.

— И няма да забравиш да поговориш със Сюзан, нали? — извика след нея Джонатан.

— Няма. Всъщност ще ѝ се обадя още сега.

Ана се извини и се прибра в стаята си. Пусна телевизора и взе да се приготвя за лягане. Докато миеше зъбите си в банята, чу:

— А сега да се върнем към „Сънят на Пайпър“.

Каква ирония! Загаси телевизора. Понякога зад славата и богатството се криеше нещо много по-различно от онова, което хората си представяха.

Канеше се да си измие лицето, но се сети, че бе обещала да се обади на Сюзан. И тъкмо, когато посегна към телефона до леглото, той иззвъня. Ана вдигна слушалката.

— Да?

— Не затваряй. Моля те.

Бен. Ана можеше да познае този глас навсякъде. Сърцето ѝ прескочи два удара.

— Защо се обаждаш? Нямаме какво повече да си кажем.

— Ако можеше да погледнеш в очите ми, щеше да разбереш, че не си права.

— Няма нужда. Мога да разчитам на въображението си — жегна го тя.

— Или пък можеш да погледнеш през прозореца.

Тя замълча, докато асимилира думите му. Чувстваше се доста странно като обект на толкова настойчиво преследване. Когато реши, че е готова, стана и отиде до панорамния прозорец, който гледаше към градината. Там чакаше Бен, в целия си блясък, окъпан в светлина, а електриковосините му очи сякаш грееха във вечерния здрач. Ана се сети за балконската сцена от „Ромео и Жулиета“. „Ела ноц, ела Ромео.“ Беше се влюбила в пиесата на десет години, когато я гледа за пръв път на Бродуей. Бе повтаряла думите на Жулиета, заровила лице в поръбената с белгийска дантела възглавница, унесена в мечти за деня, в който на свой ред ще се влюби в някое момче, което ще я обича тъй пламенно, както Ромео обичаше Жулиета.

„Обаче Ромео и Жулиета умират“, напомни си сега Ана. „Ето до какво води такава връзка. По-добре да си остана с момче като Адам, където няма толкова огън...“

— Ще слезеш ли? — попита с надежда Бен.

— Как успя да влезеш, без да се включи алармата?

— След вечеря вратата беше отворена. Оттогава чакам да светне лампата в стаята ти. Слез долу. Моля те.

Тя се поколеба.

— Какъв е смисълът?

— Ана — гласът му беше дрезгав. — Не мога да ям, не мога да спя. Няма да се върна в училище, преди да говоря с теб. Не можем да оставим нещата така. Нима онази вечер не означава нищо за теб?

В главата ѝ се смесиха болка и ярост. Думите му звучаха като монолог от сапунена опера. Дявол да го вземе, въпреки това, Бен я накара да се просълзи.

— Точно там е работата. Означава, и то много.

— Тогава...

— Замълчи. И не мърдай оттам — Ана затвори телефона и нахлу чифт дънки. Грабна един пуловер, обу сандалите си и тръгна към вратата. В последния момент преди да излезе, спря, върна се до тоалетката и си пръсна капчица „Шанел № 5“. Щом се канеше да го отпрати завинаги, нека поне да го направи със стил.

Ана излезе в градината през вратата на кухнята. На пътеката я чакаше Бен, в дънки и плетен пуловер. Колкото повече се приближаваше към него, толкова по-силно туптеше сърцето ѝ. Почти чуваше вибрациите.

— Ана.

Предпочете да си го обясни с нощния хлад, но начинът, по който изрече името ѝ, я накара да потръпне.

„Нека мозъкът да диктува над тялото“, повтори си на ум.

Сетне си пое дълбоко въздух и се обърна към него.

— Бен, дойдох, за да ти дам възможност да ме гледаш в очите, когато ти казвам за последен път: „Край. Всичко свърши.“

— Защо? Знам, че изпитваше нещо към мен...

— Единствено благодарение на хормоните.

Бен като че ли се засегна.

— Беше нещо повече от това. И ти го знаеш.

— Не, не го знам. Всъщност ние дори не се познаваме. Пих малко повече в самолета. Когато излязохме на Нова година, аз се увлякох по момчето, което се надявах да срещна. Но ти не си това момче.

— Обаче мога да бъда, Ана.

— Нима? — Тя скръсти ръце. — Тогава нека да бъдем откровени един с друг. Да започнем отгук: Коя е тайнствената знаменитост, чийто живот трябваше да спасяваш на Нова година?

Бен разтри зачервените си очи.

— Не мога да ти кажа.

— Чудесно.

Тя му обърна гръб и понечи да тръгне към къщата, но той улови ръката ѝ.

— Моля те, Ана. Няма ли да съм истински мухльо, ако я издам?

— Не и ако твърдиш, че знача нещо за теб — отвърна Ана с пламнали от гняв очи. — Какво мислиш, че ще направя? Ще пусна

ключката в интернет?

— Не може да говориш сериозно. Няма да си промениш мнението, докато не ти кажа името ѝ, така ли?

— Въпросът не е само в това. Ти имаш оправдание за всичко. Защо си имал връзка с кучка като Ками, защо си се озовал в леглото с Дий, защо ме заряза в новогодишната нощ? Сигурна съм, че има още милион подобни въпроси.

Брадичката му потрепери.

— Съжалявам, че не съм достатъчно перфектен за теб.

Думите му разтърсиха Ана. Почти същото ѝ каза и Сюзан. Нима вината беше в нея? Може би съдеше несправедливо?

Не, реши накрая. Бен щеше да разбие сърцето ѝ отново и отново. Защо да се съгласява? Нямаше ли някой нормален в Лос Анджелис? Всички ли говореха едно, а правеха друго? Не, не всички. Не и Адам. Очевидно беше, че той е правилният избор, момчето, което трябваше да предпочете.

— Бен, не е задължително да правиш каквото и да било заради мен — рече тя тихо. Но сърцето ѝ все още биеше тъй силно, както когато чу гласа му по телефона. — Няма нужда да ми изпращаш балони или рози, нито да звъниш по телефона. Наистина няма нужда.

В очите му се четеше мъка.

— Ана...

— Спри, не мога да слушам повече — „Болката е прекалено силна“, добави наум. — Бен, моля те да ме оставиш на мира. Нямам какво повече да добавя.

След това се завъртя и тръгна към къщата с цялата решителност, която успя да събере, за да не му даде възможност да я спре.

Но когато се прибра в стаята си, където нямаше защо да се преструва, отиде право до прозореца и погледна навън. Както очакваше, той все още беше в градината, седнал на една пейка край пътеката, заровил глава в ръцете си. Нямаше смисъл да отрича, тя изпитваше същите чувства като него.

[1] „Уеджууд“ — Английска фирма за производство на домакински съдове от порцелан, основана през 1759 г., прочута търговска марка. ↑

[2] Ван Найс — предградие на Лос Анджелис. ↑

КУЧЕШКА ЛЮБОВ

— Би-бип! — Адам глътна остатъка от портокаловия сок и остави празната чаша в мивката. Мебелите в кухнята бяха направени от дърво, включително гигантската дъбова маса, изработена от най-добрия приятел на бащата на Адам от колежа. Майка му, Линда, седеше на другия край на масата, пиеше кафе и четеше „Лос Анджелис таймс“. Облечена беше в ръждивокафяво велурено сако, което отиваше на късата ѝ червеникава коса. Тя вдигна глава и се усмихна на сина си:

— Виждам, че си се уредил да те закарат.

— Сам Шарп — той грабна раницата си и я метна през рамо. Бузър се хвърли отгоре му с изплезен език и изпълнен с надежда поглед. — Не, Бузър, не може да дойдеш с мен в училище. Съжалявам.

— Така е — потвърди Линда, когато животното подвид разочаровано опашка. — Всеизвестно е, че в гимназия „Бевърли хилс“ не пускат кучета. Помислих си, че може да е онова момиче, което води вчера на плажа.

— Щях да изглеждам доста жалък, ако я бях помолил. Наистина ми трябва кола, мамо.

— Е, тогава ще трябва да си намериш работа.

— Защо не вземеш да ме разглезиш, както всички останали майки в Бевърли хилс?

— Защото държи на някои ценности и има съвест — отвърна баща му, Леонард, току-що появил се на стълбите, облечен в изискан син костюм.

— Би-бип!

— Трябва да бягам, после ще продължа да хленча — Адам целуна майка си и излетя през вратата. Вярно, той отчаяно искаше кола, но също толкова силно обичаше родителите си. Беше се нагледал на семействата на приятелите си от Бевърли хилс, които живееха като в психотрилър или филм на ужасите.

В сравнение с тях, неговото семейство изглеждаше като извадено от романтичен сериал от петдесетте — родители, женени от двадесет

години, които все още се обичат. Родители, готови да изслушват. Родители, които са загрижени.

— Добро утро — поздрави Адам, когато се настани в червения дженсен^[1] на Сам.

— Можем ли занапред да сведем нещата до едно натискане на клаксона? — попита Сам и даде газ.

— А какво ще кажеш просто да ми отстъпиш едно от семейните возила? За да прескочим посредника — пошегува се Адам.

Сам излезе на „Колдуотър каньон“.

— Ела и си избери. Баща ми има толкова автомобили, че вероятно не ги и помни всичките. Най-много да обяви някой за откраднат и да прибере застраховката.

— Е, това си е углавно престъпление, Сам. Но все пак, благодаря за предложението.

Утрото беше прекрасно — грееше слънце, на небето нямаше нито едно облаче, смогът все още се задържаше в ниските нива, температурата беше приятна — малко под 20 градуса. Адам се чувстваше толкова добре, че запя заедно с Боно, който звучеше от сидиплейъра на Сам.

— Сега разбрах защо не те взеха в хора — обади се Сам.

— За какво ти е майсторство, когато имаш достатъчно ентузиазъм?

Сам го изгледа с почуда, преди да завие по „Сънсет булевард“.

— И защо си така възмутително щастлив?

— Ново приятелство може би.

— Това превежда ли се като ново гадже?

Адам се разсмя. Той харесваше Сам, хареса я още първия ден, когато я срещна. Ако не се правеше на голяма работа, понеже баща ѝ е „знаете кой“ и когато не беше в период на самосъжаление, защото баща ѝ е „знаете кой“, тя беше забавно и остроумно момиче.

— Ана Пърси — осведоми я Адам.

— О, нима?

— Нали ни видя двамата в нейната кола в понеделник?

Сам кимна:

— Да. Но тя не ми спомена да е лудо влюбена в теб.

— Да не би да си споделяте всичко?

— Не съвсем — горчиво призна Сам, но премълча, че Ана ѝ бе казала за целувката с Адам. Информацията е безценна стока — това е едно от важните неща, които научава всеки младеж, който расте в Холивуд.

Адам не беше живял толкова време в Лос Анджелис, колкото Сам, но и той бе научил кога да сподели нещо и кога не. Той нямаше да разкаже пред Сам цялата истина — че не спира да мисли за Ана. Не че го биваше в това да се преструва. Единствената игра, която му се отдаваше, беше баскетболът. По-скоро беше срамежлив. Той, разбира се, бе имал гаджета преди. Например Джули Хюзър в Мичиган. Тя беше симпатична, умна, наистина чудесно момиче. Но когато му призна, че го обича, той се почувства твърде неудобно, понеже не намери сили и желание да ѝ отвърне със същото. Скоро след това тя пожела да правят секс, за да може „да докаже любовта си“, както се изрази. Той пусна и това покрай ушите си, въпреки изкушението да види Джули с дантелено бельо в къщата на родителите му край езерото. Накрая просто я откара вкъщи, тя го нарече най-големия загубеняк на света и това беше краят. Никога не сподели случилото се с приятелите си, защото се опасяваше, че ще се съгласят с обвиненията на Джули.

Когато се премести в Бевърли хилс, радарите не го отчитаха, докато момичетата не забелязаха какъв жребец беше на баскетболното игрище. Тогава започнаха да се тълпят около него. Най-напред излизаше с една от мажоретките, симпатично момиче на име Табита. Нейната идея за забавление бе да се промъкне в „Белия лотус“ с фалшива лична карта и да брой колко известни личности ще я заговорят. Но когато тя каза, че „Джонатан Ливингстън Чайката“ е най-добрият роман, писан някога, той разбра, че е време да се спасява.^[2]

Сетне беше Сам Шарп. Двамата преживяха кратък флирт в навечерието на Нова година. Адам намираще Сам за едно от най-духовитите момичета, които беше срещал. Но тя се престори, че нищо не се е случило, затова и той остави нещата постарому.

Сега се появи Ана и, честно казано, вече не му беше толкова трудно да не мисли за Сам.

Да, Ана го целуна, но пък предишната вечер не му се обади. А когато той позвъни в къщата на баща ѝ, никой не вдигна. Може би пък не го харесваше чак толкова?

— Изведохме кучето на разходка по плажа.

— Добре, но съм готова да се обзаложа, че в сънищата ти се явяват доста по-сочни картини — засмя се Сам.

Адам усети, че се изчервява. Както обикновено Сам уцели в десетката.

— Хей, по-добре в колата, отколкото в сънищата — опита се да се пошегува Адам, като цитира старата песен на Били Оушън. По някаква необяснима причина, в определени дни вътрешната му радиостанция бе настроена на по-класически честоти. — Стига да имах кола, естествено.

— Е, офертата за GTA^[3] още е валидна. О, виж, ето го и обектът на твоите страсти — Сам кимна с глава към стъпалата пред училището. — Хайде, да идем да ѝ кажем, че не издържаш на изкушението. Не бой се, бъзикам се. Ще се видим по-късно.

— Благодаря, че ме докара! — извика след нея Адам, а тя се запъти към страничния вход, където обикновено се срещаше с Дий и Ками преди часовете. Сетне се втурна да настигне Ана. — Добро утро.

Тя сякаш се зарадва, че го вижда. Това вероятно беше добър знак.

— Здравсти, Адам.

Двамата влязоха заедно в училището. Адам си мислеше колко красива е Ана Пърси и забеляза, че тя е облечена по-официално от обикновено — в елегантен черен панталон и бяло кашмирено поло.

— Уау, изглеждаш превъзходно! — възкликна той.

— Благодаря! — едва си пробиваха път в претъпкания коридор. — След училище имам среща в една агенция във връзка със стажа. Опитах се да се облека подходящо.

— Звучи добре. Надявам се нещата да се уредят.

Спряха пред шкафчето на Ана и тя набра шифъра на ключалката. Като се постара да докара възможно най-непринудения тон, Адам продължи:

— Какво ще кажеш после да дойдеш с мен и Бузър да потичаме в Ръниън каньон — това е неофициалният кучешки парк в Холивуд. Бузър каза, че ако не те покания ще обяви гладна стачка.

— А какво ще кажеш да дойдеш с мен и да ме почакаш, докато съм на среща? — предложи Ана, прибра няколко учебника в шкафчето и извади други. — Не би трябвало да отнеме много време. Просто да

се представя. След това ще се преоблека, ще вземем моята кучешка любов и ще отидем. Далече ли е?

— Ей там, малко по-нагоре — Адам посочи към хълмовете над Лоръл каньон. — Планът ми допада. А като бонус няма да ми се наложи да прося някой да ме закара вкъщи.

Ана се разсмя:

— Знаех си, че имаш задни мисли.

Мислите на Адам препускаха със свръхзвукова скорост. „Сигурно ме харесва, иначе нямаше да се съгласи толкова бързо. Харесва ме, но как точно?“

— Брей, брей, кого виждаме?

Адам се обърна. Ками и Дий вървяха към тях.

— Адам Флад и Ана Пърси. Толкова са сладки, че нямам думи — обърна се Ками към Дий.

— Сам каза, че сте станали двойка — обади се Дий. — Това е толкова хубаво!

Адам беше готов да убие Сам, но не събра смелост да погледне Ана. Вместо това каза:

— Ние сме просто приятели. Какво ново?

Ками вдигна белите си слънчеви очила „Армани“.

— Нищо особено. След училище мислим да отидем до „Бев“. Може да решите да дойдете и вие.

— Кой е Бев? — попита Ана.

— Мили Боже, ти наистина си ТСК — разсмя се Ками.

Ана поклати глава, понеже не разбираше нищо.

— ТСК означава „току-що слязъл от клона“ — преведе Адам. — Що се отнася до „Бев“ — така наричаме накратко хотел „Бевърли хилс“.

— Аха — усмихна се Ана.

— Там имаме познат сервитьор — допълни Дий. — Той ще ни даде пиене.

— В ранния следобед? — учуди се Адам. — Живеем опасно, а?

— Е, аз в момента не пия по лични причини — Дий изгледа многозначително Ана, Адам нямаше никаква представа за какво говори тя. — Но вие може да ударите по едно.

— О, Адам, обожавам те. Толкова си провинциален — изгука подигравателно Ками.

— Провинция — онази част от страната, над която прелиташ по пътя от Ню Йорк към Лос Анджелис — преведе Адам за Ана. — Където хората следят „Седмото небе“^[4] и не се притесняват да си го признаят.

Ками се притисна към него и го целуна по бузата.

— Намирам го за очарователно. И завиждам на момичето, което ще има щастието да ти е първата. Обзалагам се, че в тялото на баскетболен гард се крие истински динамит.

Адам се засмя, макар веднага да схвана намека на Ками, че е девствен — очевидно един от последните в Бевърли хилс:

— Съмнявам се дали някога ще го разбереш от собствен опит, Ками.

— О, стреля и бележи точка — обяви Ками в стила на спортните коментатори.

— Във всеки случай ние вече имаме други планове след училище — обади се Ана.

— Добре тогава — въздъхна Ками. — Ще поздравим сестра ти от твое име.

— Сестра ми ли? Каква работа имате с нея? — попита остро Ана.

— По-спокойно. Ние ще ходим в хотела, а тя е отседнала там. Има голяма вероятност да я видим на басейна. Какъв е проблемът? — попита Ками логично.

Ана отвърна студено:

— Аз нямам проблем. Просто в момента тя е твърде нестабилна. Надявам се, че дори вие можете да разберете това.

— Снощи изглеждаше съвсем добре — вдигна рамене Ками. — Както и да е. Забавлявайте се, където и да отивате.

Ана изгледа втренчено Ками и Дий, докато двете се отдалечиха.

— Сестра ти е в града? — попита Адам, когато тръгнаха към шкафчето му.

Лицето на Ана помръкна.

— Сложно е.

Адам не беше сигурен дали това е покана да я разпита повече, или любезен начин да му каже да си гледа работата и да не се бърка в нейната.

Но преди да стигне до заключение, извън звънецът за първия час.

[1] Дженсен мотърс — английски производител на спортни автомобили. ↑

[2] „Джонатан Ливингстън Чайката“ (1970 г.) от Ричард Бах — повест във формата на басня, в която се разказва за чайка, която се учи да живее и лети. Основната тема на книгата е себеусъвършенстването. До края на 1972 г. са публикувани повече от милион копия. ↑

[3] Grand Theft Auto — компютърна игра, екшън. ↑

[4] „Седмото небе“ — американски телевизионен сериал, излъчван от 1996 до 2007 г. Това е най-дълго излъчваната семейна драма в историята на телевизията. ↑

ПЕРФЕКТНИЯТ СТАЖАНТ

„Тестът за първокласния интелект е способността да задържи в ума си две противоположни идеи едновременно и при това да продължи да функционира.“

Ана препрочете за десети път този ред от прочутата поредица есета на Скот Фицджералд. Мисис Брекнер ѝ бе позволила да прекара часа по английска литература в библиотеката, за да работи върху проекта за Великия Гетсби.

Думите бяха пленяващи Ана знаеше, че могат да станат отправна точка за нейния филм... но все още нямаше идея как да ги преведе на екранен език. Тя предполагаше, че Фицджералд се позовава на двойствеността в собствения си живот, която пренася и в образа на Джей Гетсби — любовта и омразата към парите, привличането към живота на най-богатите и отвращението от неговото лицемерие. Ана се улови, че размишлява за двойствеността в нейния свят, която нямаше нищо общо с парите или бита, а по-скоро с противоположните идеи за Бен и Адам и мястото им в нейния живот. А това пък нямаше нищо общо със сценария, който се предполагаше, че пише. Освен ако...

А какво ще стане, ако посвети сценария на богато момиче, което търси своята идентичност? От една страна, мечтае за страстно, опасно приключение — Бен. От друга — търси комфорта на една по-сигурна връзка — Адам. Момичето се разкъсва между две момчета. Би могла да използва за декор спяхотела в Палм спрингс, за да представи по-реално света на героинята и едновременно да покаже двойствеността и егоизма на богатите.

Идеята си я биваше.

Ана започна да пише на лаптопа си. Сам ѝ беше дала набор от сценарии на известни холивудски сценаристи (между тях и „Сънят на Пайпър“) и специална компютърна програма, затова знаеше, че това, което напише, поне на вид ще изглежда професионално. Имената на героите — Алана, Бъркли и Арън, просто ѝ щукнаха, нямаше идея откъде. Скоро потъна в собствената си история — Алана на купон в

Холивуд, като купоните, които Ана посети вечерта на Нова година в компанията първо на Бъркли, а после на Арън, неспособна да реши с кого да си тръгне.

Ана не вдигна глава от лаптопа чак до последния звънец. Тогава запомни написаното и тръгна към паркинга, за да се срещне с Адам, както се бяха уговорили. Ако не беше срещата в „Алекс“, щеше да остане още в библиотеката и да продължи да пише.

Адам изглеждаше толкова сладък — чакаше я, облегнат на нейния лексус. А тя все още бе под влиянието на идеята за сценария, затова импулсивно го целуна леко по устните.

— И аз се радвам да те видя — усмихна се в отговор той.

Ана подкара към изхода на паркинга към булевард „Уилшир“, като не спираше да бърби за сценария. Чувстваше се толкова добре да се вълнува от нещо, което не включва момчета, освен на хартия, естествено.

— Знам, че става въпрос за късометражен филм — рече, когато сви към булевард „Уестууд“, — но все пак мисълта, че ще видя сценария си филмиран, е вълнуваща. Сам каза, че можем да използваме за монтажа студиото на баща й.

— Яко. Предполагам това означава, че този уикенд няма да ходим в Сан Диего.

— Трябва да дойдеш с нас в пустинята. Ако искаш, естествено. Тъкмо ще видиш сестра ми — тя също ще дойде.

— Щеше да ми разкажеш за нея — напомни й Адам.

Ана кимна, но сетне се поколеба.

— И понеже съм високоеволюирал младеж, усещам, че нещо не е наред — продължи Адам. — Със сестра ти ли?

Ана съзнаваше, че е нелепо, но просто нямаше сили да говори за това сега.

— Ще ти разкажа друг път — отклони въпроса и отвори отделениято между нейната седалка и Адам. То беше пълно с компактдискове. Когато Джанго разбра, че баща й ще й даде лексуса, донесе богата колекция най-разнообразна по стил музика. Ана дори не беше чувала повечето от изпълнителите. Сега посочи дисковете: — Избери нещо. Нещо шумно.

Адам извади един диск.

— „Колдплей“. Я да видим.

Той пъхна диска в сидиплейъра. Сърцераздирателна балада гръмна в главата ѝ и в колата. Тя го помоли да усили още, за да заглуши обърканите ѝ мисли.

Няколко минути по-късно влязоха в подземния гараж на ъгъла на „Уестууд“ и „Льо Конт“, точно под сградата, където се намираше офисът на „Алекс“. Един от вездесъщите градски служители взе колата, а Ана и Адам се качиха в асансьора към просторното фоайе. Цялото помещение бе пълно с цветя, а прозорците стигаха от пода до тавана. От средата на тавана висеше огромна картина на Рой Лихтенщайн^[1]. Ана изпита чувството, че се намира сред декорите на футуристичен филм от 60-те. Подписа се при охраната и получи пропуск за посетител, който веднага пъхна в джоба си.

— Слушай, познавам добре района. Ще отида да пия кафе в „Джерис дели“, точно зад ъгъла. Ела да ме вземеш, когато приключиш — предложи Адам.

— Сигурна съм, че има рецепция, където можеш да ме почакаш.

— Не, трябва да се качиш сама. Успех.

— Благодаря.

Ана взе асансьора до дванайсетия етаж. Там вратите се отвориха към просторно фоайе, което все още миришеше на неизсъхнала боя. Поразително красива млада жена, с късо подстригана коса и зелени очи седеше зад масивно бюро със слушалки на ушите.

— Добър ден, „Алекс“, моля изчакайте... Ще ви прехвърля. Добър ден, „Алекс“. Изчакайте, моля.

Като остави телефоните да звънят няколко секунди, тя вдигна очи към Ана.

— Да?

— Казвам се Ана Пърси. Имам среща с Маргарет Кънингам. В три часа.

Момичето натисна едно копче върху бюрото и размени няколко думи в микрофона, преди да се обърне отново към Ана.

— Тя ще дойде всеки момент. Мога ли да ви предлага нещо? Кафе? Кока-кола? Минерална вода?

— Не, благодаря — Ана седна на ниско канапе, облицовано със сива кожа и разгледа вестниците и списанията, оставени на масичката до него — „Варайъти“, „Холивуд рипортър“, „Пъблишърс уйкли“. Някакво туристическо списание привлече вниманието ѝ. На корицата

му имаше снимка на къща в средиземноморски стил, зад която се виждаше открит пуст плаж. Снимката накара Ана да се отпусне и тя потърси съответната статия. „Монтесито ин“ в Санта Барбара, на около час и половина от Лос Анджелис, беше построен от Чарли Чаплин, за да има къде да отседат неговите приятели, когато му гостуват. Мястото изглеждаше тъй спокойно, тъй безоблачно. Ана си представи как се разхожда по плажа, с навити крачоли на дънките, и слуша океана. За градско момиче показваше нездрав интерес към места, които нямат нищо общо с големия град.

— Ана Пърси? — дребна азиатка в костюм на Армани бе дошла да я вземе.

— Да — Ана се изправи.

— Аз съм Уей Линг Файнберг, асистентка на Маргарет — и тя стисна ръката на Ана. — Лесно ли ни намерихте?

— Да.

— Добре. Искате ли кафе? Кока-кола? Минерална вода?

Ана отказа.

— Тогава елате с мен — покани я Уей Линг. — Все още има кашони, разхвърляни навсякъде, така че внимавайте къде стъпвате.

Ана последва асистентката най-напред през двойната стъклена врата, след това по дълъг коридор, край заседателна зала със стъклена стена, чиито прозорци гледаха към планината Санта Моника. Докато вървяха, от различни стаи чуваха откъслечни реплики от телефонни разговори, повечето доста нецензурни.

— Тези тъпанари прецакаха Ал и Майлс за „Истерия“, затова сега да се ухапят отзад. Аз не прощавам лесно, Боб...

— Кажи на шибания си шеф да вдигне телефона, защото иначе няма да припариш повече в този град.

— И какво като пиесата ѝ ще има закрито представление? Предлагат ѝ двеста и петдесет да изглади сценария, дори няма да ѝ се наложи да се старее особено.

Кабинетът на Маргарет беше в края на коридора. Гледаше на запад, към Брентууд, Санта Моника и океана зад тях. Макар че в момента работници застилаха килима с индиански шарки, Маргарет седеше достолепно зад бюрото си. Щом видя Ана, тя се изправи грациозно и дойде да я посрещне на вратата.

— Ана, виждам, че си намерила пътя към лудницата. Уей Линг предложи ли ти нещо за пиене?

— Да, благодаря — Ана се обърна към асистентката, но тя вече бе изчезнала.

— Може ли да минем? — двама работници носеха огромен плакат на „Полет над кукувиче гнездо“, поставен в рамка. Трябваше да се дръпнат встрани, за да им направят път.

Маргарет въздъхна:

— Защо не отидем в заседателната зала? Мисля, че в момента единствено там е спокойно.

Упътиха се обратно по коридора, откъдето Ана току-що бе минала. Отбиха се в няколко стаи и Маргарет представи Ана на служителите. Най-сетне стигнаха заседателната зала. Дългата маса, заобиколена с кожени столове с високи облегалки, можеше удобно да побере двадесетина души. Ана отиде до прозореца, който заемаше цялата стена. Гледката бе същата като в кабинета на Маргарет. Само че тук се виждаше и крайче от националното гробище на Лос Анджелис с безкрайните редици войнишки надгробни плочи, блестящо бели на фона на яркозелената трева.

Маргарет затвори вратата и трескавата енергия на агенция „Алекс“ се смени с относително спокойствие.

— Заповядай, седни — Маргарет се разположи в огромен стол начело на масата и посочи към мястото от дясната си страна. — Е, Ана, да приемем ли, че знаеш как да изпращаш имейли и да работиш с ксерокса?

— Да — усмихна се Ана.

Маргарет докосна ръката ѝ.

— Ще се постарая да не те товарим с много досадна работа. Сигурна съм, че можем да използваме външния ти вид и произхода ти много по-рационално. Освен това гарантирам, че това ще бъде и много по-забавно. Навита ли си?

— Абсолютно — отвърна ентузиазирано Ана.

— Какво ще кажеш да четеш сценарии и книги? Интересно ли ще ти бъде да пишеш репортажи?

— Съжالياвам, но не знам какво значи това.

Маргарет се разсмя.

— Нека ти разкрия една всеизвестна холивудска тайна. В този град никой от големите клечки не чете. Те карат младши сътрудниците си да преглеждат книгите и сценариите и да пишат кратки резюмета. Това наричаме репортажи.

— Но как тогава могат да преценят дали ръкописът става? — зачуди се Ана. — Все пак, най-важен е стилът на писане, нали?

— За съжаление много продуценти не слагат писателите високо в хранителната верига — отвърна Маргарет. — И това е една от причините да се правят толкова ужасни филми. Обаче тук, в „Алекс“, се отнасяме с голямо уважение към писаното слово.

Ана кимна. Тази работа ѝ се стори интересна, а можеше да ѝ помогне и за нейния стил на писане.

— Чудесно. Имаме един кабинет пълен с ръкописи и петдесет и пет чекмеджета с резюмета, от които можеш да се учиш. Вземай каквото ти трябва, стига после да го върнеш на място. И понеже аз не обичам дългите увертюри, а и политиката на агенцията е такава, минавам направо по същество. Един от клиентите ми — драматург от Ню Йорк, току-що спечели защита да напише сценарий за „Тъчстоун“.

— Защита? — попита Ана.

— О, съжالياвам, още един термин. Авторът имаше идея, която ние смятахме за продаваема, затова му уредих срещи в големите студиа. „Парамаунт“ не проявиха интерес, което не ме изненада. „Уорнърс“ също не се заинтересуваха и това вече ме учуди. Но „Тъчстоун пикчърс“ захапаха. Както и да е, уредих му баснословна сделка, договор за шестцифрена сума, близо до седемцифрената. Той се прибра в Ню Йорк да купува апартамент, но ще се върне в събота. Фамилията Щайнберг организират парти в негова чест в неделя. Бихме искали да го придружиш.

Името Щайнберг не говореше нищо на Ана, но тя знаеше, че лесно ще го проучи. И все пак, предложението на Маргарет я изненада.

— С удоволствие. Но не трябва ли да повикате някой с повече опит?

Маргарет махна с ръка.

— Той е на двадесет и една, зрял, колкото патладжан, но е удивително талантлив. Повярвай ми, Брок ще остане очарован да те види.

Ана остана като гръмната. Брок беше доста необичайно име. Възможно ли беше да е...?

— Маргарет, за Брок Франклин ли говориш?

— Да, точно.

Ана се разсмя.

— Познавам го.

Беше ред на Маргарет да се учуди.

— Откъде?

— Учеше в Тринити, където учехме и ние със сестра ми. Когато завърши, на Сюзан ѝ оставаше още една година. Мисля, че двамата излизаха няколко пъти.

— Е, чудесно, нали? — усмихна се Маргарет. — Очевидно съм избрала перфектния стажант. Все още не знам подробности за часа и мястото, но веднага щом науча нещо...

Вратата на заседателната зала се отвори рязко и вътре нахлу висок мъж на средна възраст със светла коса и хубав тен.

— Дявол да го вземе, Маргарет, трябваш ми за този разговор — направо изстреля той. — „Артизан“ се опитват да ни прецакат с шибаната сделка. Отново.

— Добре, идвам веднага. Кларк, това е новата ни стажантка, Ана Пърси. Ана, това е Кларк. Тя...

— Проклетите гадняри от „Артизан“ — прекъсна я безцеремонно той. — Един хит и вече се мислят за Джон Уорнър. Сега или никога, Маргарет — той се завъртя обратно и тръшна вратата зад гърба си.

— Маниерите не са силната му страна — пошегува се Маргарет. — Но списъкът с клиентите му е дълъг цяла миля. Съжалявам, че трябва да прекъснем предсрочно — изправи се тя.

Ана също стана.

— Благодаря за отделеното време. С нетърпение очаквам да започна работа.

— Чудесно — Маргарет отвори вратата пред Ана. — Не забравяй да помолиш Тамара да разпише пропускате ти. Доскоро.

Стиснаха си ръцете за довиждане и понеже Ана не разбра последната част за Тамара и разписването на пропуската, упъти се направо към асансьора за подземния паркинг. Когато вратите се

отвориха, тя се изненада да види Адам, зачетен в спортната страница на „Лос Анджелис таймс“ до будката на охраната.

— Здравсти — каза той. — „Джерис“ беше затворено, снимаха някакъв филм. Затова се върнах. Не исках да се разминем.

Ана се усмихна.

— Много мило от твоя страна.

— Не се забави много — каза той, като сви вестника и го пъхна под мишница.

— Не, обаче изглежда, ще бъде забавно — двамата отидоха до асансьора към паркинга. — В неделя трябва да придружа Брок Франклин на едно парти.

— Трябва ли да знам кой е той?

— Не, не е задължително. Написал е сценарий за тъпите и неопитни богаташчета от Горен Ййтсайд, който явно му е донесъл договор на стойност един милион долара. Не че му трябва нов милиони.

— А ти откъде знаеш?

— Двете със сестра ми учехме в неговото училище. Сигурно си чувал за Франклин Минт. Е, той е от тази фамилия.

— Много удобно. Друго?

Асансьорът дойде и те се качиха.

— Запознах се с един от партньорите на Маргарет — продължи Ана. — Е, може би запознах се не е точната дума. Просто се озовахме за известно време в една стая, макар че той дори не ме погледна. Любимата му дума е шибан. Мисля, че се казваше Кларк. Кларк някой си. После едно момиче на име Тамара трябваше да разпише пропуска ми, каквото и да означава това.

Вратите на асансьора се отвориха на нивото на паркинга.

— Уау, да не би да имаш предвид Кларк Шепард — попита Адам.

— Не знам. Може би — Ана намери талона за паркинга и го подаде на служителя. Той й каза, че дължи десет долара и тя плати. — Така беше, мисля.

— Светла коса, хубав тен, по-скоро висок?

— Да — потвърди Ана. — Защо?

— Шепард — повтори Адам. — Тази фамилия не ти ли говори нещо?

Наложи се да помисли малко, но изведнъж ѝ просветна.

— По дяволите!

— Да, бащата на Ками Шепард.

Момчето от паркинга докара колата на Ана и двамата се качиха.

— Е, надявам се да не ми се наложи да работя за него персонално.

— От това, което съм чувал, всички работят за него. Просто е такъв човек.

— Предполагам скоро ще разбера — рече Ана. — А какво означава Тамара да ми разпише пропускатка?

— Най-вероятно означава да ти спести десетте долара, които плати за паркинга. Тамара сигурно е момичето на рецепцията. Като разпише пропускатка ти и му сложи печат, можеш да паркираш безплатно.

— Пфу, аз пък реших, че едва ли не трябва да ми разпише молбата за постъпване на работа — пошегува се Ана.

Адам пушна отново диска на „Колдплей“ и усили звука. Ана излезе на булевард „Уилшир“. Значи бащата на Ками е съдружник в агенцията, където ще кара стажа си. Мисълта я подсети за дъщерята и за нейния нездрав интерес да дружи със Сюзан.

— Адам, имаш ли нещо против на връщане да се отбием в хотел „Бевърли хилс“?

— Предполагам нямаш предвид да наемем стая, за да те прелъстя.

— Това ще е малко прибързано, мисля.

— Хей, човек може поне да си помечтае.

— Сестра ми е отседнала там. Искане ми се просто да се отбия да я поздравя.

— Няма проблем — отвърна Адам, но в очите му се четеше въпрос.

— Просто... — Ана спря. Знаеше, че се държи тъпо. Проблемите на Сюзан не бяха държавна тайна. И какво от това, че бяха лична работа на семейството?

„Не съм като майка си“, повтори си наум Ана.

— В последно време сестра ми Сюзан имаше проблеми. С алкохола.

— Е, тогава е добре дошла в Лос Анджелис. Ще се впише идеално.

— Но Ками и Дий са такива купонджийки...

Адам кимна:

— Разбирам накъде биеш.

— Значи ли това, че няма да се разсърдиш, ако...

— Естествено — успокой я Адам. — Хей, сестра ти може да пожелае да се запознае с Бузър. Но трябва да те предупредя — той е куче с принципи, харесва си една жена и това е. А сърцето му вече е твое.

Когато пристигнаха в хотела, Сюзан не беше в стаята си, а пиколото им каза, че и колата ѝ не е на паркинга. Ана се постара да убеди себе си, че не ѝ пука. Щеше да прекара известно време с Адам, да му прави компания, докато разхожда кучето, после да се прибере у дома и да поработи върху сценария. След това щеше да го изпрати по имейла на Сюзан за бележки. Сестра ѝ можеше да се грижи за себе си.

Вероятно.

[1] Рой Лихтенщайн (1923–1997) — американски художник, един от най-влиятелните творци в попарта. ↑

ТЕРАПИЯ С ПАЗАРУВАНЕ

В този момент Сюзан беше с Ками Шепард в Бевърли център — многоетажен скъпарски мол в западен Холивуд, на импровизирана експедиция по магазините. В Бевърли център имаше доста посредствени аутлети, но също и приличен брой бутици на прочути марки, така че молът привличаше посетители от цял свят. Ками и приятелите ѝ намираха за изключително забавно да наблюдават как туристите охкат и ахкат, докато обикалят магазините.

Ками вярваше в терапията с пазаруване. Знаеше, че е клише, но не виждаше по-добър начин да забрави проблемите си, от това да се сдобие с нова дреха (или дрехи). А това, че Ана се подразни от сближаването ѝ със Сюзан, направи експедицията още по-удовлетворяваща. Фактът, че Бен и Ана не бяха вече Бен-и-Ана, беше слабо удовлетворение. Нямахме как да забрави толкова бързо унижението, което преживя вечерта на Нова година, когато без успех опита всичко, за да си върне Бен. Казано накратко — Ана прецака яко Ками и тя нямаше да ѝ го прости.

— О, я премери това, Сюзан. Ще ти стои великолепно!

Намираха се в бутика на Бетси Джонсън^[1] и Ками държеше къса блузка от еластична материя, с десетсантиметрови ресни, които започваха веднага под бюста.

— Обичам черно, но ресните ми се струват някак безвкусни — рече Сюзан. Досега не си бе харесала нищо.

— Вероятно си търсиш нещо в стил богата спортна мацка? — Ками се зае да преглежда друга редица с дрехи на закачалки и измъкна сексапилно розово потниче. — Сигурна ли си, че не искаш нещо цветно?

Сюзан вдигна рамене и огледа къса лилава рокля, срязана в талията.

— Прекалено е... цветна.

— Тогава ето ти нещо перфектно — обяви Ками и ѝ подхвърли вталена гарвановочерна блуза. Сюзан я улови, премери я върху себе си

и въздъхна:

— Няма нужда дори да я пробвам, малка е. Боже, нося осми размер.

— Говориш като приятелката ми Сам — рече Ками, възплъщение на откровеността. — Не смяташ ли, че ние, жените, трябва да се научим да приемаме телата си такива, каквито са? Не бива да се подценяваш по този начин.

— Щом отида в клиника, наддавам — въздъхна Сюзан. — И винаги излизам оттам дебела като прасе.

Ками благодари на късмета си. Не можеше и да си мечтае за по-добро стечение на обстоятелствата. Сюзан току-що бе напуснала някоя клиника? Животът изглеждаше все по-хубав.

— О, Господи, знам за какво говориш. Последния път и аз качих четири килограма.

— Стига бе, ти си била в клиника?

Ками си придаде разкаян вид.

— Не ми се иска да се разчува, но да, така е.

— Аз бях в „Хейзълдън“, а ти?

— „Сиера виста“ — отвърна Ками, без да се замисли, като назова лечебното заведение в Аризона, където баща ѝ често изпращаше клиентите си.

— Уау, чувам, че там било тежко. А какъв проблем лекува?

— Какво ли не — секс, наркотици, алкохол. Може да се каже, че не пропусках възможност да се отдам на греха.

— Позната история — кимна Сюзан. — Едва от няколко дни съм във от „Хейзълдън“ и вече съм готова да убия човек за един шот водка. Не „Столичная“. „Флагман“. С много лед. Истинско блаженство.

— Напълно те разбирам — съгласи се Ками. В този момент зърна чифт черни панталони и ги свали от закачалката. — Но идеята не е добра. Слушай, хайде да сменим темата. В клиниката казваха, че най-лошото нещо е да започнеш да обсъждаш с друг зависим неговата предпочитана дрога. Ей, защо не пробваш тези панталони? После може да влезем в МАС. Трябва да си купя молив за устни.

Сюзан се усмихна и взе панталоните.

— Добре. Ей сега идвам.

— Както кажеш — рече Ками.

„Всъщност не — помисли си, когато Сюзан изчезна в пробната, — както кажа аз. Държа я в ръцете си. Изцяло. Трябва само леко да дръпна въдицата, когато реша.“

[1] Бетси Джонсън — американска дизайнерка. ↑

БРАТОВЧЕДКАТА АЛЕКСИС

— Е колко звезди от киното познаваш? — попита Алексис, докато двамата с Бен се разхождаха по крайбрежната алея в Санта Моника. Беше великолепна вечер, температурата бе около 20 градуса и терасите на ресторантите бяха пълни с хора. Подминаха един мим, който свиреше на хармоника и две деца, които танцуваха степ върху импровизирана сцена.

Бен не можа да се сдържи и се разсмя. Братовчедка му Алексис, която живееше не къде да е, а в Солт лейк сити, щата Юта, току-що бе навършила петнадесет години. Благодарение на лъскавата кестенява коса, която падаше свободно върху едната половина от лицето ѝ и войнишките панталони, които откриваха няколко пръста от стегнатия корем, спокойно можеше да мине за двадесетгодишна, стига да не отваряше уста. Тогава звучеше по-скоро като едва навършила дванайсет години.

— О, десетки — подразни я Бен.

— Престани! Питам те най-сериозно — и тя го блъсна закачливо с рамо.

Алексис и родителите ѝ не бяха идвали на гости в Лос Анджелис от три години и тя бе доста развълнувана, едва се сдържаше да не заподскача по алеята.

— Е, добре, познавам няколко — предаде се Бен, — но няма да издам имена.

— О, хайде сега — продължи да настоява Алексис, докато подминаваха магазина на Банана рипъблик и уличен продавач, който предлагаше сребърни обици. — Моля те.

— Джаксън Шарп. Всъщност бях на сватбата му.

— Уау! — извика от възхищение Алексис. — Много яко. Вярно, че е стар и така нататък, но въпреки това е много яко. А каква беше сватбата? Кой беше там?

„Например Ана“, помисли си Бен. Защо ли всяко нещо му напомняше за нея?

— А Дженифър Анистън беше ли? — попита Алексис. — Или Бионсе? О, Боже, готова съм да убия човек, за да я видя. Ами Тоби Магуайър? Толкова е готин!

— Не — отвърна Бен. — Обаче... чакай да видим. Майк Майърс беше там. И Джим Кери. И Никол Кидман.

— Стига бе! — изпищя Алексис. — О, Боже, ти танцува ли с Никол?

„Аз танцувах с Ана“, помисли си Бен. И сега беше пред очите му — ленено русата коса се спуска до раменете, високите скули, елегантния врат. Онова местенце точно до ключицата, където я бе целунал...

— Е, танцува ли? — прекъсна го Алексис.

— Аз бях с момиче — обясни Бен.

Изведнъж, сякаш докато мислеше за Ана бе успял да я материализира, видя как тя върви насреща му. Беше още далеч, в компанията на някакво момче и се смееше. Не, вероятно не беше тя, а просто някоя висока, елегантна блондинка.

Момичето приближи. Наистина беше тя. Заедно с Адам Флад. Държаха се за ръце. И изглеждаха толкова щастливи.

Сякаш някой стовари юмрук в корема на Бен. Значи това беше истинската причина да го зарече. Защото ходеше с Адам. По дяволите. Не можеше ли да е някой негодник? Адам беше добро момче и въпреки това Бен си пожела да го види как се гърчи на място и умира.

— Онова момиче те гледа — Алексис кимна към Ана. — Познаваш ли я?

— Направи ми услуга, Ал. Престори се, че си ми гадже, става ли? — попита Бен.

— Да, може. Но защо? — учуди се братовчедка му.

— После ще ти обясня. Но ще съм ти безкрайно задължен. Ана! — извика и поведе Алексис към Ана и Адам. Представи ги един на друг и след това прегърна Алексис през раменете. Тя също изигра ролята си, като се притисна в него.

— Е, накъде сте се запътили? — попита Бен, сякаш да срещне Ана за него бе все едно да срещне Сам, да речем.

— Ходихме в Ръниън каньон на разходка с кучето ми — обясни Адам. — После показах на Ана „Pink’s World Famous“^[1].

— За мен беше нещо ново да чакам на опашка за хотдог — добави Ана. Тя изглеждаше нервна. Очите ѝ се местеха от Алексис върху Бен и обратно. — А вие двамата?

— О, просто обикаляме наоколо и се натискаме — отвърна игриво Алексис. — Бяхме в „Джони Рокетс“^[2], обаче двойката от съседното сепаре се развика: „Я по-добре си наемете стая!“ и затова...

— Тя се шегува — побърза да я прекъсне Бен.

— Двамата сте перфектна двойка — рече Ана, а гласът ѝ прозвуча твърде хладно.

— Вие също — насили се да каже Бен.

Адам пхна ръце в джобовете на дънките си.

— Кога се връщаш в Принстън, Бен?

— Не може да се върне — обади се Алексис, преди Бен да отвори уста. — Не го пускам да стане от леглото.

— Е, тогава определено си неговият тип — рече Ана и се обърна към Адам, като стисна отново ръката му: — По-добре да побързаме за билетите за „Стрийтхарт“, преди да са ги продали.

— Ще имат концерт на кея — обясни Адам на Бен. — Убийствена блус банда. Знаеш ли ги?

— Чувал съм за тях — отвърна неопределено Бен. — Е, забавлявайте се. Радвам се, че се видяхме — добави, надявайки се да прозвучи искрено.

— И ние — рече Адам и обви с ръка раменете на Ана.

Бен побърза да прегърне Алексис през кръста.

— Е, доскоро — двамата продължиха разходката си по крайбрежната алея. Чак когато свиха зад ъгъла, той свали ръка от талията на братовчедка си.

— Разбрах. Искаше да накараш момичето да ревнува, нали така? — попита Алексис.

— Нещо подобно.

— Тя е страхотна.

Бен въздъхна:

— Знам.

— Да не сте били гаджета или какво? — продължи да разпитва Алексис.

— Излязохме веднъж.

— А сега тя ходи с онова момче — Адам? Гадно. Искам да кажа, понеже от изражението на лицето ти е ясно, че си влюбен до уши в нея.

— Е, човек не може да не вярва на очите си. Сега е с Адам и това е. Край.

— Ако искаш да си я върнеш, трябва да се бориш — заяви Алексис. — Така е във филмите.

— Само че това е реалният живот.

— Да бе — засмя се Алексис. — Това е Лос Анджелис. Тук нищо не е реално. Ти сам ми го каза. Хайде, купи ми троен сладолед с глазура и ще ти кажа как да си върнеш гаджетото.

Бен се завъртя към магазинчето за сладолед, което току-що бяха подминали.

— Да, за сладоледа, не за съвета.

— Но...

— Никакво но — настоя Бен и отвори вратата пред братовчедка си. Пробиха си път сред клиентите и застанаха на опашката. — Не можеш да съживиш умрял кон, а това пони е в рая на понитата.

— Говори като хората — настоя братовчедка му.

— Искам да кажа, че всичко свърши — Бен трябваше да се насили, за да го каже. — Що се отнася до Ана Пърси, аз прецаках нещата. И не мога да обвиня друг, освен себе си.

[1] „Pink’s World Famous“ — прочуто заведение за хотдог в Лос Анджелис. ↑

[2] „Джони Рокетс“ — американска верига ресторанти за бързо хранене, известна с бургерите и шейковете си. ↑

ВСЕ СЪЩИТЕ СКУЧНИ ЗАДРЪСТЕНЯЦИ

Ана вървеше по познатата вече пътека към бунгалото на Сюзан в хотел „Бевърли хилс“. Единственият звук, който се чуваше, идваше от ударите на топката в ракетите на играещите тенис на осветените кортове на хотела. Защо, защо, защо трябваше да срещне Бен с новото му гадже? Случилото се не излизаше от ума ѝ. Бляскава кестенява коса, слънчев загар, добре оформено коремче — пълната противоположност на Ана. Не биваше да се тормози. Знаеше, че не бива. Но защо тогава се чувстваше толкова гадно? Какъв беше този мазохизъм, който я караше да се връща все към момчето, което не заслужаваше? Трябваше да мисли за Адам. Толкова добре прекараха деня двамата.

Идваше ѝ да закрещи. Да си помисли, че Бен се опитва да си я върне, когато всъщност вече имал ново гадже! Ама че скапаняк! Стисна очи, за да прогони мислите за него. Вместо това щеше да мисли за Сюзан. Толкова по-лесно беше да се тревожи за проблемите на сестра си, отколкото за своите собствени.

Сюзан беше истинска загадка. Умна, може би дори по-умна от Ана. Завърши четвърта по успех в класа. Приеха я във всички колежи, където кандидатства, включително в Харвард. Обаче тя избра колежа Бодуин в Мейн, заради един прочут историк, който преподаваше там.

В началото се справяше перфектно. След това нещата се промениха. Изведнъж спря да ходи на лекции и тръгна с младежите, които специализираха в наркотиците и алкохола. Премести се в нюйоркския университет, влюби се в един рок-китарист от Ирландия и заряза ученето, за да следва групата в обиколката им по долнопробните кръчми на Източното крайбрежие. Тогава дойде краят на връзката и Сюзан се премести на авеню Ди в Ийст вилидж.

И досега Ана не знаеше какво се бе случило в Бодуин, та сестра ѝ да се промени толкова. И това я натъжаваше. Защото дори в семейство като тяхното, с пословичното отчуждение помежду им,

имаше време, когато двете споделяха тайните си и бяха спасение една на друга. Но това изглеждаше толкова отдавна.

Когато наближи бунгалото на Сюзан, Ана чу песен на „Уолфлауърс“ — една от малкото рокгрупи, които можеше да познае — сигурен знак, че сестра ѝ се бе прибрала. Почука дискретно на вратата.

— Идвам! — чу гласа на Сюзан. След секунда вратата се отвори. Сестра ѝ бе облечена в белия плюшен халат, който хотелът предоставяше на всеки гост. Мократа ѝ коса бе увита с хавлиена кърпа. — Ана! Помислих, че идват от румсървиса.

— Не. Аз съм.

— Влизай, поръчала съм достатъчно за двете. Яла ли си?

— Хапнах хотдог с един приятел.

— О, малката ми сестричка го кара твърде скромно — подразни я Сюзан. — Впечатлена съм. Влизай, де.

Щом пристъпи в бунгалото, Ана изтръпна. Интериорът удивително напомняше бунгалото на Ноа Монахън и тя не можеше да се отърси от образа му, когато се опитваше да прелъсти краката ѝ. Бунгалото се състоеше от напълно обзаведена кухненска част, просторна дневна и спалня с огромно легло. През отворената врата към спалнята се виждаха различни по размер чанти с покупки, разхвърляни по пода.

— Ходила си по магазините? — попита.

— С Ками Шепард — отвърна Сюзан. — Забавно беше, по някакъв странен начин. Не разбирам защо не я харесваш, Ана. Голяма фурия е.

— Просто внимавай, когато си с нея.

Сюзан вдигна рамене, свали кърпата от главата си и тръгна към банята да изсуши косата си.

— Ако питаш мен, прекалено много мислиш и се притесняваш.

„Вярно ли беше това?“, зачуди се Ана. Може би. Просто не можеше да спре монолога, който постоянно течеше в главата ѝ. Понякога завиждаше на хората, които не се замисляха и за миг.

Сепнаха я три дискретни почуквания на вратата.

— Това вече трябва да е румсървисът — рече Сюзан и смени курса. Проверката през шпионката потвърди предположението ѝ и тя

отвори пред келнера, който буташе количка, украсена с лавандула и бели орхидеи.

— Хайвер от раци, крем супа от омари, троен сандвич с повече бекон, пържени картопки, салата с авокадо и манго, лешников чийзкейк и кока-кола — изброи човекът, като отхлупи сребърните капаци на различните съдове и сервира всичко върху масата за хранене. — Имате ли нужда от още нещо, госпожице?

— Не, благодаря — Сюзан разписа сметката, добави щедър бакшиш и освободи келнера. Сетне се обърна към Ана с почервеняло лице. — Както казах, хващаш ме в период на свинстване. А сега ще трябва да ми помогнеш с храната.

— Не съм гладна — запротестира Ана.

— Хайде, спести ми унижението.

Ана се разсмя:

— Е, добре. Да речем, че това ще ми е десертът.

Двете се разположиха край масата. Сервитьорът бе предположил, че поръчката е за двама, затова бе донесъл допълнителни чинии. Ана си взе част от сандвича и отхапа хапка.

— Вкусно. Е, какво друго прави, освен пазаруването?

— Нищо — Сюзан опита хайвера от раци. — Ками искаше да излезем на обиколка по клубовете тази вечер, но аз все още не съм се оправила от полета, затова отказах.

— Умно.

— Ана, няма проблеми, ако отида някъде, където се пие.

— Не съм казала, че има.

— Въпросът е в тона. Звучиш точно като мама — тя облиза майонезата от кутрето си.

— Така ли? — учуди се искрено Ана.

— Не, не, извинявай — Сюзан се пресегна да стисне ръката на Ана. — Господи, защо се държа така? Но когато съм край теб заемам отбранителна позиция.

— Вероятно аз те карам да се чувстваш така — рече виновно Ана.

Сюзан вдигна рамене и си взе още от хайвера от раци.

— Какво да ти кажа? Умееш го. Мама го умее. Аз — не. На момчетата им харесва. Вероятно това е една от причините татко да се влюби в нея.

Ана се пресегна към шишето с кока-кола.

— Като стана въпрос за него — обещах да те убедя да му се обадиш.

— Вече ти казах, че не искам да го виждам. Нито пък да говоря с него.

— Е, добре, разбрах, че не го харесваш. Но той се опитва да се промени. Защо не му дадеш шанс?

— Защото така.

— Така? Че какъв отговор е това?

— Не ти ли е хрумвало, сестричке, че е възможно аз да знам за скъпия ни баща нещо, което ти не знаеш? И че този път може би аз опитвам да те предпазя, вместо обратното, както обикновено?

Не, не й беше хрумвало.

— Какво нещо?

Сюзан махна презрително с ръка.

— Забрави. Яж. След това ще ти покажа какви яки дрешки ме придума Ками да си купя. През уикенда трябва направо да се разбием, за да ги покажа. Абе, я ела да ги видиш още сега.

Сюзан заведе Ана в спалнята и извади покупките си — бледоморава блуза без ръкави на „Прада“ с жабо, оранжево сако на „Марк Джейкъбс“ с огромни копчета, рокля тип „прегърни-ме“ в тигрова шарка на „Даян фон Фюрстенберг“^[1] и къса пола на „Ан Демюлемеестер“^[2], която Ана не можа да проумее съвсем. На кръста бе набрана, а подгъвът бе отрязан под невероятен ъгъл. Къде ли човек можеше да облече подобна дреха? Стилът на сестра й се оказа твърде хаотичен.

— Превърнала съм се в моден шизофреник — призна Сюзан. — Но ще се съгласиш, че тези черни панталони са невероятни — и тя се пъкна в тях, за да ги демонстрира. — Какво мислиш?

Панталоните бяха от дантела, полупрозрачни. Ана никога не би обула нещо, което да прилича на тях дори бегло. Е, не точно никога. В новогодишната вечер, когато беше с Бен, носеше доста по-безвкусен тоалет — най-долнопробни леопардови панталонки от изкуствена кожа, които си купи от „Дъслър“ на „Сънсет булевард“. Дори отиде с тях на купона на „Уорнър брадърс“. Споменът я накара да потръпне.

— Какво има? — попита Сюзан. — Толкова ли са лоши?

— Не, чудесни са — опита се да прозвучи убедително.

Сюзан се засмя и отиде до нощната масичка да вземе цигарите си.

— Ама, че си смешна, Ана. Та ти направо ненавиждаш тези панталони. Толкова си задръстена.

— Ти беше същата.

Сюзан запали цигара и дръпна дълбоко.

— Разликата е там, че мен не ме устройваше — и тя изгледа замислено сестра си. — Никога ли не вършиш глупости, Ана? Не ти ли се приисква понякога да изтрециш?

— Десетте минути в бунгалото на Ноа броят ли се?

— Когато бе принудена да спасяваш краката си ли? — отвърна на въпроса с въпрос Сюзан. — Ками ме осведоми за неговите, хм, предпочитания. Както и да е, не се брои.

— Много извратено — разсмя се и Ана. — А изглеждаше съвсем нормален!

— Ако искаш нормален тип, Ана, продължавай да излизаш с онези задръстеняци, с които излизаше в Ню Йорк. Да знаеш, не е лошо от време на време да свършиш нещо лудо.

„Така и направих на Нова година — помисли си Ана. — С Бен. И спечелих единствено разбито сърце.“

Ана се опита да омаловажи забележката на Сюзан.

— Искаш да кажеш, че трябваше да оставя Ноа да олигави пръстите ми?

— Не, разбира се. Знаеш какво имам предвид.

Изведнъж ѝ се прииска да разкаже на Сюзан за Бен. Припомни си времето, когато двете нямаха тайни една от друга. Освен това, не беше ли вършила безброй глупости Сюзан в живота си? Тя първа щеше да го признае. Защо тогава бе решила, че ще е по-добре да си мълчи и да остави сестра си да вярва, че единствено нейните преценки са грешни? Двете се върнаха на масата и Ана взе окончателно решение — разказа на Сюзан всичко за Бен.

— Уау! Кой да си го помисли? — рече сестра ѝ, запали нова цигара и метна кибрита в чинията с хайвера от раци. Гадна работа, скъпа.

— Живей и се учи, предполагам.

— Понякога момчетата са големи гадняри.

— Да — въздъхна Ана.

Сюзан вдигна крака и седна по турски — навик, който Ана помнеше от времето, когато бяха деца.

— Как се ядосваше мама, когато сядаше така. Казваше, че не е подходящо за една дама.

— Мама е на десет хиляди километра оттук. Мисля, че няма как да ме види. Е, освен ако ти не ѝ кажеш.

— Аз не ѝ казвам нищо.

— Добре. Както и да е. Ана, а откъде знаеш, че Бен не казва истината? Имам предвид защо е изчезнал вечерта.

— Суз, моля те. Да ме зарече в три часа през нощта и да се втурне да спасява живота на мистериозна звезда! Изглежда ли ти правдоподобно?

Сюзан се пресегна за чаша вода с лед и я изпи на един дъх, преди да отговори.

— Не. И точно затова си мисля, че може би казва истината. От това, което чух, излиза, че не е глупав. Умен, уравновесен, готин. Такъв човек сигурно би могъл да измисли и по-добра лъжа.

Ана поклати глава.

— Искрено се съмнявам.

— Слушай какво ти говоря. Бен може и да не лъже.

Ана застана до отворения прозорец, макар навън да нямаше нищо за гледане, освен няколкото лампи край пътеката между бунгалата. Почувства аромата на жасмин и портокалови цветчета, които в Лос Анджелис цъфтяха през цялата година. Вдиша дълбоко, за да се успокои. Защо, защо, защо трябваше постоянно да се връща към Бен? Ето че пред очите ѝ пак се появи той заедно с новата му приятелка. А толкова искаше да го забрави!

— Вече няма значение — каза накрая, като се обърна към сестра си. — Приключих с него. Той излиза с друга. Аз също.

Сюзан се разсмя.

— Лъжеш.

— Не, не лъжа. Всъщност досега бях с него. През целия следобед. Казва се Адам. И е пълната противоположност на Бен.

— Не исках да кажа, че лъжеш, че излизаш с някого — обясни Сюзан. — Лъжеш се, че си приключила с Бен.

Ана усети, че се изчервява. Надяваше се Сюзан да не забележи.

— Не, не се лъжа.

— Глупаче. Усещам сексуално напрежение чак оттук. Определено имаш нужда да преспиш с някого. Казвам ти, през уикенда трябва да излезем с Ками и Дий. А твоята задача ще бъде да свалиш най-готиното парче и да му разкажеш играта.

Ана направо се вбесяваше, когато Сюзан започнеше да говори така.

— Първо на първо, това е тъп съвет. Второ, вече ти казах, че през уикенда отивам със Сам в онзи спяхотел. Пиша сценарий за късометражен филм, нали не си забравила? А ти идваш с мен, ако дотогава не си промениш решението. Трето, Ками и Дий не са много напред в списъка на хората, с които бих избрала да се забавлявам през свободното си време. И четвърто — безцелният секс е просто... безцелен.

— Откъде знаеш? — попита лаконично Сюзан. — Да не би да си опитвала някога?

— Няма нужда да съм опитвала, за да знам.

— Има само една причина да го кажеш, Ана. И тя е, защото си срещнала единственото момче, с което има смисъл да го направиш.

Е, сега вече Сюзан наистина я вбеси.

— Ако имаш предвид Бен, жестоко се лъжеш — не се предаде Ана. — Спомена ли ти твоята добра приятелка Ками, че му е била гадже?

— Не — Сюзан изглеждаше леко разколебана и Ана остана доволна. — Нима?

— А случайно другата ти добра приятелка Дий да ти е споменала, че е преспала веднъж с него?

Сюзан направо зяпна от изненада.

— Сериозно ли говориш?

— Да, за съжаление.

— Ама, че тъпак. Вземам си обратно всичко, което казах за него. Значи той просто е играч.

— Благодаря ти.

— Но другото момче... как му беше името?

— Адам.

— Адам — повтори Сюзан. — Какво харесваш в него?

Ана помисли доста дълго, преди да отговори:

— Той е мил.

— Мил? — повтори иронично Сюзан. — Мил? Новото ти коте е мило. Учителят ти в трети клас беше мил. Онова момче, с което отиде на бала в девети клас — Пол Броуди, дете прилича на албинос, а родителите му притежават половината Горен Ийтсайд — той беше мил. Обаче ми каза, че когато сте се целунали, той те олигавил. Ана, ти си почти на осемнадесет. Не ти трябва някой, който е просто мил.

— Моля те, това е обикновено клише — настоя Ана. — Един мъж може да е готин, без да бъде лош. Адам е уникален. Той е умен, справедлив...

— Значи от него ще излезе перфектен социален работник — пошегува се Сюзан. — Може би има свободно място за него в „Хейзълдън“. Но гадже? След три месеца ще ти е омръзнал до смърт. Ако не се лъжа, затова дойде тук, нали? Защото не искаше повече да скучаеш.

— Е, добре — не ѝ остана дължна Ана. — Но това не значи, че трябва да обикаляш клубовете с бившите изгори на Бен.

Сюзан я изгледа предизвикателно.

— И какво очакваш от мен, Ана? Да спра да излизам?

— Това не е нещо от първа необходимост като храната и съня. Можеш да минеш и без него.

— Съжалявам. Ще се наложи още веднъж да те разочаровам.

Ана въздъхна. Понякога Сюзан направо я изтощаваше.

— Добре. Прави, каквото искаш.

— Казваш го, но не го мислиш — рече Сюзан.

— Така е. Защото те обичам. И защото предпочитам да те виждам наоколо в следващите петдесет-шестдесет години.

Сюзан погледна встрани. Помълча известно време, а накрая каза:

— Добре, де. Печелиш. Забрави за Ками и Дий. Идвам с теб в Палм спрингс.

— Чудесно — изведнъж на Ана ѝ се стори, че раменете ѝ ще се откачат от ключиците, така ѝ олекна. Поне няколко дни нямаше да се тревожи за Сюзан. Отиде при сестра си и я прегърна. — Ще бъде забавно. Ще видиш.

Сюзан дръпна един кичур от косата ѝ.

— Не вярвам. Обаче знам, че се опитваш да ме предпазиш. Мога ли все пак да ти кажа нещо?

— Естествено.

— Помисли върху думите ми. Не можеш просто да решиш, че няма да страдаш за някого. А що се отнася до спокойната тиха любов — нека да почака, докато стигнем зряла възраст.

По пътя към къщи Ана размишлява върху думите на Сюзан. Наистина ли беше готова да избере сигурността пред страстта и защо го правеше — заради това, че Бен я нарани ли?

Харесваше Адам. Много. Той дори я привличаше. Но Сюзан беше права — въобще не си мечтаеше да разкъса дрехите му. В стомаха ѝ не пърхаха пеперуди, когато си мислеше за него. И това нямаше да се промени, колкото и да го харесваше. Дали се страхуваше, или просто между тях нямаше химия? Не можеше да отговори. Знаеше обаче едно — не беше честно към Адам.

Въпросът беше какво по дяволите да прави сега?

[1] Даян фон Фюрстенберг — френска и американска дизайнерка с белгийски произход. ↑

[2] Ан Демюлемеестер — белгийска авангардна дизайнерка. ↑

НО...

— Увлечението е ранният стадий на любовта или страстта, когато единият партньор смята другия за идеален — обясни мисис Брекнер. — Но тук всъщност става въпрос за сладострастие. Гетсби желае страстно Дейзи, но нарича това любов. Разликата между двете е...

Звънецът прекъсна лекцията на мисис Брекнер. Ана въздъхна разочаровано. Щеше ѝ се да чуе каква според учителката ѝ е разликата между двете състояния. Ана не мигна цяла нощ. Въртя се неспокойно в леглото, питайки се какво (и дали изобщо) да каже на Адам. Може би пък изпитваше към Бен чисто и просто сладострастно привличане и това замъгляваше реалната ѝ преценка.

Тя пусна тетрадката в раницата си, метна я през рамо и излезе от стаята заедно с останалите. Адам я чакаше, облегал на шкафчето пред вратата. Бе го избягвала цял ден.

— Хей, непознатата — усмихна ѝ се той с чаровната си, леко крива усмивка. Двамата тръгнаха по коридора рамо до рамо. — Не сме се виждали отдавна. Какво става?

— Нищо особено — на Ана ѝ беше трудно да го гледа в очите. — Искаш ли да те закарам вкъщи?

— Да, супер — той ѝ отвори вратата. Посрещна ги мрачен, облачен следобед. Адам сбърчи вежди. — Хей, добре ли си?

— Да, просто много неща са ми на главата — сама усети колко изкуствено и сковано прозвучаха думите ѝ.

Той заговори отново, едва когато се качиха в колата. Тя се канеше да завърти ключа, за да запали, но той я спря с ръка.

— Не е нужно да умееш да четеш мисли, за да разбереш, че нещо не е наред, Ана. Ако има нещо общо с мен...

Ана впери очи в ръцете си. Чувстваше се ужасно. Много по-гадно, отколкото бе очаквала.

— О, по дяволите, така е. Има нещо общо с мен — и той потърка татуираната звездичка зад ухото си.

— Знаеш колко те харесвам, Адам — промълви едва чуто Ана. Събра сили да го погледне. — Ти си едно от най-страхотните момчета, които съм срещала.

— И сега следва голямото НО, нали? — предположи Адам. — Нещо като, НО двамата с Бен се събрахме отново.

— Не, не сме.

— Аха... Тогава какво?

— Аз не... Не съм... — Ана не знаеше как да го каже, без да засегне Адам — нещо, което в никакъв случай не искаше да допусне. — В момента съм доста обърквана, що се отнася до момчетата — каза накрая. — Просто смятам, че не съм готова за нова връзка.

— Ако съм бил прекалено настойчив...

— Не е така — увери го Ана. — Аз първа те целунах, помниш ли? Просто мисля, че имам нужда да остана сама със себе си за известно време. Но наистина те харесвам. Много. И затова не искам да те нараня...

— Чакай, късаш с мен, за да не ме нараниш? — извика Адам. — Не ми се струва логично.

— Така е — съгласи се Ана и потърка с пръст волана. — Съзнавам, че се държа ужасно тъпо. Бен... ми причини болка. Няма да се преструвам, че не е така. Бях голяма глупачка, за да му позволя да го направи, но... се случи. Затова смятам, че първо трябва да преодолее спомена и да науча повече за самата себе си, преди да започна нова връзка. Има ли някакъв смисъл в това?

— Не мисля — Адам се облегна на вратата. — По дяволите! Знаем, че трябва да кажа: „Е, добре, няма проблем, както решиш“, само че не го усещам така. Пък и не бих казал, че сме се впуснали в някаква страстна, силна...

— Знаем. Просто имам нужда от малко време. Този уикенд отивам в пустинята със Сам. Ще се опитам да подредя нещата в главата си.

— И колко време ще ти е нужно, за да „подредиш нещата в главата си“?

— Не мога да кажа! — Ана усети остротата в гласа си. Не беше очаквала Адам да я притиска по този начин. — В момента не съм точно гадже мечта, Адам. И това не е честно за никой от нас.

Адам вдигна ръце.

— Какво мога да кажа?

— Толкова съжалявам — каза Ана, надявайки се да прозвучи толкова искрено, колкото го мислеше. — Наистина не ми е все едно за теб. Може би в бъдеще...

— И какво се очаква от мен? Да стоя до телефона, докато ми се обадиш?

— Не. Трябва да си намериш момиче, което те заслужава. Защото наистина си специален.

— Да, прекрасно — промърмори Адам. — Това е най-милото разкарване, за което съм чувал. — Той прокара ръка през щръкналата си коса. — Направи каквото смяташ, че трябва да направиш.

Ана кимна и запали колата. Излязоха от паркинга в пълно мълчание и се насочиха към къщата на Адам. Когато стигнаха, Адам се обърна към Ана.

— Не се гордея особено с поведението си. Щом казваш, че ти е нужно малко време, значи наистина е така.

Изведнъж ѝ се прииска да го прегърне. Толкова беше мил. Защо не можеше да се влюби до полуда в него? Защо трябваше сама да се прецаква?

— Благодаря — каза на глас. — За разбирането.

— Е, ще взема няколко ледени душа, пък ще видим какво ще стане нататък — Адам слезе от колата, заобиколи откъм страната на шофьора и се наведе към нея през отворения прозорец: — Да знаеш, че Бузър ще го приеме тежко.

Ана кимна. Какво друго можеше да направи? Адам махна с ръка и тя подкара на заден по алеята към улицата. Той все още гледаше след нея. Ако си беше мислила, че след като скъса с него ще се почувства по-добре, значи се бе лъгала. Понеже сега се чувстваше по-зле от всякога. Защо момичетата винаги страдаха за момчетата повече, отколкото момчетата за тях?

Трябваше да изхвърли от главата си Адам и Бен и да се заеме с нещо, което касаше само нея.

Изведнъж взе решение и вместо наляво, към къщата на баща си, зави надясно по „Сънсет булевард“ — към общинската библиотека на Бевърли хилс. Каза си, че едно проучване за проекта за Великия Гетсби ще ѝ се отрази много добре. Сигурно имаше някакви есета по темата за любовта, страстта и увлечението в романа, които щяха да ѝ помогнат за сценария.

Да, трябваше да се посвети изцяло на проекта. Току-виж се оказеше, че е велика писателка. Във всеки случай знаеше за живота, любовта, страстта и увлечението достатъчно за десетминутен филм. Поне когато пишеше, можеше да е спокойна, че от нея зависи какво ще кажат или направят героите.

Оставаше ѝ просто сама да измисли щастливата развръзка.

ЧЕТВОРКИ

Сам Шарп преравяше дрешника (всъщност цяла стая в съседство до спалнята), опитвайки се да реши какво да вземе в спахотела. Най-трудно се оказа да намери бански, който подчертава достоинства и скрива недостатъците.

Имаше един чифт на Калвин Клайн с лек волан на долната част. Той наистина прикриваше ханша, обаче заради металните елементи с него приличаше на Барбарела^[1]. Другият вариант беше да избере подхода „колкото повече, толкова по-малко“ и да разчита, че излагането на повече гола плът ще създаде оптична илюзия. Така, привличайки погледа към гърдите, можеше да отклони вниманието от други проблемни места. По дяволите! Вече бе четири часа, а тя бе обещала на Ана да мине да я вземе в четири и половина, на път за Палм спрингс. Ако имаха малко късмет, щяха да изпреварят следобедното задръстване.

Какво да облече, какво да облече, какво да облече? Не ѝ се вярваше много да срещнат свободни младежи, заслужаващи внимание, в „Къщата на Вероник“. Е, разбира се, наблизо бяха казината в Палм спрингс, имаше и доста голф игрища. Казино плюс голф винаги беше равно на мъже. Но Сам мразеше любителите на голфа — само дрехите им бяха достатъчни, за да я напуши смях. Казината пък бяха много по-долнопробни в сравнение с „Беладжио“ в Лас Вегас, да речем. Долнопробните казина привличаха долнопробна клиентела, а Сам не проявяваше никакъв интерес към долнопробни мъже. Или пък жени.

Или жени? Откъде, по дяволите, ѝ дойде на ум? Но тя знаеше отговора — той се състоеше от три букви. Ана. Е, добре. Явно я харесваше. И какво толкова? Щом беше нормално малките момиченца да обичат приятелките си, значи и големите момичета можеха да харесват други момичета. Това не означаваше нищо.

За да убеди сама себе си, зае се да състави на ум списък на момчетата, по които си падаше. Така, номер едно беше Бен, първата ѝ любов. След него... хм... да видим... Братята Пинели. И двамата щяха

да дойдат във „Вероник“ в събота сутрин, за да помогнат за филма. Монти не беше нейният тип, но Паркър беше истинско удоволствие за окото. Обаче беше толкова самовлюбен, че не бе в състояние да отдели същото внимание на друг човек. И Сам добре съзнаваше това.

Трябваше да има още някой, освен Бен. Странно, но не се сети за друг. Предпочиташе да масажира Ана, вместо да има вземане-даване с някой потен, космат младеж, когото току-що е срещнала в сауната и който се опитва да...

О, по дяволите.

Знаеше, че трябва да мисли за друго, така че се концентрира върху приготвянето на багажа. Откри единствения бански, който наистина харесваше, „Готекс“, добави дънки, къси панталонки, няколко тениски „Версаче“ и „Пучи“ и прибра всичко в небесносинята кожена чанта върху леглото. Прибави бельо и дръпна ципа. В това време телефонът иззвъня.

— Ало — обади се тя.

— Здравей, Сам. Ана е.

— Здравсти, Ана. Какво има?

— Аз съм при сестра си в хотел „Бевърли хилс“, така че няма нужда да минаваш през къщата на баща ми. Ще те чакаме във фойето.

— Става.

— Сигурна ли си, че не искаш да вземем две коли? Защото няма да е проблем. Можем да ползваме мустанга на Сюзан.

— Няма нужда. Монти и Паркър ще докарат цялото оборудване с пикапа. А и ще бъде по-забавно да пътуваме заедно. Значи, ще се видим след малко.

— Сам, завърших сценария. Не съм спала цяла нощ, работих.

— Супер — Сам се постара да прозвучи ентусиазирано. — Кога ще имам шанс да го видя? Трябваше да ми го изпратиш за бележки.

— Мога да ти го прочета в колата по пътя, ако искаш.

— По-добре да го прегледам сама, като стигнем. Както и да е, чакайте ме след половин час.

Сам затвори телефона и прехапа устни. Да изпитва някакво леко влечение към Ана бе едно, но да стане мажоретка на новата ѝ кариера на сценарист — съвсем друго. Всеки шеф на студио в Холивуд се опитваше да пробута любовницата си като сценарист или продуцент. Това беше трогателно. Естествено, Сам бе нахвърлила собствен

сценарий, за всеки случай. Не беше кой знае колко трудно. Вместо да разкаже цяла история (почти невъзможно за десет минути), хрумна ѝ да го направи в стила на „Ентъртейнмънт тунайт“^[2]. Главният герой беше прототип на Джей Гетсби, но финалът беше шокиращ, от типа „Ричард Кори си тегли куршума.“^[3] Самият Едуин Арлингтън Робинсън би се гордял с подобна идея. Да, щеше да прегледа сценария на Ана. Надяваше се да е добър. Но беше твърде вероятно и да не е.

Когато пригответи багажа, Сам натовари чантите в бащиния си джип Чероки и подкара към хотел „Бевърли хилс“ да вземе Ана и сестра ѝ. Движението беше сравнително нормално, така че стигна там в четири и половина, както бе обещала. Ана и Сюзан я чакаха отпред с багажа си и това даде възможност на Сам да разгледа Сюзан, докато приближаваше. Естествено, Ками вече ѝ бе разказала достатъчно. Според нея сестрата на Ана беше голяма купонджийка и бе обиколила повече клиники от Уитни Хюстън. И тя наистина изглеждаше точно така — развлечена черна тениска, камуфлажни панталони с ниска талия и черно кожено яке. Беше си сложила яркочервено червило и твърде много черен молив за очи, поради което донякъде приличаше на Мерилин Монро.

Докато пиколото натовари чантите в багажника, Ана запозна Сам и Сюзан. Сюзан подаде ръка.

— Приятно ми е — каза го със спокоен, учтив глас, който никак не се връзваше с имиджа на отворена мадама.

„Интересно — помисли си Сам. — Можеш да отделиш едно момиче от Горен Ийтсайд, Манхатън, но не можеш да изкорениш Горен Ийтсайд от него. Или пък да го вкорениш. Някои хора полагат много усилия. Но Сюзан и Ана се друга работа, те просто го носят в себе си.“

Ана седна отпред, Сюзан се настани отзад и Сам подкара към „Сънсет булевард“. Когато излязоха на шосе 101, Сам попита Сюзан дали има желание да помогне за филма.

— За някакъв си училищен проект? — рече надменно Сюзан. — В никакъв случай.

Сам се засегна. Коя беше пък тя, че да обижда работата им и да я нарича „някакъв си училищен проект“? Не си ли даваше сметка, че Сам е на път да стане прочут режисьор? И не знаеше ли, че е дъщеря на Джаксън Шарп?

— Така ли мислиш? — извика към задната седалка. — Всъщност, миналата година давах един мой късометражен филм по IFC^[4]. Може би Ана ти е споменала, че Джексън Шарп ми е баща. Той гледа всичките ми неща, така че не се знае каква може да е съдбата на филма.

— Харесвам баща ти — рече Сюзан. — Особено в „Последния патриот“. Мисля, че съм гледала всичките му филми.

Ах, да. Достатъчно беше да изгървеш уж неволно вълшебното име Джексън Шарп и тичаха като мухи на мед.

— Благодаря — отвърна Сам и изгледа Сюзан в огледалото за обратно виждане. — Е, промени ли си мнението?

— Не, за Бога.

Не? Сам не беше свикнала да чува „не“. Обикновено всеки, който поканеше да участва в неин филм, приемаше. Дори момичета, които откровено я мразеха. В Лос Анджелис имаше някаква епидемия — всички си мислеха, че са на крачка от големия пробив и звездната слава. Но на Сюзан Пърси изобщо не й пукаше. Нещо повече — както Сам забеляза в огледалото за обратно виждане, тя демонстрира пълно безразличие, като се облегна назад и затвори очи.

„Е, майната й“ — рече си Сам и хвърли още един поглед към Сюзан, чието поведение сякаш казваше: „Мечтая си да е 1977-а и да отивам на среща с някой от «Секс пистълс».“

Каква музика щеше да я подразни максимално? Порови из дисковете и откри стар албум на Франк Синатра, който баща й обожаваше, а тя ненавиждаше. И го пхна в плейъра. Познатата интродукция към „Ню Йорк, Ню Йорк“ гръмна с все сила.

Сам погледна в огледалото. Сюзан отвори очи за секунда, след това отново ги затвори.

Туш.

Всъщност Сам обичаше тази песен на Синатра. Когато празнуваха бар мицва на Бен, оркестърът я изсвири, а той я покани да танцуват. Много приятен спомен.

— Харесва ли ти? — обърна се към Ана.

— Не много — призна тя.

— На баща ми е — призна Сам. — Вдетинената ми мащеха обича да пее с него. Истинско изтезание за слуха. Знаеш ли как е започвала кариерата й?

— Не.

Сам премина в другата лента, понеже приближаваха изхода към магистралата и спря музиката.

— Когато била още в колежа „Санта Моника“ някакъв човек я видял да тича по средата на булевард „Сан Висенте“ и ѝ казал, че може да стане звезда. Тя тръгнала с него, а той я уредил за някаква дребна роля.

Сам погледна Ана, която я слушаше разсеяно, и осъзна, че дърдори припряно и нервно като на първа среща.

— Не знам защо ти разказах това. Голяма тъпотия.

— Извинявай — рече Ана. — Мислех си за партито, на което трябва да отида в неделя, задача за стаж в „Алекс“. Възложиха ми да придружавам един нов клиент.

— За партито на Щайнберг ли говориш? Знам всичко за него. И аз ще съм там.

— Ама, че кръвосмесителен малък свят — отбеляза Ана.

— Като че ли има някакво значение откъде идваш. Едни и същи лайна, само клозетната чиния е различна.

— Права си — съгласи се Ана и се обърна към сестра си на задната седалка. — И ти ще дойдеш с мен на партито утре, нали?

— Все още не съм преживяла факта, че предвзетото копеле се прочу — отвърна Сюзан, без да отваря очи. — Боже, като се сетя как се задъхваше, докато ме целуваше. Противна работа.

— Ще приема отговора ти като съгласие — прекъсна я Ана.

Сам искаше да продължат разговора, но Ана затвори очи. След няколко минути вече спеше. Изглеждаше тъй спокойна и отпусната, че Сам не посмя да я събуди. Затова просто млъкна и продължи да кара.

Трите часа път до пустинята се сториха на Ана безкрайни. Постоянно задрямваше и се будеше, питайки се отново и отново дали постъпи правилно, като сложи край на връзката с Адам. Все още виждаше болката, изписана на лицето му. Сюзан спа през целия път, а Сам слушаше музика, която Ана изобщо не харесваше. Най-накрая стигнаха предградията на Палм спрингс и подкараха между полетата с вятърни турбини, които се простираха от двете страни на шосето. Сигурно бяха стотици. Осветени от прожектори, перките им се въртяха лудешки от силните пориви на пустинния вятър. Сред тях бяха пръснати билбордове, рекламиращи различни казина.

— Казино „Моронго“ — прочете от задната седалка току-що събудилата се Сюзан. — Утре вечер трябва да зарежем спяхотела и да го ударим на живот.

Ана изтръпна. Пак се започва.

— Не мисля, че идеята е добра, Суз.

— Господи, Ана, мога да пия Ред Бул или нещо подобно — въздъхна Сюзан, след което добави за информация на Сам: — Преди няколко дни излязох от клиника за алкохолици.

Ана предпочиташе сестра й да бе запазила този коментар за себе си. Все още помнеше времето, когато Сюзан бе доста по-потайна.

— Какво толкова? — попита Сам, като забеляза реакцията на Ана. — Половината от познатите ми са в клиника, останалите са излезли наскоро — тя погледна в страничното огледало и се престрои в най-лявата лента.

Очевидно преувеличаваше, но все пак бе мило от страна на Сам, че показва разбиране.

— На мен ли го казваш — рече Сюзан. — Е, значи си падаш по бързите ленти и бързите момчета, а, Сам?

Сам погледна Ана, след това се съсредоточи обратно върху платното. Все пак долови притеснението на Ана какво ще се случи, ако сестра й попадне в неподходяща среда.

— Знаеш ли какво, Сюзан, предлагам да стоим в хотела. Някои хора са готови да убиват, за да се доберат до резервация във „Вероник“. По-добре се възползвай. А масажите са направо невероятни.

— Масаж могат да ти направят навсякъде — Сюзан се протегна и дръпна един кичур от косата на Ана. — Хайде, де. Да се позабавляваме. Ще ти помогне да изхвърлиш Момчето с цветята от системата си.

Стомахът на Ана се сви от притеснение. Твърде късно. Чак сега се сети, че трябваше да предупреди Сюзан да не споменава нищо за Бен или Адам пред Сам, защото тя, кой знае защо, много се вълнуваше от любовния живот на Ана.

По-рано бе сигурна, че може да разчита на такта на Сюзан. Но напоследък думата такт не се срещаше дори в речника на сестра й.

— Момчето с цветята? — повтори Сам.

— Да, луда работа. Изпратил на Ана стотици рози.

— Адам Флад? — предположи Сам.

— Бен някой си — поправи я Сюзан. — Както разбрах, бил голям задник.

— Бен? — повтори невярващо Сам. Сетне отмести очи от платното и погледна Ана. — Мислех, че сте се разделили. От Принстън ли ти изпрати цветя?

— Хм... може би още е в Лос Анджелис — промърмори Ана, отчаяно опитвайки се да измисли как да смени незабелязано темата.

Сам стисна здраво волана и втренчи поглед напред.

— Предполагам, че иска да се одобрите.

Ана вдигна рамене. Сам наистина приемаше нещата много навътре, а тя нямаше представа защо. Дали само заради Ками? Реши да подхване друга тема.

— Да поговорим за филма, искаш ли? Мога да ти прочета...

— Ана е постъпила много умно, като е разкарала този досадник — изтърси Сюзан, очевидно без да забелязва притеснението на сестра си или пък точно заради него. — Играчите са най-противни.

— Така е — обади се Сам. — Добре си постъпила, че си го разкарала.

Но... нали до вчера Сам не спираше да хвали Бен? Ана дори си помисли да ѝ го напомни, но се отказа.

— Ако нямате нищо против, предпочитам да не говорим за него. Нито за Адам. Нито пък за което и да било друго момче.

Сюзан избухна в смях.

— Шегуваш се, нали?

— Не, напълно сериозна съм. В момента изобщо не се интересувам от момчета.

Сърцето на Сам прескочи един удар. Ана не се интересува от момчета? Да не би да се опитваше да ѝ изпрати някакъв сигнал? Или всичко се случваше в нейното развнтено въображение? А дори да изпращаше сигнал, Сам изобщо не знаеше как да постъпи. Досега не беше се замисляла за следващата стъпка. Дали да притисне Ана и да действа? Смути се само при мисълта за това. Усети, че прибързва. Имаше нужда от повече информация, затова попита, стараейки се да прозвучи възможно най-небрежно:

— А от какво се интересуваш тогава?

— От нашия филм — отвърна Ана. — И от себе си. За разнообразие.

А, значи това имала предвид. Сам се усмихна с облекчение. Знаеше, че не е готова да стигне до края. Все още.

— Звучи добре.

Сюзан кимна и се обърна към Сам:

— Имаш ли нещо против да запаля?

— Дробовете са си твои — рече Сам.

Сюзан захапа цигара, запали я и открехна прозореца.

— Четворките са неприемливи дори за моите разбирания.

Сам едва не изпусна волана.

— Какво каза току-що?

— Не обвинявам Ана — продължи Сюзан, като сви устни и направи кръгче от дима на цигарата. — Кой иска да обира огризките? Първо Ками, после Дий.

Сам пребледня. Дий дори не беше споменала, че е имала нещо общо с Бен.

— Дий? Няма начин. Не вярвам, че Бен би... Как би могъл...? И след това да ти изпрати толкова цветя, колкото за цял Парад на розите^[5].

— Бен е... — Ана спря. За малко щеше да разкаже на Сам какво се бе случило между нея и Бен в новогодишната нощ. Но вече го бе обсъдила със Сюзан. Трябваше ли да замесва и Сам? Да не забравяме коя беше най-близката ѝ приятелка — Ками Шепард, готова всеки момент да забие нож в гърба ти и да наблюдава с широка усмивка как кръвта изтича.

И все пак, Ана наистина искаше да си намери приятелка в Лос Анджелис. Нуждаеше се от приятелка в Лос Анджелис. А единствено Сам беше кандидат за позицията. Ана се замисли за Син — приятелката ѝ от детските години в Ню Йорк. И в нейната компания имаше хора, които не можеше да приеме, но това не пречеше на отношенията им. Защо тогава да прилага друг стандарт към Сам?

— Да? — подкани я Сам.

— О, хайде, кажи ѝ — обади се Сюзан. — Знам, че родителите ни са царе да си държат устата затворена, но да не би това да им е донесло щастие?

„Може би пък Сюзан има право — помисли си Ана. — Не съм направила нищо лошо.“

— Сам — започна тя, — ще ти бъда благодарна, ако запазиш в тайна от Ками и Дий това, което се каня да ти разкажа.

Сам се засмя.

— Та аз не обсъждам с тях нищо сериозно от моя живот, какво остава за твоя.

И така, Ана ѝ разказа всичко, включително смешното извинение на Бен, че я е зарязал, за да спаси живота на тайнствена кинозвезда, негова приятелка.

— Е, това е цялата тъжна история — завърши накрая.

Всъщност не беше така. Позволи си да спести подробности за това какво беше (или по-скоро не беше) се случило в каютата в първите минути след полунощ. Непокътнатата ѝ девственост щеше да си остане нейна тайна.

— Дявол го взел — въздъхна Сам. — Та това си е готов филм.

— Знам, че Бен ти е приятел, Сам, но вероятно не го познаваш толкова добре, колкото си мислиш. Според мен, ако иска да ме спечели обратно, то е само защото аз го напуснах първа.

Сам се замисли.

— Може би.

— Може би? — повтори Ана. — Нали не приемаш версията му за чиста монета?

— Е, той познава доста актриси — рече Сам. Пред очите им най-после блеснаха светлините на Палм спрингс. — Половината от момичетата на „Уорнър брадърс“ учеха в гимназия „Бевърли хилс“.

Сюзан се наведе напред, силно заинтригувана.

— Кои са му приятели?

— Чакай да помисля... — Сам прехапа устни. — Миналата година ходихме на коледно парти в „Къщата на блуса“^[6] и той си тръгна с онази мацка от „Смолвил“, как ѝ беше името...

— Съжалявам, но не гледам много телевизия — отвърна Ана.

— Добре, опитвам се да се сетя за някоя друга...

— Някоя, за която не бихме предположили, че е наркоманка — подсказа с готовност Сюзан.

Ана не можеше да повярва. Сестра ѝ бе сред гостите на осемнадесетия рожден ден на принцесата на Джаруди, защото

кralицата бе учила в пансиона заедно с майка им. Беше седяла в кралската ложа на тенис турнира в Уимбълдън. А сега си играеше на „Познай коя е тайнствената звезда наркоманка“. Явно имаше нещо заразно във водата по Западното крайбрежие.

— Е, добре. Съвсем малко хора го знаят — започна Сам, като сниши глас, въпреки че в колата бяха само трите, — но след като Бен и Ками скъсаха, една доста популярна актриса — от сериал, който всички гледат, откакто се помнят, женена за много прочут актьор (о, той наистина е невероятен), видяла Бен на някакъв купон. Тя била сама, понеже се скарала със съпруга си, като го обвинила, че пуши твърде много трева. Разбира се, не знаела, че Бен е още в гимназията. От дума на дума, нещата станали сериозни...

— А ти откъде знаеш? — прекъсна я Сюзан.

— За Бога, Сюзан, аз организирах купона. Въпросните хора ще бъдат и на партито на Щайнберг. Представяш ли си, да вдига толкова пара задето Брад пуши трева, а да не вижда своите проблеми?

— Брад? — повтори като ехо Сюзан. — Брад ли каза? Като Брад...?

— Стоп. Нито дума повече — прекъсна я Сам. — Аз не клюкарствам за приятелите си. Само за чуждите приятели.

Разговорът продължи в същия дух. Ана не вземаше участие, но трябва да признаем, че слушаше. И се питаше наум. Ами ако Сам беше права? Ако Бен ѝ беше казал истината?

Не. Вече нямаше никакво значение.

Не е вярно, обади се заядливо гласче някъде в главата ѝ, защото го сънува, когато заспа преди малко.

[1] „Барбарела“ (1968) — френско-италиански научнофантастичен филм, създаден по едноименния комикс. Джейн Фонда играе главната роля и благодарение на нея става един от секс символите на Америка, отчасти и заради футуристично-еротичния костюм. ↑

[2] „Ентъртейнмънт тунайт“ — ежедневно телевизионно новинарско шоу в стила на таблоидите. ↑

[3] Ричард Кори — герой от поема на Едуин Арлингтън Робинсън (1869–1935) — американски поет, носител на три награди

„Пулицър“. Кори е богат, образован, с добри обноски, обичан и уважаван от съгражданите си, и въпреки това се самоубива. ↑

[4] Independent Film Channel — американски кабелен канал за независимо кино, известен с добрия подбор на игрални, късометражни и документални филми. ↑

[5] Парад на розите — едно от най-грандиозните събития в САЩ, тържествено шествие от украсени с рози платформи, съпроводжани от оркестри. ↑

[6] House of Blues — верига заведения в САЩ, където гостуват на живо музикални групи. ↑

АЗ-АЗ-АЗ-ХЛЕНЦ-ХЛЕНЦ-ХЛЕНЦ

Към „Къщата на Вероник“ нямаше табела, но Сам знаеше къде да отбие. Върху кактусите край насипаната с дребен чакъл алея пред входа блещукаха ситни бели светлини — първи признаци на цивилизация. Последва остър завой, след който спряха пред будката на охраната. Оттам излезе брадат мъж, облечен в униформа с цвят каки. По нищо не личеше, че това е входът към „Къщата на Вероник“. „Всъщност прилича повече на укритие на забранена от закона дясна групировка“, помисли си Ана.

— Добър вечер, дами — поздрави ги мъжът. — Име, моля?

— Сам Шарп — каза Сам.

— Един момент, мис Шарп — мъжът влезе обратно в будката и затрака яростно върху клавиатурата на компютъра, сетне отново излезе. — Очакват ви, мис Шарп.

Като каза това, той натисна един бутон и алеята грейна в бели и оранжеви светлини, а портата, която препречваше пътя, се отвори автоматично. Две минути по-късно стигнаха внушителна бяла сграда с колони отпред, която донякъде напомняше Белия дом. Трима стройни младежи с маскировъчни панталони и зеленикавосини фланелки побързаха да ги посрещнат и да вземат багажа от джипа.

— Мис Шарп, мис Пърси и мис Пърси, добре дошли в „Къщата на Вероник“ — рече най-възрастният. — Ще занесем тези чанти в апартаментите ви. Мис Шарп, това са ключовете.

Човекът подаде на Сам електронните карти-ключове за техните апартаменти.

— Няма ли да ни регистрират? — попита Ана.

— Тук имат база данни за всички клиенти и техните гости. Регистрацията се урежда предварително по телефона. А, още нещо — не давайте бакшиши. Те са включени в сметката.

Ана се протегна, понеже се усещаше леко схваната след дългото пътуване. Учуди се колко е хладно — температурата едва ли

надхвърляше седем градуса. След това се сети, че се намират в пустинята и то през януари.

— Заповядайте, настанявайте се — покани ги пиколото. — Влезте вътре да се стоплите. И не се тревожете, според прогнозата утре температурата ще е около двайсет градуса.

Трите момичета влязоха в просторното фоайе. Там беше приятно топло, а светлината беше приглушена. От тавана в центъра на помещението висеше огромен полилей във формата на дива орхидея. Той оцветяваше в лавандулово и розово пода, застлан с мрамор и варовик. По стените висяха безценни произведения на изкуството. Ана разпозна картини на Моне, Тициан и Ел Греко. Вместо рецепция имаше няколко бюра с дискретни табели „В помощ на гостите“. Зад тях се виждаше огромен портрет с маслени бои на жена, вероятно самата Вероник, която доста приличаше на бившата съпруга на Доналд Тръмп.

Докато прекосяваха фоайето на път за апартаментите, Сюзан прегърна сестра си и рече:

— Ах, животът на младите и богати лентяи. Не сме ли истински щастливки.

— Така е — съгласи се Ана.

— Дори аз го съзнавам. Наистина — Сюзан стисна ръката на Ана. — Ако изпадна в някое от моите „аз-аз-аз-хленц-хленц-хленц“ настроения, просто ме фрасни в лицето, става ли?

— Ако и ти обещаеш да направиш същото за мен — отвърна Ана и прегърна сестра си. — Ще бъде забавно, Суз. Отдавна не сме прекарвали уикенда заедно.

— Мис Шарп? — един глас със скандинавски акцент накара Ана да се обърне. Към тях приближаваше удивително красива блондинка в перфектно ушита къса синя рокля.

— Ингрид! — извика Сам. — Как си?

— Радвам се да ви видя отново при нас, мис Шарп — отговори младата жена. Единствено дискретната табелка с името Ингрид Свенсон и семпъл монограм с буквата V, издаваше факта, че тя работи за хотела. — Съжалявам, че не видях кога сте пристигнали. Сервираме вечеря до десет часа в зала „Версай“, но ако желаете, можете да вечеряте и в апартаментите си. Мис Шарп, вие сте в „Мерилин“, мис Ана Пърси е в „Бети“, а мис Сюзан Пърси настанихме в „Рита“. — Тя

посочи към противоположния край на фойето. — Апартаментите ви са между вътрешния двор и басейна, след онази двойна врата. Съвсем близо са, но ако предпочитате, мога да позвъня на Паоло да докара количките за голф.

Преди да успеят да отговорят, един глас ги прекъсна:

— Хей, вие трите!

Ками Шепард.

Ана замръзна на място. Какво, по дяволите, правеше тя тук? Забеляза, че Сам не изглежда изненадана. Ками ѝ изпрати въздушна целувка, след това изпрати една и на Сюзан, а Ана не удостои с внимание.

— Чудесно е, че си тук, Сюзан — извика след това. — Не знаех, че ще идваш.

— Аз също не очаквах да те видя — призна Сюзан.

Ками размаха шеговито пръст към Сам:

— Лошо момиче. Знаеш, че трябва да ми казваш всичко, нали?

— Сам е пропуснала да спомене някои подробности и пред мен — отбеляза Ана с равен тон.

Ками хвърли бърз поглед към нея и се прозя.

— О, Ана, здравей.

— Кога планира това? — прошепна Ана към Сам.

— Ками, Дий и аз имаме резервация отпреди няколко седмици — призна Сам.

— Можеше да ми кажеш.

— Те няма да ни пречат. Ние сме тук по работа, те — за удоволствие.

— И Дий ли е тук? — попита Ана.

Двойната врата се отвори и пискливото гласче на Дий даде отговора на въпроса ѝ.

— Уау, здравейте, момичета! Ах, че забавно ще си изкараме! В кои апартаменти ви настаниха? Искате ли да вечеряме?

Ана усети, че главата ѝ кънти.

— Трябва да разопаковам багажа си. Освен това мисля да прегледаме сценария, Сам.

— Ана — въздъхна Ками, — не виждаш ли, че се стараем? Опитваме се да ти покажем, че искаме да се разбираме добре.

— Наистина не съм гладна, така че ще се видим по-късно. Сюзан? Ще дойдеш ли с мен?

Сюзан вдигна рамене.

— Честно ли? Умирам от глад.

— Да вечеряме във вътрешния двор — предложи Сам. — Тук ли е още онзи готин сервитър от Дания? Как му беше името?

— Улрик — припомни ѝ Ками. — Да, тук е и няма търпение да ни обслужи. Денем и нощем — добави многозначително. — Всъщност точно сега е на смяна.

Сюзан се обърна към Ана.

— Имаш ли нещо против?

Да, искаше да извика Ана, но това щеше да прозвучи твърде... дребнаво.

— Прави, каквото искаш. Няма проблем.

— По-късно ще прегледаме сценария, Ана — успокои я Сам.

— Добре. Става и така. Тъкмо ще имам време за последни поправки — Ана изобщо не беше сигурна, че има нужда от някакви поправки. Но се извини и пое направо край басейна към двуетажната сграда с кирпичена фасада. Дюзината апартаменти бяха изброени в азбучен ред на дървената табела отпред. Ана видя, че нейният е на първия етаж, откъм планината. След това пхна картата в електронния четец и изчака зелената светлина, за да влезе.

Всичко в дневната беше бяло — плюшеният килим, кадифените дивани, столовете. В средата на масичката за кафе стоеше ваза с бели рози. До нея имаше бяла купа с пресни плодове. Ана влезе в спалнята. Над леглото с бял балдахин висеше маслен портрет на Бети Дейвис^[1], облечена в бял саронг.

Ана влезе в банята, където също всичко беше бяло. Имаше вана, достатъчно дълбока за плуване и достатъчно широка, за да побере четирима, и кристална купа с розови листенца, които можеше да пусне да плават във водата. Върху мраморната тоалетна масичка бяха подредени малки шишенца с козметични продукти — парфюми, ароматни масла, шампоани и балсами, всеки в отличителна бяла опаковка със златна буква V. Написана на ръка бележка, адресирана до Ана и подписана от Ингрид, обясняваше, че това са подаръци за гостите, които, естествено, бяха на разположение за закупуване в

магазина на хотела. Ана можеше да ги поръча и чрез интерактивния телевизионен канал.

Ана изми лицето си с един от подаръците — Нежна емулсия за измиване, чийто аромат — на петунии и мускус, беше твърде наситен за нейния вкус. До леглото бе оставена бяла кожена папка с познатия монограм — V. Ана я отвори и намери подробно описание на безбройните услуги, които предлагаша на гостите в „Къщата на Вероник“. Стигна раздела за масажи — тридесетте секунди в компанията на Ками и Дий я бяха напрегнали и един масаж щеше да ѝ дойде много добре. Можеше да избира между хидромасаж с морски минерали, таи масаж, масаж с кедрово масло, горещ лава масаж, иланг-иланг масаж с четири ръце. Четири ръце?

Ана разопакова багажа си и се отпусна върху дивана, за да помисли върху заглавието на сценария. Сепна я дискретно почукване по вратата. Когато отвори, Ана видя Дий, стиснала бутилка шампанско и две чаши.

— Мога ли да вляза? — попита тя.

Благодарение на изпитания трик с дълбокото дишане, Ана кимна учтиво.

Дий влезе и се огледа.

— Уау, доста приятно. Аз съм в „Мадона“. Там е твърде шарено, но „Бети Дейвис“ е тъй успокояващ. Някак девствен. Заради бялото. Не че Бети Дейвис е била девица. Знам, че е била омъжена и тъй нататък.

— Аз пък не знам много за нея — обади се Ана. Така и не можеше да си обясни посещението на Дий.

— Може ли? — кимна Дий към дивана.

— За няколко минути може — отвърна Ана. — Малко съм изморена. А и трябва да поработя върху моя... — и тя посочи купчината листа върху масичката за кафе.

— Познавам един хербалист, който може да ти каже защо си изморена, само като измие косата ти — рече Дий и остави бутилката и чашите на масичката. — Така, аз дойдох, за да предложи примирие.

— Но ние не сме във война, Дий.

— Да, но... — Дий духна непокорните къдрици от челото си. — Сам не те беше предупредила, че и ние ще сме тук, нали?

Ана седна на близкия фотьойл.

— Да.

— Винаги идваме тук след ваканцията. За детоксикация, нали разбираш? А, като казах детоксикация, разбрах, че сестра ти току-що е излязла от клиника. Това е добре.

Главата на Ана взе да пулсира отново.

— Наистина нямам желание да обсъждам...

— О, права си, съжалявам — рече припряно Дий. — А знаеш ли, че Ками излъга, че също е била в клиника, за да предразположи Сюзан да се чувства по-добре? Не е ли мило от нейна страна?

Ана не подозираше, че Дий знае подробности за Сюзан. Но не се изненада от това. От друга страна, доколкото познаваше Дий, тя можеше и да си измисля.

— Съмнявам се Ками да е извършила нещо мило в живота си, Дий.

— Вътре в себе си тя е добро момиче — настоя Дий. — Но след като майка ѝ почина, външно стана жестока. Както и да е, докъде бях стигнала? Ах, да, исках да ти се извиня, че изскочихме изневиделица.

— Вината не е твоя. Сам трябваше да ме предупреди.

— Аха. Тя знае колко ни мразиш. Да, ще кажеш, че не е така, но да прикриваш гнева е направо отровно, така че по-добре си го признай. Все пак, мисля, че можем да поправим нещата. Особено сега, когато връзката ти с Бен е история. Именно затова реших, че си заслужава да вдигнем тост — за новото начало.

— Не трябва ли да внимаваш с пиенето, Дий? — попита многозначително Ана.

— О, искаш да кажеш заради... — Дий поглади корема си, после вдигна бутилката. — Газиран сайдер. Безалкохолен — тя измъкна тапата, напълни чашите до половина и подаде едната на Ана. — Да пием за едно ново приятелство.

Ана вдигна чашата и отпи мажа глътка.

— Е... много мило, че се отби. Сигурна съм, обаче, че останалите ще се чудят къде си.

Ако беше чела „Правилата за добро поведение на белите англосаксонки протестантки от Източното крайбрежие“, Дий щеше да знае, че „Сигурна съм, че останалите ще се чудят къде си.“ всъщност означава „Време е да си вървиш.“

За съжаление Дий съвсем не беше начетена и се облегна удобно върху възглавниците.

— Вече не съм гладна. Преди час ми направиха лимфатичен дренаж и мисля, че не бива да ям. Знаеш ли какво, утре трябва да дойдеш с мен на сесията за прераждане. Уникално изживяване. Влизаш в затопления басейн чисто гола...

— Ще съм заета с работа по филма със Сам.

Дий сви устни.

— Аха. Е, добре. Просто си помислих, че можем да бъдем приятелки.

— Може би е така, Дий. Времето ще покаже.

Дий кимна замислено.

— По дяволите. Как ли бих се чувствала на твое място?

Ана остана като гръмната.

— Моля?

— Исках да кажа, че си перфектна и се чудя как ли се чувстваш.

— Дий, изобщо не съм перфектна.

— Не е вярно. Вероятно в някой предишен живот си направила нещо велико, за да си такава късметлийка сега. Затова Бен е с теб, а не с мен. Мислиш ли, че двамата с него сте били заедно и в предишен живот?

— Нямам представа.

— Възможно е — Дий сръбна от сайдера. — Това би обяснило всичко. Съдба.

Ана остави чашата си върху масичката за кафе.

— Дий, щом искаш да сме приятелки, можеш ли поне да бъдеш честна с мен?

— Имаш предвид за...? — и тя отново сложи ръка върху корема си. Сетне погледна встрани. — Не искам да говоря за това.

— Но нали каза, че искаш да сме приятелки? — Ана реши да я притисне. Щом се налагаше да говори с това странно момиче, можеше поне да се опита да разплете част от влудяващия пъзел. Донякъде решението, което бе взела за Бен и Адам, я улесни.

— Така е.

— Бен ми каза, че не е сигурен дали онази вечер изобщо се е случило нещо.

Очите на Дий се разшириха като две небесносини фризбита.

— Така ли ти каза?

— Не че не го е грижа за чувствата ти, просто тази вечер бил много пиян и няма ясни спомени.

Сълзите напиреха в очите на Дий.

— Значи случилото се не означава нищо за него?

Е, добре, освен ако Бен не беше изпечен лъжец, това момиче не беше на себе си.

— Възможно е да си представяш по различен начин това, което наистина се е случило между вас.

Дий замига бързо-бързо.

— Вие двамата сте влюбени. Знаех си.

— Не съм влюбена в него. Всичко свърши. Макар да не съм сигурна какво точно беше.

Дий въздъхна.

— Аурата ти говори друго. Мога да кажа единствено, че в следващия си живот бих искала да се преродя в теб — тя се изправи и тръгна бавно към вратата, като остави бутилката сайдер.

Дали Дий пиеше някакви хапчета? Ако да — трябваше да спре. Ако не, може би пък нямаше да е зле да почне да взема нещо. Нещо, предписано от психиатър.

Когато стигна до вратата, Дий се обърна:

— Кажу ми само, че ние с бебето нямаме нужда от пари. Но Бен-младши или малката Дий ще се нуждаят от емоционалната му подкрепа.

Тя затвори вратата след себе си, като остави Ана да се взира в таблото, разясняващо какво да се направи в случай на пожар или земетресение.

Да, това важеше за природните бедствия, но как трябваше да постъпи човек, ако попадне в паралелна реалност?

Докато приготвяше гореща вана, Ана остави въображението си да се развихри. Ами ако Дий казваше истината? Ако носеше бебето на Бен? Ана нямаше да може да го погледне, без да се сети за Бен и болката, която ѝ беше причинил. А това беше непосилен товар за едно невинно дете.

Но като добави препарат за балончета във водата, тя реши да отхвърли неприятните мисли. А щом влезе в огромната вана и се зае да ръси лениво розови листенца във водата, мислите ѝ с лекота се зареяха в съвсем друга посока. Ако имаше такова нещо като „вана за двама“,

тази беше точно такава. По някакъв начин Адам ѝ липсваше. Край него винаги се чувстваше чудесно. Само че това не ѝ даваше основание да поощрява чувствата му, когато главата ѝ бе заета с мисли за друг.

Не. Вана за един определено беше по-добра идея.

[1] Рут Елизабет „Бети“ Дейвис (1908–1989) — американска филмова, телевизионна и театрална актриса. През 1999 г. Американският филмов институт я поставя на второ място (след Катрин Хепбърн) в списъка на най-добрите актриси на всички времена. ↑

ЧЕСТНОСТ

Бен лежеше на един шезлонг край басейна в задния двор, с бира в ръка, втренчил поглед в нощното небе. Часът беше почти два след полунощ, но той не можеше да заспи. Баща му беше изчезнал някъде, а майка му не спираше да плаче. В къщата цареше хаос. Всъщност като че ли целият му живот беше пълна катастрофа.

Къде беше Ана сега? Дали в този момент гледаше същите звезди? Сещаше ли се понякога за него? Вероятно не, освен, за да се зарадва, че се е отървала от него. И все пак, не вярваше да е така. Не можеше да е вярно. Той познаваше Адам Флад, дори го харесваше. Порано двамата играеха баскетбол и Адам му разказваше играта. Адам Флад беше добро момче. Но Бен беше сигурен, че той не може да накара Ана да се чувства така, както би се чувствала с него. Само да имаше как да поговори още веднъж с нея и наистина да ѝ обясни...

Глупости. Та тя има ново гадже. Пък и ти вече реши да я оставиш на мира. Успокой се най-накрая.

Мобилният му телефон иззвъня и така го стресна, че той едва не изпусна бутилката.

— Ало?

— Здравсти. Сънувах те — Бен не можеше да сбърка този дълбок, гърлен глас.

— Два часа през нощта е, Ками — отвърна с досада.

— Обаче аз наистина те сънувах — продължи Ками.

— Не искам да слушам повече.

— Напротив, искаш. Двамата дори не бяхме в леглото.

— Е, сега вече ме изненада.

— Много смешно. Слушай — ти, в ролята на адвокат, пледираше по някакво дело пред Върховния съд, а аз бях в залата и те гледах. И бях толкова горда.

Поведението на Ками беше твърде необичайно. Бен дори погледна недоумяващо телефона, сякаш се надяваше да я види през него.

— Това е... много мило, Ками — рече накрая, понеже не се сети за нещо по-подходящо.

— Да — въздъхна тя. Така е.

Е, добре, очевидно си беше наумила нещо. При нея всичко беше предварително пресметнато. Бен отпи от бирата.

— Какво искаш, Ками?

— Честно ли?

— Ако обичаш.

— Ами, искам... ново начало. За нас двамата.

— О, стига, Кам — смъмри я кротко той. — Много добре знаеш, че „ние двамата“ вече не съществуват.

— А не трябва да е така. Имаш ли представа колко съжалявам? Че нещата не се развиха както трябва?

— Наистина съжалявам, Кам, но...

— Заради Ана, нали? — попита Ками.

— Ние с теб скъсахме много преди да я срещна, Кам.

— Защо тогава? — изстена Ками.

Бен усети сълзите в гласа ѝ. Това съвсем не беше онази ледена кралица, която познаваше. Явно Ками умело прикриваше тази деликатна, уязвима страна. Сега беше много по-трудно да ѝ повтори, че всичко между тях е приключило, веднъж завинаги.

— Двамата решихме единодушно да се разделим — успя да каже накрая.

— Но ако ти не се беше увлякъл по Ана, можеше и да се съберем отново на сватбата на Джаксън. Сигурна съм.

— Затова ли разпра роклята на Ана онази вечер?

— Ако не исках да те спечеля отново, нямаше и да си помисля да го направя. Приеми го като комплимент. Наистина трябва да поговорим, Бен. Насаме. Защо не дойдеш тук?

— Къде?

— Аз съм в „Къщата на Вероник“. Нали я знаеш, в Палм спрингс? Можем да излезем, да поскитаме из пустинята. Или да сложим табелата „Не ме безпокойте!“ и да останем в леглото цял ден. Знам какво обичаш, Бен. Знам точно какво да прафя...

Ками започна да фъфли и Бен си обясни поведението ѝ.

— Ками, пила ли си?

— Малко вино.

Бен отпи от бирата си.

— Ками, наистина оценявам поканата ти, но...

— Щеше ли да дойдеш, ако Ана беше тук?

Думите ѝ го заинтригуваха.

— А там ли е?

— Не — побърза да отрече Ками. — Не е.

— Няма значение — рече тъжно Бен. — Тя скъса с мен. Доста глупости свърших, така че си го заслужих.

— Какви глупости? Имаш предвид в новогодишната нощ ли?

Бен се намръщи.

— Откъде знаеш за това?

— Като че ли има тайни в Бевърли хилс? Между другото, знам кое е момичето?

— Кое момиче?

— Онова, заради което си зарязал Ана онази вечер. Тя сигурно умира да научи името ѝ.

— Ками...

— Името ѝ е Лав, нали? Запозна се с нея миналата година на благотворителното парти за „Седарс Синай“^[1]. Разказа ми всичко, помниш ли? За чистия като изворна вода образ за пред хората и за отвратителните ѝ тайни навици. Как е смъркала кокаин от обложката на първия си албум. Как се е надрусала след премиерата на първия си филм. Каза ми, че била пълна откачалка.

— Не е вярно, Ками.

— Бен, признай си, изневеряваше ли ми с нея, докато бяхме заедно?

— О, хайде моля те, престани.

Бен стана и отиде до басейна. Беше бос, затова седна на ръба и топна краката си в топлата вода.

— Първо, никога не съм говорил така за нея. И никога не съм спал с нея. Ние сме просто приятели.

— В Бевърли хилс това означава: „Чуках я, естествено, но съм дискретен.“

— Мисли си, каквото искаш, Ками. Не съм спал с нея.

Бен чу как Ками въздъхна.

— Щеше да ми е по-лесно, ако беше казал, че си спал с нея. Тогава щях да разбера защо скъса с мен. Хайде, Бен, ела в пустинята

— гласът ѝ беше тих, страстен, хипнотизиращ. — Нощта е великолепа.

За миг Бен беше готов да се поддаде на изкушението. От гледна точка на физическото привличане нямаше друго момиче като Ками. Една нощ е нея можеше да облекчи болката, която изпитваше заради Ана.

Но не. Това щеше да е още една грешка, която да добави към камарата, натрупана досега.

— Съжалявам, Ками. Не мога да ти дам това, което искаш.

Чу я да подсмърча — нещо съвсем неочаквано, след това тя затвори. Той скочи в басейна, обърна се по гръб и заплува, като се опитваше да разпознае някое съзвездие — което и да е, върху нощното небе. Търси дълго, много дълго. Но онова, което търсеше, не се намираще сред звездите.

[1] „Седарс Синай“ — болница в Лос Анджелис. ↑

НАУЧЕН ФАКТ

Когато първите утринни лъчи нахлуха през прозореца, Ана четеше новите страници от сценария. Цяла нощ го преработва и накрая избра перфектното заглавие: Три страни. Смяташе, че след преработката има значително подобрене, но все още не беше сигурна дали текстът става за нещо.

Тримата герои имаха нови имена — момичето се казваше Нина, а момчетата — Дан и Майк.

След като се бори дълго с диалога, в три часа посред нощ реши, че героите ще говорят като излезли от роман на „Арлекин“ и че за всеки от тях ще напише монолог.

Семейството на Дан наскоро беше спечелило състояние на стоковия пазар, Майк произхождаше от елитна фамилия от Бостън. Що се отнася до Нина — Ана реши вместо върху произхода ѝ, да се фокусира върху това каква е тя и какво иска. В класическия Гетсби стил нейните надежди и мечти щяха да са коренно противоположни — тя щеше да си мечтае за голямо семейство и за кариера, за най-прости удоволствия и за много пари, за дълъг живот, но изпълнен с рискове и авантюри, и така нататък.

Можеха да използват трите монолога като глас зад кадър за сцените, които щяха да заснемат.

„Най-вероятно не става за нищо“ — помисли си, като стана. Време беше да разбере истината, тоест — да се изправи лице в лице със Сам. Призори ѝ изпрати копие от окончателния вариант и двете се разбраха да се срещнат във вътрешния двор в единадесет часа, за да го обсъдят.

Когато Ана пристигна, Сам вече седеше на огряна от слънцето маса, с чаша димящ билков чай, както сама обясни. Носеше прилепнала тениска „Пучи“ и дънки „Севън“. Гримът ѝ беше перфектен, както винаги, а сутринта явно беше посетила и фризьорския салон на хотела, за да издухат със сешоар косата ѝ.

Веднага се появи сервитьорът и Ана поръча лимонада. Сам я осведоми, че Сюзан е някъде с Ками, а Дий има час по йога.

— Паркър вече пристигна — добави накрая, като посочи външния бар. Ана го видя да разговаря с добре запазена жена на средна възраст, втъкнала зад ухото си розова китайска роза. Яркото цвете отиваше отлично на мъхестия пуловер, толкова тесен, та гърдите ѝ стърчаха като смъртоносни ракети.

— Жалко, че не снимаме — рече Сам, когато жената се приближи към Паркър с неприкрито похотливо изражение. — Мадамата е истинска класика — израснала в Сими Вали^[1]... омъжена за някой дебелак от телевизията... не си мърда пръста за нищо.

Ана погледна сценария, който лежеше на масата до чашата с чай. Сам говореше за всичко друго, но не и за него. Лош знак.

Ана почука с пръст върху заглавната страница.

— Много ли е зле?

Сам се усмихна зад тъмните слънчеви очила.

— Май си нервна. Не помня да съм те виждала тъй неспокойна друг път.

— Е, порадвай се на момента — Ана скръсти ръце. — Та какво ще кажеш?

— Е, добре, де. Хубаво си го написала.

Ана се учуди колко приятно ѝ стана от комплимента.

— Наистина ли?

— Е, не е велико — свали я на земята Сам. — Преди снимките ще направим някои промени в диалога. Но вече дадох монолога на Дан на Паркър, за да репетира. Това трябва да ти говори нещо. Виждаш ли онова момче, което говори с Монти на бара? Ниско подстриганият, с квадратната челюст. Това е Джейми Кресуел. Роднините му били сред пристигналите с кораба „Мейфлауър“.

— Откъде знаеш?

— Той ми каза тази сутрин, докато закусвахме омлет от белтъци. Не е актьор, обаче има рок група. Споменах вълшебните думички Джаксън Шарп и за да подсигурия сделката, казах, че баща ми търси непозната банда за новия си филм. Изведнъж го споходи непреодолимо желание да изиграе Майк.

— А вярно ли е? Че баща ти търси неизвестна група?

— О, моля те — Сам махна с ръка. — Баща ми не се занимава с досадни подробности. Измислих си го, но с благородна цел. И така, след обяд ще поработя с актьорите, а довечера снимаме. Благодарение на Монти и вълшебния маркер ще разполагаме с табелки с репликите. Ще бъде фасулска работа да го монтираме в студиото. Благодаря, че ни улесни живота.

Ана се почувства на седмото небе. Кой да предположи, че от нея може да излезе писател? Преподавателите винаги ѝ казваха, че има талант. Сети се за една учителка по литература в средния курс, която я насърчаваше да се занимава повече с писане. Е, може би беше дошло времето и за това.

— Кой ще играе Нина? — попита.

— Какво ще кажеш да я изиграеш ти? — предложи Сам.

— Няма начин.

— Заслужаваше си да опитам. Тогава бих се радвала Сюзан да се заеме.

— Още по-малко вероятно — каза Ана. — Тя не позволи да я снимат дори за годишника в Тринити.

— Тогава ще трябва да вземем Дий — заплаши Сам. — Освен ако не промениш решението си за Ками.

— Не — заяви категорично Ана. — Не и Ками. Който и да е, само не Ками.

— Като заговорихме за това, трябва да ти призная нещо. Споменах пред Дий и Ками за онова, което ти е причинил Бен в нощта на Нова година.

Ана остана като гръмната. Всъщност тя бе така поразена от откровеността на Сам, че за малко да се засмее.

— Шокирана съм.

— Е, вероятно си го очаквала.

— Да речем, че подобна възможност ми мина през ума.

— Чудесно. В такъв случай не си бясна.

— Че защо да съм бясна? Не ми пука какво знаят, още по-малко ме интересува какво мислят.

— Ками казва, че знае кое е момичето.

— Сам, спри, докато е време, става ли?

Сам се пресегна към една чиния на масата, взе си препечена филийка и отхапа малка хапка.

— Сякаш не искаш да знаеш коя е.

— Не искам — заяви категорично Ана.

— Не съм сигурна, че ти вярвам — каза Сам. Тя сложи ръка върху сценария, все едно беше ръката на Ана. — Обаче имаш отлична преценка.

Отпи от чая и върху лицето ѝ се изписа отвращение. Сетне бутна чашата към ъгъла на масата.

— Хм, друг път няма да си поръчвам такава отврат. Слушай, винаги съм харесвала Бен, но сестра ти е права — Бен е играч. Ти заслужаваш някой по-добър от него, по-нежен. Човек, който наистина ще те разбира. И който е умен като теб.

— Ако имаш предвид Адам, казах ти и преди: В момента не се интересувам от никакви момчета.

Сам потърка замислено с пръст върху масата.

— Смешното е, че и аз започвам да се чувствам така. Понякога си мисля, че всички момчета са задници. И без това, когато усъвършенстват клонирането, мъжете ще станат излишни. Не си ли си мислила колко по-лесен би бил животът, ако всичко яки мацки изведнъж станат обратни?

— Не, не съм — отвърна Ана. Това беше твърде странен разговор. — Не мисля, че това е нещо, което можеш да избираш.

Сам вдигна рамене.

— Не казвам, че можеш да се преструваш, но е доказан научен факт, че по рождение сме бисексуални. Заслужава си да се замисли човек...

Едва ли. В момента Ана имаше едно-две много по-наложителни неща, за които да мисли, отколкото латентната бисексуалност. Май беше време да смени темата.

— Така... каква е следващата стъпка за филма?

— Ще поръчам на портиера да направи още копия от сценария. След това ще нахвърлям някои бележки за снимките. Когато приключа, ще ти се обадя — обеща Сам.

— Звучи ми като план — рече Ана.

[1] Сими Вали — град в окръг Вентура, щата Калифорния. ↑

ДОКТОР ФРЕД

Сам набра познатия номер от мобилния си телефон и закричи напред-назад, докато той звънеше.

— Обади се, обади се, обади се — мърмореше си под нос. Разговорът, който проведе току-що с Ана, беше твърде странен. През цялото време полагаше неимоверни усилия да гледа ухото или брадичката на Ана, само и само да отклони поглед от устните ѝ. Защото смяташе, че е обсебена от тях. Сам не мислеше за филма, който трябваше да снима. Не мислеше за нищо друго, освен за устните на Ана.

Тъй като беше събота, тя звънеше на домашния телефон на доктор Фред. Да, вярно, че беше уволнила психотерапевта си преди няколко дни, но знаеше, че той с готовност ще продължи да я лекува. Да, доктор Фред беше много популярен заради телевизионното шоу, което водеше, но именно бащата на Сам му бе помогнал, когато го нае като личен психиатър за дъщеря си. Тя беше сред първите му клиенти — деца на известни личности, а Джаксън Шарп бе един от първите гости в предаването му. Благодарение на него рейтингът скочи до небето. Следователно доктор Фред ѝ беше задължен, и то доста.

— Да? — Сам позна гласа му и характерното за средния запад заглушаване на гласните.

— Доктор Фред? Обажда се Сам Шарп.

— Сам! Радвам се да те чуя.

„Ето го, на колене — помисли си Сам. — Никакви «не ми се обаждай вкъщи» и «изчакай следващата ни среща». Знаех си.“

— Как си, Сам? — продължи доктор Фред. — Тревожех се за теб цяла година. Естествено, година от няколко дни — той се засмя на несполучливата си шега.

Сам реши, че най-правилният подход би бил да се преструва, че не го е уволнявала.

— Аз съм в Палм спрингс с приятели. Но стават някои доста странни неща.

— Например?

— Ами... тук има едно момиче. Казва се Ана. Тя ми е приятелка отскоро.

— Да?

— Тя е чудесна. И талантива. Работим върху един филм за проекта по литература. Тя каза, че ще напише сценария. И си рекох: „Е, добре, давай. Напиши си сценария. Но най-вероятно ще е пълен боклук, затова няма да е лошо и аз да подготвя нещо, за всеки случай.“

— И? — подкани я доктор Фред.

— Оказа се, че умее да пише. Нейният сценарий е по-добър от моя. Е, може би.

— Каза ли й го?

Сам се поколеба. Известно време двамата с доктор Фред бяха работили върху проблема с ревността. Докторът щеше да се разочарова, ако разбере как се бе изказала: „добър, но не велик“.

— Не точно.

— Сам, това, че Ана е добра в нещо, не означава, че ти не си. Няма лимит колко души да са добри в нещо.

— Добре, де. Ще поработя върху това — побърза да се съгласи тя. Сега имаше по-важна цел. — Всъщност не се обаждам за това, а защото не мога да спра да мисля за нея.

— Можеш ли да бъдеш по-конкретна, Сам?

— Например... Искам да я целуна — призна Сам шепнешком.

— Интересно.

— Не, не е интересно — ядоса се Сам. — Казах, че стават странни неща.

— Е, добре, де. Искаш да целунеш новата си приятелка. Какво странно има?

— Хайде да повторим пак и по-бавно — рече Сам. — Тя е момиче.

— Тоест, притесняваш се, че изпитваш сексуално привличане към младата дама?

— Е, нямам желание да й се нахвърля — рече Сам, а сърцето й се разтуптя. — Просто искам да я целуна. Като в „Да целунеш Джесика Стейн“^[1] — героинята смята, че я привлича едно момиче, но всъщност си е съвсем нормална и накрая се урежда с готиния пич.

— Хм. Само че във филма героинята наистина си пада по друго момиче, което е хомосексуално. А твоята нова приятелка — Ана, лесбийка ли е?

— Не. Може пък и да е. Не знам. Каза ми, че иска да си почине от момчетата. Това значи, че може и да е лесбийка. Или поне бисексуална.

— А може би просто говори, че е преживяла нещо, заради което иска да си почине от момчетата и да се концентрира върху себе си за разнообразие. Мисля, че си се почувствала застрашена от това ѝ желание — обобщи доктор Фред.

— Не. Не е така. Защо пък? Не е толкова необичайно, нали? Или пък съм тотално сбъркана?

— Всички трябва да се научим, че нашата стойност не се определя от сексуалната ориентация — обяви доктор Фред. — Повтаряш ли мантрите?

Доктор Фред и шибаните му мантри. Той дори си беше направил поздравителни картички, върху които пишеше: Аз създавам своя собствена реалност. Аз съм идеално създание на светлината. Аз избирам да съм щастлив сега.

— Не, те са глупави.

— Какво ще кажеш да си спестиш оценката? Вероятно всичко това има нещо общо с баща ти и с твоята враждебност към Попи. Засега си казвай мантрите и прави упражненията за дишане, които ти препоръчах. И не бъди толкова строга към себе си.

— Да, да — измърмори Сам.

— Мога да си освободя време в обичайния час в сряда — продължи доктор Фред. — Да те очаквам ли?

— Да — неохотно прие Сам. Доктор Фред поне я изслушваше.

— Отлично. И още нещо, Сам — да чувстваш нещо и да го играеш са две различни неща. Запомни го.

Сам затвори и се отпусна върху леглото от шведска бреза, точно под изискания гол портрет на Мерилин Монро. Тревожността, която я мъчеше, не беше намаляла ни най-малко.

— Да чувстваш нещо и да го играеш са две различни неща — повтори на глас. Но това не ѝ помогна да се почувства по-добре.

[1] „Да целунеш Джесика Стейн“ (2001) — американски филм, романтичка комедия. ↑

АЛО?

— Според Ками съботните коктейли по залез-слънце във „Вероник“ са прочути — рече Сюзан на Ана. Двете бяха в апартамента на Ана, където тя се обличаше за въпросното мероприятие. Сюзан беше готова, бе се отказала от черния цвят в полза на тясна яркорозова копринена блуза с висока яка на „Патриша Фийлд“^[1], зелени кадифени панталони „Шанел“ и червени обувки „Миу Миу“ с каишки и висок ток — все дрехи, които по-скоро би облякла Ками.

— Прочути с какво? — попита Ана и влезе в банята да срещне косата си.

— Очевидно няма достатъчно хетеросексуални младежи, затова на тези купони стават най-големите женски боеве на запад от Мисисипи.

— Ками си измисля. Жените не ходят в спахотелите, за да спят с непознати — извика Ана през полуотворената врата на банята. — Сигурно мозъкът ѝ е прегрял от прекалено много пазаруване.

Ана знаеше, че Сюзан и Ками са прекарвали следобеда в мола до магистралата, където имаше големи намаления. Минаха край него на идване. Беше огромен по площ, колкото увеселителен парк и в него човек можеше да намери всяка марка — от „Арамани“ до Zou Zou.

— Ти пък какво разбираш от коктейл-партита? Колкото пъти сме ходили с мама в спахотел, главата ти вечно беше заровена в книгата — Сюзан отвори вратата към банята и надникна вътре. — Няма ли да си сложиш някакъв грим?

— Не обичам да се гримирам.

— Джейн Пърси-младша — подразни я Сюзан. — Какво ще кажеш за Паркър Пинели? Следобед се запознах с него.

— Симпатичен, мил, самовлюбен, не много умен — отвърна Ана. — Ако промениш мнението си и приемеш ролята на Нина във филма, ще го опознаеш по-отблизо.

Сюзан се протегна.

— Винаги мога да го опозная отблизо. А и изобщо не ми пука каква му е степента на интелигентност. Не ме интересува мозъкът му.

— Той все още е в гимназията, Суз. А ако не се съгласиш да изиграеш Нина, ще трябва да вземем Дий.

— Мразя дори да ме снимат. Знаеш го, нали?

— Вярно. Чудесно. Тогава ще е Дий. Би ли ми донесла телефона?
— Ана се сети, че трябва да се обади на Брок Франклин за партито на Щайнберг и да попита кога да мине да го вземе. — И телефонния номер на Брок в хотела, в чантата ми са.

— Брок е голям задник. Сецаш ли се, че имах една приятелка — Александра Моар? — извика Сюзан и след минута се появи с телефона на Ана и листчето с номера на Брок. — Онази, която излизаше с него?

— Мислех, че ти излизаш с него.

— Веднъж. Но тя му беше гадже почти два месеца. Сети ли се коя е?

— Имаше червена коса и симпатични лунички, нали? — отвърна Ана.

— Да. Баща ѝ притежава половината Долен Манхатън. Новият ти познат Брок ѝ изневери с едно момиче от Уеслианския университет^[2], която публикува разказ в онова литературно списание — „Гранта“.

— Обаче аз няма да излизам с него. Само по работа — Ана седна на ръба на ваната и набра номера. Брок бе пристигнал в хотела, но в момента не беше в стаята си. Затова тя остави гласово съобщение, като напомни, че е сестрата на Сюзан Пърси и ще дойде да го вземе от хотела на другия ден, в четири следобед, преди партито на Щайнберг.

— Кой Щайнберг? — попита Сюзан. — Старите или младите?

— Мисля, че младите. Знам, че би трябвало да съм чувала повече за тях, но не съм.

— Те просто са най-влиятелната млада двойка в Холивуд. Той режисира, тя пише сценарии и е продуцент. А филмите на старите Щайнберг са... О, остави. Знам, че не те интересува.

— Честно ли? Наистина не ме интересува много.

— Не бъди такъв сноб, Ана. Има филми без субтитри, които са много добри. Ще отидем да гледаме някой, когато се върнем в Ел Ей. Защо не ми каза веднага, че става въпрос за тяхното парти? Ще дойда с удоволствие!

— Да видиш как ще ти се отрази? — попита Ана и се зае да връзва косата си с кожена връзка.

— Виждам, че все още ме подценяваш — отбеляза Сюзан.

Ана вдигна рамене.

— Не, спокойна съм.

— Спокойствието е силно надценено — Сюзан се протегна. — Боже, какво ще правя на коктейл, ако не пия алкохол?

— Ако смяташ, че няма да се справиш, остани тук. Защо да се изкушаваш?

— Да се скрия в апартамента си? — възмути се Сюзан. — Без изкушенията животът е скучен.

Сюзан се обърна към голямото огледало, за да се огледа в цял ръст, а Ана се зачуди какво е станало със сестра ѝ. Това предишната Сюзан Пърси ли беше? Сюзан, която говореше свободно четири езика, която имаше прекрасен вкус и винаги носеше скъпи, ненатрапващи се дрехи? Или пък онази Сюзан, която получи диплома по съвременна европейска история и мечтаеше да се пребори с глада по света? И къде изчезна онази Сюзан, която живееше в занемарения блок на Авеню Ди, а пред вратата ѝ лежаха наркомани?

— Започна в Бодуин — каза тихо Ана.

— Кое започна?

— Да пиеш.

Сюзан оправя косата си.

— О, това ли. Стара работа.

— Какво се случи там, Суз?

— Излязох от къщи, това е. И реших да живея, както искам. Защо се опитваш да правиш драми от всичко? — в гласа ѝ проличаха остри нотки.

— Но ти се промени — обясни Ана. — И аз искам да разбера защо.

— Може би по-правилният въпрос е защо ти не се промени — рече Сюзан.

— Как да разбирам това?

Сюзан сви рамене.

— Каза, че си дошла в Калифорния, за да промениш живота си. Само че нищо не се е променило.

Думите ѝ завариха Ана неподготвена. Като че ли сестра ѝ я обвиняваше за нещо.

— Та аз съм тук едва от няколко дни, Суз.

— Да, но виж с кого излизаш. С Адам — доброто, примерно момче.

— Добър не е лоша дума, Сюзан. Освен това скъсах с него.

Сюзан изглеждаше объркана.

— И откога?

— Откакто ме убеди, че правя грешка, като избирам сигурността пред авантюрата — отвърна Ана. — Заприлича ми на обикновено използване. Твърде много харесвам Адам, за да го подведа по този начин.

— О, отново благородна постъпка. Това значи ли, че се връщаш при лошото момче?

— Просто искам да остана сама за известно време.

Сюзан се разсмя.

— Никое момиче не иска да е само.

Ана изпусна нервите си.

— Виж какво, момчетата не са всичко. Никой не ти е виновен, че се забърка с онзи аутсайдер в колежа.

Лицето на Сюзан помръкна.

— Ти изобщо не го познаваш. И не прехвърляй топката към мен.

— Добре, тогава да говорим за мен.

— Мога да ти кажа точно какво ще се случи. Един месец ще се правиш, че се бориш със себе си. Адам тъй или иначе ще се върти наоколо и ще чака да промениш мнението си. На теб това ще ти хареса, понеже така ще спечелиш още власт.

— Мили Боже, направо ме вбесяваш, Сюзан. Не съм го направила заради това.

— Заблуждавай се, щом искаш — рече Сюзан, — но мен не можеш излъга. С него ти водиш шоуто. Само да свирнеш и Адам подскача. В буквалния и преносния смисъл.

— Това беше гадно — въздъхна Ана.

— Но вярно. Какво става, обаче, когато не държиш нещата в свои ръце? Какво става тогава?

„Знам точно какво става — помисли си Ана. — Това, което стана с Бен.“

Когато Ана и Сюзан най-после се появиха, купонът беше в разгара си. Под звуците на струнен оркестър, който свиреше Моцарт, богатите и красивите общуваха помежду си. Паркър и Дий седяха на една маса със зашеметяваща красавица с червена коса. Ана видя пред очите ѝ да се разиграва собствения ѝ сценарий. Тя се огледа внимателно. Жената на средна възраст, която по-рано през деня сваляше Паркър, сега бе прегърнала коктейла си, налят във висока чаша, и мятеше убийствени погледи към красивия младеж. Близо до нея Сам разговаряше съсредоточено с Джейми Кресуел — момчето, което беше убедила да изиграе Майк. Монти Линели стискаше здраво професионална видеокамера и говореше с един от управителите на хотела.

Когато Ана и Сюзан приближиха, Паркър стана да ги посрещне. Той целуна Ана по бузата, стисна сърдечно ръката на Сюзан и отиде да донесе два стола. Миг по-късно вече ги представяше на червенокосата красавица, която се казваше Прима Макнотън. Тя бе пристигнала от Тексас с родителите си. Имаше твърде особен тик — колкото пъти Паркър се обърнеше към нея, тя се притискаше в него, а гърдите ѝ масажираха рамото му.

Сюзан огледа внимателно момичето.

— Чакай, казваш се Прима Макнотън, нали?

— Аха.

— Майка ти е висока и слаба, нали? — продължи да разпитва Сюзан.

— Да. Защо?

Лицето на Сюзан придоби загрижено изражение.

— Слава богу, че те срещнах. Току-що я видях на рецепцията в главната сграда. Търсеше те. Запомних името, защото е необичайно. А майка ти направо беше полудяла.

— Ох, по дяволите, направо съм като на каишка — изправи се с въздишка Прима. — Ще ви намеря по-късно.

Сюзан помахала след нея.

— Е, Паркър, радвам се да те видя отново — рече тя изкусително и Ана осъзна, че току-що сестра ѝ бе постъпила точно в стила на Ками.

С други думи — беше си съчинила история, за да се отърве от конкуренцията на Прима и да атакува спокойно.

— Хей, Сюзан, изглеждаш чудесно — рече Паркър. — Дами, да ви донеса ли нещо за пиене?

— Нещо безалкохолно с плодов вкус — отвърна веднага Сюзан.

— Същото и за мен — съгласи се Ана.

Паркър се огледа и вдигна дискретно пръст, за да привлече вниманието на сервитьора. След това посочи сценария на масата и каза:

— Написала си великолепни монолози, Ана. Нямах представа, че пишеш.

— Благодаря ти — отвърна Ана. — Честно казано и аз нямах представа.

— И аз харесах монолога си — обади се Дий. — „Дори не знам коя съм“, изрецитира с детското си гласче. — Уау, абсолютно вярно. Ана, сигурна съм, че можеш да станеш сценарист. Ще дойдеш ли, когато снимаме утре сутрин?

Ана бе предложила на Сам да заснемат монолозите в пустинята призори, за да се възползват от сутрешното слънце. Смяташе, че близките планове на дневна светлина ще контрастират идеално с нощните сцени в хотела. Сам прие идеята и дори я похвали за добрия усет за визуализация.

Ана кимна.

— Да, в случай, че се наложат промени в текста в последния момент. Никога не се знае. Всъщност веднага след коктейла се прибирам в апартамента си. Не съм съвсем доволна от монолога на Майк и ми се ще да го преправя тук-там. Много е странно, но репликите са постоянно в главата ми.

— Няма нужда от поправки — настоя Паркър. — Дори първата ти чернова е по-добра от повечето боклуци, които чета по прослушванията.

— Благодаря — отвърна Ана, учудена от ентузиазма му. Особено след донякъде равнодушната реакция на Сам.

— А кога ще снимате останалата част? — поинтересува се Сюзан, след като сервитьорът кимна, че ще бъде при тях след секунда.

— Сам и Монти ще започнат снимките още тук, на това парти, вероятно всеки момент — обясни Ана. — Последната част ще

заснемам в сауната късно тази вечер.

— Звучи горещо и потно — разсмя се Сюзан. — И забавно.

Паркър вдигна вежди и я погледна закачливо.

— Може би. Но аз чух, че не искаш да участваш във филма.

Сюзан стисна устни.

— Току-виж ти позволя да ме убедиш да помогна.

Паркър се наведе по-близо към нея.

— Какво трябва да направя, за да те накарам да промениш мнението си?

— Ами... не съм сигурна. Но ще ми е интересно да разбера, ако и ти си навит.

Сюзан и Паркър срещнаха погледи и Ана реши, че няма да издържи и миг повече. Коктейлът си беше чиста загуба на време. Вместо да виси тук, можеше да работи върху сценария. А началният монолог на Майк все повече я безпокоеше. Въпреки уверенията на Сам, че е „снимаем“, тя не беше убедена.

— Извинете ме — рече тя, като стана, — връщам се да поработя.

Дий ѝ каза „до после“, но Сюзан и Паркър я изпратиха с по едно апатично махване. Ана се помоли наум сестра ѝ да използва противозачатъчни и тръгна към апартамента си. Няколко часа със сценария, лаптопа и принтера и изглеждаха доста примамлива перспектива.

Няколко часа по-късно Ана вдигна поглед от лаптопа. Не беше усетила кога е минало толкова време. Сега монологът на Майк звучеше доста по-добре, по-откровено. Тя препрочете последните няколко реда.

„Някои могат да го нарекат страст. Или похот. Или идея фикс. Не ми пука. Единствено, когато съм с нея и я докосвам, усещам, че съм жив. Ако никога не сте усещали тази сила, искрено ви съжалявам.“

Ана се изправи, протегна се и разтри схванатия си врат. Преди да срещне Бен, не би могла да напише подобни реплики, защото преди да срещне Бен, не познаваше тези чувства. Ако сега имаше възможност да се върне назад във времето и да промени нещо така, че двамата да не се срещнат, нямаше да го направи. Защото успоредно с болката усещаше и сладостта на онова, което бе изпитала към него. Една част

от нея искаше и той да го научи. А момичето, с което го видя на крайбрежната алея, нямаше никакво значение.

„Но какво да направя? Той си мисли, че ходя с Адам — осъзна Ана. — Искам да разбере, че не съм го заменила с друг. Че не излизам с някого, само за да не съм сама. Бен трябва да научи, че не съм обвързана. И че това е мой собствен избор.“

Изведнъж задачата да поправи заблудата на Бен, че е с Адам, се превърна в приоритет номер едно за нея. Тя намери телефонния му номер и извади мобилния си телефон. Оказа се, че батерията е изтощена, понеже беше забравила да я зареди. Импулсивно вдигна слушалката на стационарния телефон в хотела и набра номера на Бен.

— Ало?

Неговият глас! Първата ѝ мисъл беше да затвори. Не, това беше смешно. Та тя е достатъчно зряла. И спокойна.

— Здравей, Бен. Обажда се Ана.

— Ана.

Гласът му беше като милувка. Изведнъж тя осъзна, че не знае какво да каже. Просто да изстреля, че не излиза с Адам? Това щеше да прозвучи тъпо. Та тя беше скъсала с Бен! Защо тогава да го интересува дали ходи с Адам, Мики Маус или който и да било друг?

Отговор: Сигурно не го интересува.

— Съжалявам, не биваше да се обаждам — започна тя.

— Напротив, трябваше — прекъсна я той. — Точно за тебе си мислех.

Ръката на Ана върху слушалката беше мокра, потна от нерви.

— Канех се да ти кажа, че двамата с Адам не се виждаме вече, но сега разбирам, че ще прозвучи смешно.

— Ни най-малко — увери я той. — Къде си?

— Няма значение. Не биваше...

— Ще престанеш ли, Ана? Къде си, по дяволите?

— Не е така, както си мислиш, Бен — продължи Ана, чувствайки се все по-зле с всяка следваща минута. — В момента не искам да имам нищо общо с когото и да било.

Тишина.

— Чакай. Значи се обади да ми кажеш, че искаш да останеш сама?

— Съжалявам, Бен. Наистина.

— Ана, какво по дяволите...?

Тя затвори. Ръцете ѝ трепереха. Боже, постъпи като истинска глупачка! Защо изобщо му се обади? Коя ненормална част на мозъка ѝ реши, че това е добра идея?

Ана отиде в спалнята и се отпусна на леглото. Как можа да го направи! Чувстваше се отвратена от себе си. Коя беше тя, та да съди поведението на Сюзан, след като сама постъпваше тъй необмислено?

Нямаше отговор за въпросите си.

[1] Патриша Фийлд — нюйоркска дизайнерка, стилистка на „Сексът и градът“, „Дяволът носи Прада“ и др. ↑

[2] Уеслиански университет — университет по изкуствата, в град Мидълтаун, щата Кънектикът. ↑

СВЕТА ЕЛЕНА

Сауната „Света Елена“ в спахотел „Къщата на Вероник“ дължеше името си на сериозна причина — лава камъните в сауната бяха събирани единствено по склоновете на активния вулкан в щата Вашингтон^[1]. Според слуховете сауната притежаваше лечебни свойства. Докато бързаше по мраморната стълба към помещенията, разположени на долния етаж, Ана се надяваше слуховете да са верни, защото Сам щеше да я унищожи — закъсняваше вече четиридесет и пет минути. Това, че е била в апартамента си, работейки върху сценария, не беше достатъчно извинение. След набързо прекратения телефонен разговор с Бен тя настина се бе върнала към работата си и бе изгубила представа за времето.

Щом стигна долното ниво, зае се да чете табелките върху всяка дървена врата. Хидросауна с водорасли. Пречистваща сауна. А, ето и това, което търсеше — сауна „Света Елена“.

Ана закачи белия си хавлиен халат на една кукичка пред сауната и влезе. Въздъхна с облекчение, когато видя, че всички в огромното помещение, облицовано с кедрово дърво, носеха бански костюми. Паркър бе облечен със сърфистки панталонки. В краката му седеше жената на средна възраст, която го преследваше цял ден. Ками лежеше върху най-горната пейка в ефектен бял цял бански „Готекс“, доста изрязан. Дий и Джейми Кресуел седяха един до друг на горната редица срещу Ками. Имаше и доста други гости. В същото време Сам и Монти държаха две камери — филмът вече се снимаше.

— Много мило, че дойде, Ана — посрещна я Сам.

— Съжалявам, че закъснях, обаче писах.

Сам махна с ръка.

— Оправяме се.

— С какво мога да помогна?

— С нищо. Всичко е под контрол. Просто седни.

Доволна, че Сам не я тормози повече, Ана намери място до далечната стена. Паркър дойде при нея и я прегърна. Това я завари

неподготвена. Вярно, че двамата се познаваха, но не може да се каже, че бяха близки приятели.

— Хей, ела при мен — рече той.

Тогава Монти насочи камерата към тях и Ана осъзна, че всичко беше заради филма.

— Тъкмо говорим за партито на Щайнберг в неделя — продължи Паркър. — Сестра ти каза, че ще ходиш.

— Хм, да — отвърна Ана. Чувстваше се неловко и притеснена. Беше обяснила на Сам недвусмислено, че не иска да участва във филма. Това някакъв вид пасивно-активно отмъщение ли беше?

— С Брок Франклин — претенциозния — добави Сюзан.

— Да, да, в течение сме — обади се Ками. — Ана е стажантка в агенцията на баща ми. Това може да се окаже интересно.

— Не работя за него — тросна се Ана.

— Всъщност, ако работиш за „Алекс“, работиш за него — отвърна на удара с удар Ками.

— Ками, дали баща ти ще се съгласи да поговорим и да му стана клиент? — обади се Паркър. — Искам да се пробвам за една нова драма, която ще снимат в „Уорнър брадърс“. За децата на богатите в Бевърли хилс.

— Колко близо до 90210? — попита Ками и се завъртя по гръб. Нисък, прекалено окосмен мъж около петдесетте се засмя похотливо, докато я наблюдаваше.

Ана се смути.

— Това нашият пощенски код ли е?

Косматият се разсмя.

— О, тя просто се будалка. Преди години имаше телевизионно шоу с това име. По онова време имах договор с „Фокс“.

— Извини ме, Стив, Стиви — как каза, че ти е името? — прекъсна го Ками.

— Станли.

— Станли — повтори Ками. — Пет пари не даваме за теб.

Дий, която лежеше зад Паркър, скочи на крака.

— Сериозно ли не си чувала за 90210, Ана?

Ана поклати глава.

— Разказва се за децата на богатите в Бевърли хилс — обясни Дий.

— Това беше преди десетина години, Дий — рече Ками.

— Е, да, но непрекъснато го повтарят по кабелните телевизии — Дий се обърна към Сам, която наведе камерата към нея, за да я хване на фокус. — Знаеш ли, Сам, някои хора казват, че им приличаш на Тори Спелинг. Баща ѝ е известен продуцент. Тя искала да влезе в бизнеса, затова той ѝ уредил роля в „Бевърли хилс 90210“, където бил продуцент. Чела съм колко се притеснявала как изглежда...

— Стоп! — извика Сам, свали камерата и изчака Монти да стори същото. — Дий, не става въпрос за мен. Сега снимаме филм.

— Да, но идеята е да звучи автентично, нали? — попита Дий. — Освен това, преди да дойде Ана, ти каза, че Паркър трябва да се опита да я свали. А аз просто се опитвам да засиля драматизма.

— Винаги се радвам да разбера, че си слушала внимателно, Дий — отвърна сухо Сам. — Какво ще кажете за малко пара тук? О'кей, да продължаваме.

Монти се зае да снима как Паркър полива студена вода върху нагорещените лава камъни. Няколко облачета бяла пара полетяха към тавана.

— Още — нареди Ками, която очевидно се чувстваше прекрасно и нямаше сили да се помръдне.

— Ако те послушаме, след малко няма да можем да те видим — рече Монти.

— Не, чакай, нека опитаме — реши Сам. — Защото дотук не ми дадохте нищо интересно. Може пък повече пара да ви накара да се отпуснете. Използвай това.

Сам посочи винтила на пода и Паркър побърза да го отвори. В помещението се изстреля гейзер от пара, достатъчна да скрие всички.

— Идеално — изкикоти се Сам. — Паркър, затвори я. Монти, веднага щом се появяват лица, почвай да снимаш.

И тогава Ана чу, че вратата се отваря. Някой влезе, но тя не видя кой, заради плътната пелена от пара. Въпреки това позна гласа. Щеше да го познае навсякъде.

— Ана, тук ли си? Аз съм, Бен.

[1] Света Елена е активен вулкан в окръг Скамания, щата Вашингтон. ↑

ОТМЪЩЕНИЕ

Никой не можеше безнаказано да се бъзика с Прима Макнотън.

Естествено, тя бе бясна на себе си, задето се хвана на номера, че майка ѝ я търси. Но въпреки това онази мацка — Сюзан Пърси, също трябваше да си плати. Прима знаеше, че Сюзан и Паркър ще отидат в някоя от сауните по-късно вечерта заради някакъв ученически филм. И това ѝ беше достатъчно.

Стиснала в ръка банския си костюм, тя слизаше на бегом по стълбите на крилото с помещенията за спапроцедури, когато едва не се сблъска с един невероятно готин младеж. Той беше висок, добре сложен, с къса кестенява коса и сини очи, носеше фланелка с цвета на очите и дънки, които му стояха перфектно.

Уау. Таймаут. Сюзан можеше да почака. Слава Богу, Прима бе облечена с любимата си къса рокличка на „Миу Миу“ и сандалите „Маноло Бланик“, с високи до небесата токове. В сравнение с това момче Паркър изглеждаше като палячо. Време беше да пофлиртува.

Представи се. Той каза, че името му е Бен и че търси една приятелка. На рецепцията му бяха казали, че Сам Шарп снима филм в сауната „Света Елена“. Тя знаеше ли къде се намира това?

Прима беше подготвила домашното си и без колебание посочи третата врата вляво. Искаше ли Бен да се преоблече? Защото Прима се канеше да сложи банския си — тя залюля кокетно розовата материя. Можеха да отидат на сауна заедно.

Но този Бен се оказа доста задръстен. Търсеше Сам Шарп и някакво момиче на име Ана Пърси. Трябвало да ги намери на всяка цена.

Ана Пърси? Това сестрата на онази кучка Сюзан Пърси ли беше? Та това си беше истинска конспирация.

Бен заряза Прима и влезе в сауната, а тя го проследи с поглед. Време беше за отмъщение. Видя оставена в ъгъла дълга тояжка за гимнастически упражнения. Идеално. Когато вратата на сауната се затвори, Прима пъкна тояжката между дръжката и стената.

Бинго. Сега бяха залостени.

Ах, да, знаеше, че вътре сигурно има паникбутон. В „Къщата на Вероник“ не можеха да пропуснат да се застраховат в случай, че някое старче получи сърдечен удар от жегата и има нужда от помощ. Но вероятно щеше да отнеме известно време, докато го намерят и натиснат, и още повече — докато дойде някой от главната сграда.

Прима се засмя. Отмъщението наистина е сладко нещо. Тя тръсна глава и отметна назад блестящите си червени къдрици. След това си тръгна оттам толкова бързо, колкото позволяваха скъпарските ѝ обувки.

ЧЕРВЕНИЯТ БУТОН

Ана усети, че не може да диша, но това не се дължеше на жегата в сауната. Колкото и умопобъркано и невероятно да изглеждаше, Бен Бирнбаум стоеше на няколко крачки от нея — напълно облечен. Въпросът беше как така? И защо?

— Бен? — обади се тя, напълно слисана.

— О, значи това е Бен Бирнбаум, лошото момче — включи се Сюзан. — Впечатляваща поява. Аз съм сестрата на Ана, Сюзан.

— Ана, може ли да поговорим? Моля те — рече Бен.

— Аха, а нас да лишите от удоволствието да присъстваме на тази мила сцена? — попита Ками, а гласът ѝ режеше като нож. — Надявам се, записваш това за поколенията, Сам.

— Камерата е изключена — отвърна Сам.

Когато се обърна към Бен, Ана усети, че Сам я гледа втренчено.

— Как разбра, че съм тук? Аз не ти казах къде съм!

— Телефонът ми има функция за идентифициране на обаждането. Виж, направо се топя с тия дрехи. Моля те. Трябват ми само пет минути.

Ана бе забравила, че се обади на Бен от телефона на хотела. Явно това не беше най-добрият възможен ход. Но сега той беше там и се налагаше да се разбере с него. Насама.

Кимна сковано и слезе от дървената пейка. Бен се обърна и бутна вратата на сауната. Тя не помръдна.

Той я бутна още веднъж. Нищо.

— Мисля, че е заяла — рече той и този път натисна с все сила. — Чудесно. Това вече е връхът.

— Просто натисни червения бутон до вратата — обади се възмутено косматият мъж. — Някой от главната сграда ще дойде.

— Междувременно — рече Ками, — всички умираме от нетърпение да разберем какво толкова има да казва Бен на Ана.

— На Ана, Ками — каза твърдо Бен, — не на теб.

Фланелката му вече беше мокра от пот и той я съблече през глава.

— Да подсигурия ли подходяща за стриптийз музика? — попита мило Сюзан.

Ана изстена. Сестра ѝ добавяше масло в огъня, макар че трябваше да признае, запотеното тяло на Бен беше самото съвършенство.

— Може пък да внесе малко яснота, Бен — продължи Сюзан. — Ана смята, че единствената причина да искаш да си я върнеш е това, че тя не те желае повече.

Бен погледна Ана.

— Ти ли ѝ каза това?

Ана впери поглед във вратата на сауната, молейки се да се отвори.

— Наистина нямам желание да говоря за това тук.

— Понеже Ана и Адам са гаджета — обясни Дий.

— Тя скъса с Адам — обади се Сюзан.

— Млъкни! — изкрещя Дий. — И кога?

— Моля ви, не можете ли да... — започна Ана.

Никой не я слушаше.

— Дий, Ана не ти казва всичко — намеси се Ками.

— А, Бен — рече Сюзан, — знаеш ли, че Дий разправя навсякъде, че е спала с теб в Принстън?

— Сюзан! — запротестира Ана.

— О, хайде, Ана. Какво смяташ, че ще спечелиш, като пазиш в тайна личния си живот? Мислиш ли, че мама е щастлива? Че някой от приятелите ѝ е щастлив?

— Майчице — измърмори Бен, — попаднал съм в психодрама.

— Тогава ти трябва да си психарят, скъпи — каза жената на средна възраст, седнала до Паркър. — Само ти стоиш облечен в сауната. О, Боже, кога ще пристигнат от охраната? Съвсем се дехидратирах.

Ками се обърна към Дий:

— Вярно ли е? Спа ли с Бен?

— И какво, ако е вярно? — тросна се Дий. — Случи се, когато обикалях колежите. Тогава двамата вече не ходехте.

— Не сме правили секс, Дий — настоя Бен.

— Правихме. Ти се напи, тъй че може и да не си спомняш — заяви Дий. — Но аз помня. Помня всеки миг.

— Кажи им и останалото — подкани я Сюзан.

— Това е тайна.

Сюзан разтърси глава.

— Не смяташ ли, че дължиш истината на Бен?

Чак тогава Ана се досети за коя „истина“ говори Сюзан. Дий вероятно беше разказала на Сюзан същото, което бе казала и на Ана — че е бременна от Бен.

Дий се поколеба.

— Не е ли прибързано?

— Слушай, скъпа, или е вярно, или не — рече Сюзан. — Или си бременна, или не.

— Какво? — изрева Бен.

Дий захапа долната си устна.

— Е, всъщност още не съм ходила на лекар.

Бен вдигна ръце.

— Това е безумие!

— Ей, приятелю, има ли наоколо друг, освен мен, с когото не си спал? — попита косматият мъж.

Бен не му обърна внимание.

— Дий, ти не си бременна.

— Откъде знаеш? — контрира Дий. — Може и да съм.

Сам се прокашля силно, за да привлече вниманието на останалите.

— Така ли? А защо тогава почука снощи на вратата ми, за да питаш имам ли тампони?

— Гепиха те! — изкикоти се Сюзан.

Единственият шум в сауната беше съскането, когато водата се изпаряваше от нагорещените лава камъни.

— Е, добре, мислех, че съм бременна — подхвана Дий. — Искам да кажа, че може и да съм била за известно време — тя зарови лице в ръцете си. — Толкова сте груби.

Ана се изправи.

— Всичко това е отвратително — каза тя. — Каквото и да се е случило между Дий и Бен, си е тяхна работа. А каквото се е случило между Бен и мен, ще си остане между нас. Не ми пука какво мисли

който и да е от вас — очите ѝ обиколиха Сам, Дий и Ками. — Виетрите твърдите, че сте най-добри приятелки. Но в същото време изпитвате такава радост от нещастията на другите. Какво не ви е наред?

В сауната се възцари тишина. Дори Ками показва благоприличие и макар и за кратко, сякаш се почувства виновна.

Най-после жената на средна възраст наруши тишината.

— Запомнете нещо от мен, момичета. Не се хващайте с красивото момче. Омъжете се за някой по-възрастен, по-грозен и по-богат от вас. А ако сте достатъчно добри в леглото, може дори да не поиска предбрачен договор.

След тези мъдри съвети вратата се отвори с трясък и двама яки мъже от охраната нахълтаха в сауната, а заедно с тях нахлу и струя свеж въздух.

— Ей, хора, добре ли сте? — попита единият.

— Повече от добре — отвърна с ликуващ глас Монти и спря камерата си, — защото успях да запиша тези сърцераздирателни сцени.

ЗАЩО ДА ПРЕВРЪЩАМЕ КОМЕДИЯТА В ТРАГЕДИЯ?

— Ана! По дяволите, Ана! — извика Бен. Ана изскочи навън от сградата, решена да не поглежда назад. Но Бен я настигна.

— Къде отиваш?

Тя продължи право напред.

— Където и да е, само не тук.

— Ти беше тази, която се обади, помниш, нали?

— Да речем, че е било краткотраен пристъп на умопомрачение — предложи Ана.

Той не изоставаше въпреки бързата крачка, с която тя пресече градината към главната сграда.

— Виж какво, изобщо не очаквах това шоу в сауната. Не бях го планирал така.

— Чудесно. Не беше го планирал.

— Защо ме обвиняваш тогава?

Тя спря внезапно и се обърна към него.

— Да те обвинявам? Изобщо не става въпрос за обвинение. Видя ли какви хора наричаш приятели, Бен? Сам твърди, че ти е приятелка, но дори тя те нарича играч. Дий? Тя е просто трогателна. А Ками е коравосърдечна кучка.

— Не съди за мен по тях...

— Добре, тогава ще съдя, по това, което сама съм видяла от теб. Казваш, че не си много сигурен правил ли си секс с Дий, или не, понеже си бил твърде пиян, за да помниш. Кои хора постъпват така, Бен? Казваш, че се наложило да ме зарежеш на Нова година, защото трябвало да спасяваш приятелка. След това цели три дни изобщо не се обаждаш, за да ми подхвърлиш това извинение. И този път ли беше пиян, Бен? Не можеш да се отървеш от отговорност за поведението си, само защото си се сблизил с „Джони Уокър“ червен етикет.

— Това не е нещо, което... Ситуацията беше... — Бен спря. Въздъхна и отпусна рамене. — О'кей. Може и да си права.

Изглеждаше толкова тъжен, че на Ана ѝ се прииска да го прегърне.

— Имаш късмет, че Дий не е бременна — рече меко. — Но нима не разбираш? Не си спомняш какво е станало в онази нощ, следователно Дий може би казва истината. Какво щеше да правиш?

— Не знам — гласът му беше дрезгав, в очите му се четеше отчаяние. — Съжалявам за всичко, Ана. Искаше ми се да можех да ти обясня така че да ме разбереш... но, предполагам, вече няма значение. Извинявай, че те обезпокоих.

Той пхна ръце в джобовете си и си тръгна. Ана се почувства така, сякаш Бен бе изтръгнал сърцето ѝ от гърдите и го бе взел със себе си. По-точно казано — влачеше го след себе си. Трябваше да положи огромни усилия, за да не хукне след него.

Това беше краят. Този път нямаше връщане назад. Нямаше какво повече да си кажат.

Когато Ана се върна в апартамента си, сестра ѝ я чакаше пред вратата.

— Е, това беше доста забавно — рече Сюзан, когато Ана отвори.

— Радвам се, че ти осигурих забавление след клиниката.

— Уау. Досега не бях чувала от теб саркастични забележки — отбеляза Сюзан.

Ана се строполи върху леглото и затвори очи.

— Как може да твърдиш, че е смешно?

— Че как да не е? Защо да превръщаме комедията в трагедия?

Ана отвори очи. Сестра ѝ стоеше до писалището и изучаваше менюто на румсървиса.

— А как щеше да се почувстваш, ако аз бях реагирала така за теб?

— Браво, едно на нула за малката ми сестричка. Искаш ли нещо за хапване?

— Знаеш ли какво, Сюзан? Възможно е да срещнеш реални проблеми в живота си и без да си бил в клиника.

Сюзан не вдигна очи от менюто.

— Знам — отвърна едва чуто.

Сълзите напълниха очите на Ана и тя се изправи.

— Какво се случи с теб, Суз?

Сюзан вдигна поглед.

— За какво говориш?

— Тази, която стои в стаята с мен... това не си ти.

— Може и да съм.

— Не. Ти никога не си била студена. Или подла. Или зла. Напротив, ти винаги... вълнуваше се за другите. За мен.

Сюзан остави менюто и се отпусна в тапицирания фотьойл, като метна единия си крак върху облегалката.

— Може би просто не искам да чувствам толкова много, Ана. Така животът е много по-лесен.

— Това е твърде елементарно — заяви Ана.

Не възнамеряваше да спори със Сюзан, особено след случилото се в сауната. Дори още не беше осъзнала съвсем колко я тревожи поведението на сестра ѝ. Но ето, че се стигна дотам.

— Защо, защото реших повече да не играя по мамините правила ли? — попита Сюзан. — С всичките допълнения и приложения кое е позволено и кое не? Забранено е да имаш апетит. Забранено е да изпитваш ярост. Правилата на мама са отвратителни, Ана. Предпочитам да живея по свой начин и дори да се прецакам, вместо да остана в този затвор. Казах ти го преди, ще го повторя още веднъж: „Кога за последен път пое риска да направиш нещо, каквото и да било?“

— Това че дойдох в Лос Анджелис, все пак е нещо. Пък и не става въпрос за мен.

— Да, защото предпочиташ да се занимаваш с моите проблеми, вместо със своите. Значи дойде в Лос Анджелис. Чудо голямо! Да се е променило нещо, освен океана?

Ала усети, че свива ръце в юмруци.

— Добре. Ще опитам по твоя начин. Какво да направя? Да нарежа училище и да заживея с някой непрокопсаник. Да прецакам всичко. След това да се скрия в някоя клиника. Сама да избира губещата страна. Правилно ли съм разбрала?

Лицето на Сюзан пребледня като платно.

— Не съм се скрила в клиниката.

— Напротив — настоя Ана. — Признай си поне...

— Изхвърлиха ме — изгърси Сюзан. — Доволна ли си?

Ана млъкна. Нямахше идея какво да каже. Най-сетне успя да отговори:

— Разбира се, че не съм доволна. Какво стана?

Сюзан втренчи поглед в килима, сякаш нямаше сили да погледне сестра си в лицето.

— Не съм се надрусала, ако си мислиш така. — Най-последна вдигна очи. — Бях с едно момче. Той беше надрусан. Хванаха ни. Не смятам да питам дали ми вярваш, защото въобще не ми пука. Върви по дяволите, Ана, заедно с лицемерната си загриженост — Сюзан скочи на крака и изхвърча навън.

Ана остана на място, безсилна да помръдне. Знаеше, че Сюзан страда, че има тайни, които не споделя. И вместо да ѝ се притече на помощ, да я утеши, тя я нападна. Въпреки че знаеше много добре колко се разстрои Сюзан, когато баща ѝ се държа по същия начин.

РАЗМЕР ШЕСТ

„Четиридесет и осем, четиридесет и девет, петдесет!“, Ками седна върху постелката за коремни преси, току-що приключила с последната серия упражнения.

— Впечатляващо — рече Сюзан и избърса врата си с хавлиената кърпа. Тя пък тъкмо завърши три мили на бягащата пътечка.

Това се случваше на другия ден. Сутринта Ками се обади на Сюзан в хотел „Бевърли хилс“ и я покани в „Съмит“ — най-специалния фитнес клуб в Лос Анджелис. Разположен на последния етаж и покрива на най-високия небостъргач в Сенчъри сити, клубът привличаше актьори, фотомодели, шефове на студия и известни личности, които изобщо не се притесняваха от годишния членски внос, възлизащ на петцифрена сума и които за нищо на света не биха стъпили в друг фитнес клуб, независимо дали го рекламира Сидни Крофърд.

„Съмит“ беше внушителен. „Съмит“ беше луксозен и изискан. Там имаше басейн на покрива, четири тенис корта с изкуствено осветление, закрито баскетболно игрище, стена за катерене, ресторант и снекбар, зали за аеробика, йога, спининг и кикбокс, всякакви уреди за вдигане на тежести и фитнес упражнения, както и най-доброто кардиооборудване, което може да се желае. Това, което членовете на клуба харесваха най-много (освен чувството, че са изолирани от тълпата и невероятната панорама, която се разкриваше през стъклените стени — от океана до центъра на града), бе фактът, че щом влезеха в залата за упражнения, нямаше и следа от преструвките, които проваляха други клубове. Макар клиентите да не слизаха от кориците на лъскавите списания, всички те идваха в клуба, за да се потят върху уредите без да се щадят. Затова Ками и Сюзан носеха най-обикновени къси панталонки, фланелки и гуменки. Това беше може би единственото място в Лос Анджелис, където не беше прието да се надуваш — освен с перфектното си тяло може би.

— Готови ли сме да си вървим? — попита Ками, като прибра мократа коса от челото си.

Сюзан кимна и Ками я поведе към съблекалнята със стъклени стени. Стъклото беше специално — през него се виждаше само отвътре навън, така че папараците нямаха шанс за изобличителни снимки, дори да са въоръжени с хеликоптери и супер обективи.

— Обади ли се на Ана да ѝ кажеш, че ще ме вземеш със себе си на партито на Щайнберг?

Сюзан отвори шкафчето си.

— Не.

— Защо?

— Снощи се скарахме. На връщане почти не разменихме дума.

Перфектно. Ками бе проучила отношенията на Сюзан и Ана. Сюзан беше слабото място на Ана. Също така — нейният жертвен агнец.

Ками не можеше да си прости, че не бе успяла да задържи Бен Бирнбаум и проклинаше Ана Пърси, задето имаше такова влияние върху него. Бен бе дошъл да я търси, бе влязъл напълно облечен в сауната. За нея никога не бе правил подобно нещо. Твърде болезнено беше да знае, че той обича Ана така, както никога нямаше да обича нея.

Ана трябваше да си плати за това.

Докато се събличаше, Ками едва сдържаше самодоволната си усмивка. Сюзан беше емоционално зависима от Ана, това Ками разбра бързо. Щом двете се бяха скарали, тя нямаше да пропусне възможността да извлече полза. Бедната Сюзан, толкова лесно бе да изгуби почва под краката си, когато Ана не беше наблизо.

Ками се протегна с пълното съзнание за перфектното си тяло. За разлика от Сюзан, която имаше коремче и леко отпуснато дупе. Когато се съблякоха, за да отидат под душа, Сюзан се зави с хавлиена кърпа.

— И за какво намерихте да се скарате? — подпита Ками.

— Предпочитам да не говоря за това.

Ками се разсмя.

— Сякаш чувам сестра ти.

— Която говори точно като майка ни. А тя сигурно пише благодарствено писмо след секс — хавлиената кърпа се свлече и откри

голото тяло на Сюзан. — О, Господи, как искам да се отърва от излишните килограми след престоя в клиниката.

Преди да завърже отново кърпата, Ками успя да я огледа критично.

— Гадно, нали? И на мен ми се случи същото, когато бях вътре.

— Вече свалих килограм и половина — рече Сюзан. — Още две седмици и ще се справя.

— Е, завиждам ти за увереността. Имам предвид, че сигурно ти е доста трудно, заради перфектната ти сестра.

Сюзан вдигна рамене.

Следващия половин час прекараха в облицованите с мрамор и стъкло помещения с душовете и сауната. Ками се постара често-често да спира поглед върху леко отпуснатото коремче на Сюзан, а когато тя я „забеляза“, престори се, че изобщо не гледа натам. После спомена колко стегнати и идеални са фигурите на останалите жени, които влязоха. Накрая се пошегува, че в „Съмит“ е противозаконно да носиш по-голям от шести номер дрехи.

— Какво ще облечеш за партито? — попита, когато тръгнаха към съблекалнята.

— Черните панталони, които купихме в бутика на Бетси Джонсън.

— А, онези? Чудесно — Ками се погрижи в тона ѝ да проличи колебание.

Сюзан пусна хавлиената кърпа в коша за пране и извади дрехите си от шкафчето.

— Какво има? Нали ти ме посъветва да ги купя?

— Да, те са супер — увери я Ками. — Но двете с Ана имате толкова различен стил.

— Е, и? — Сюзан закопча сутиена си и се пресегна за тениската.

— Нищо, просто си помислих, че Ана никога не би облякла такива панталони.

Сюзан нахлузи дънките си.

— Мога да избира нещо друго.

— Не, така е добре. Ти си имаш свой вкус. Искам да кажа, че харесваш този образ, нали? Тогава всичко е наред.

— Кой образ?

— Е, знаеш кой — образът на яката мацка. Бунтуваш се, това е добре.

— Благодаря, доктор Фред — изръмжа Сюзан.

— Знаем как се чувстваш — продължи Ками.

Сюзан седеше на пейката и обуваше сандалите си. Ками приседна до нея, наведе се по-близо и прошепна:

— Случвало ли ти се е да си помислиш, че ако веднъж се поддадеш на желанията си, никога няма да спреш да искаш?

— Постоянно — призна Сюзан и се пресегна да вземе другия сандал.

— Че ще изгубиш чувството си за мярка и никога няма да се наситиш — продължи Ками, — защото си само едно ненаситно същество, което непрекъснато иска нещо. Аз се чувствам така през цялото време.

Сюзан се огледа. Съблекалнята беше празна. Нямахте кой да чуе разговора им.

— Е, доста добре го прикриваш.

— Така ли? — престори се на учудена Ками и извади кожените си сандали на „Джузепе Заноти“ от шкафчето. — Благодаря. Казвам ти, Сюзан, след клиниката се страхувах да правя много неща. Храненето беше голям проблем, бях дебела като прасе. Пиенето — как можех да очаквам, че ще спра след една глътка? Тревата — исках да се напуша до забрава и да остана там. Кокаин, екстази, секс — всичко, заради което отидох в клиниката — изгарях от желание да почна отново.

— И как спря?

Ками облече копринената си блузка „Миу Миу“.

— Реших, че трябва да докажа сама на себе си, че мога да се владея. Защото какво ме очакваше в противен случай — да стоя затворена в стаята си и да слушам Ани Дифранко^[1] до края на живота си? Затова просто изпих едно питие.

Ками видя копнежа за „едно питие“, изписан върху лицето на Сюзан.

— И? — подкани я Сюзан.

— Какво и? Сериозно, до този извод стигнах. И какво от това, ако изпия едно или две питиета? Така се чувствах по-добре, не пречех на никого. И успях да докажа, че мога да се забавлявам, а не да гледам как животът ме подминава.

— Сигурно е приятно — Сюзан стана, дръпна ципа на дънките си и облече тениската си.

— Да, приятно е — Ками бръкна дълбоко в спортния си сак, потършува известно време и накрая намери онова, което търсеше — малка бутилка водка „Флагман“ с руски етикет, доказателство, че е оригинална. Тя отвъртя капачката.

— Не мога да понасям, когато други ми казват какво да правя. Искаш ли?

— Не — Сюзан пръсна капчица от парфюма си „Ескада“ зад ушите, сложи си гланц за устни и се зае да реше косата си.

— Е, добре. Разбирам. Аз лично бих искала да тегля една майна на Ана и всички останали, които си мислят, че знаят кое е най-добре за мен и коя съм аз всъщност. — Ками отпи дълга глътка. Усещаше очите на Сюзан върху себе си. — О, да. Нищо друго не може да ме накара да се чувствам тъй добре. Сигурна ли си, че не искаш малко?

— Да, сигурна съм.

— Права си. Искам да кажа, щом си знаеш, че не можеш да се контролираш. Една глътка и си готова на всичко за още. — Ками надигна повторно бутилката.

— Мога да се контролирам.

— Обаче Ана смята, че не можеш. Защо иначе ще се прави на детегледачка? — Ками отново допря шишето до устните си и усети копнежа в погледа на Сюзан, когато огнената течност слезе в гърлото ѝ. — Ммм. Нищо не ме отпуска така, както „Флагман“. Пред нея „Столичная“ е боклук.

Сюзан не отговори, но Ками забеляза, че тя стиска зъби, докато се реше.

— Слушай — продължи тя, — напълно те разбирам. Предполагам, че Ана е права. Явно си от онези нещастници, за които е по-добре да не опитват и капка алкохол. Звучи като смъртна присъда, но ти най-добре знаеш кое е добре за теб.

— Кога съм казала, че никога повече няма да опитам и капка?

Ками вдигна рамене.

— И аз бях в същото положение. Но реших, че единственият начин да се преборя със страха е да направя това, от което най-много се притеснявам, и да се убедя, че мога да се справя. Но ти вероятно си различна.

Сюзан я изгледа втренчено.

— Глупости.

— Тогава ми докажи, че греша — Ками подаде шишето водка на Сюзан.

Известно време Сюзан стоеше вперила поглед в бутилката, сякаш беше кутията на Пандора. Ками усещаше вътрешната борба, която водеше.

— И защо да го правя? — попита Сюзан, без да сваля очи от отворената бутилка.

— За да докажеш, че алкохолът няма власт над теб, че не си дебелата неудачница, за която те смята сестра ти.

След нова дълга пауза Сюзан грабна бутилката от ръцете на Ками.

— Знаеш ли, сестра ми е права за теб. Наистина си голяма кучка.

Очите им се срещнаха. В първия миг Ками помисли, че Сюзан ще строши шишето в пода на съблекалнята. Вместо това тя го вдигна към устните си и отпи дълга глътка.

Бинго.

[1] Ани Дифранко — Американска певица и китаристка, носител на наградата „Грами“. ↑

ДОМАШЕН КИНОСАЛОН

В огромната къща на семейство Щайнберг в Холивуд хилс в момента течеше основен ремонт, така че партито щеше да се състои в жилищния блок „Грейстоун“ на „Лома Виста драйв“ в Бевърли хилс. Брок не беше много приказлив по пътя от хотела до мястото. Отвори уста единствено за да сподели, че наскоро е приел будизма и когато идва в Лос Анджелис, настроението му се разваля.

— Предполагам, че съм обречен да живея и умра в Ню Йорк — рече той.

Ана се усмихна и спря на светофара на булевард „Санта Моника“. Той не се беше променил особено, откакто го видя за последно в Ню Йорк — нисък и слаб, с права тъмна коса, която падаше по момчешки над едното око, облечен с черни дънки и черна тениска под черното кожено яке, няколко размера по-голямо от нужното, най-новия модел маратонки Пума. Сега обаче беше по-тих. И много по-любезен, отколкото го помнеше.

Ана бе подбрала внимателно тоалета си — семпла черна рокля „Шанел“ без ръкави от естествена коприна, която бе принадлежала на майка ѝ. Единственото ѝ украшение беше верижка от бяло злато около врата, подарък от Сюзан за шестнадесетия ѝ рожден ден. Бе оставила косата си да пада свободно върху раменете.

Брок погледна през прозореца.

— Не смяташ ли, че тези блокове са твърде близо един до друг? Тия тук нямат проблем, ако им свърши хартията, докато са в тоалетната. Спокойно могат да извикат на съседите отсреща да им подадат ново руло.

— Тук земята е много скъпа — обясни Ана, когато светна зелената светлина.

— Не, просто тези хора искат да се изфукат, че притежават най-големите къщи — възпротиви се Брок. — Толкова е безсмислено.

— Може и така да е — дипломатично каза Ана, достатъчно дискретна, за да не му напомни, че току-що е вложил близо милион

долара за апартамент в Челси от почти хиляда и петстотин квадратни фута.

Няколко минути по-късно тя спря лексуса пред внушителната каменна сграда. Едно пиколо отвори вратата и ѝ помогна да слезе. Друг отвори вратата на Брок, който му благодари, като сви молитвено ръце и се поклони. Вратите на сградата бяха отворени и отвътре се чуваше глъчка. Явно партито беше в разгара си.

— Готов ли си? — попита Ана.

Брок кимна и двамата влязоха. С мъка си запроправяха път през тълпата красиви хора към огромната дневна. Помещението изглеждаше дори още по-голямо заради тавана с формата на катедрален купол. Стилът на мебелите варираше от мрачна готика до еkleктичен модернизъм. Виждаха се ръчно резбовани патици от дърво, китайски триетажни масички, украсени с рисунки на огнени дракони, дивани, облицовани с плюш, и лилави копринени възглавнички. Великолепен аквариум бе монтиран направо върху широка ниска маса. В различни кътчета на дневната с помощта на зелени и червени плюшени възглавници бяха оформени удобни местенца за общуване. В облицованата с камък камина гореше истински огън.

Ана потърси с поглед сестра си. След мълчаливото пътуване към Лос Анджелис бяха оставили Сюзан в хотела. Следобед Ана опита да ѝ се обади по телефона, за да предложи примирие, но никой не вдигна. Успя единствено да остави на гласовата поща съобщение с адреса на партито, да се извини накратко за своята роля в скандала и да изрази надежда, че по-късно ще види сестра си.

Обаче Сюзан не се виждаше никъде. За сметка на това на партито бяха дошли много важни клечки от киноиндустрията. Забеляза дори няколко истински кинозвезди — темпераментния италиански актьор и режисьор Роберто Бенини (познаваше го от филма, с който спечели Оскар — „Животът е прекрасен“), френския актьор Жерар Депардийо, когото бе гледала в „Сирано дьо Бержерак“.

— Брок! — дребен, плешив мъж с червено бейзболно яке се добра до тях през тълпата. — Кени Кендал — говорихме по телефона миналата седмица. Свърза ни Маргарет Кънингам от „Алекс“. Аз съм режисьорът на „Деликатен случай“. Тя ти изпрати дивидито с филма. Тази година ще участваме на фестивала „Сънданс“.

— Да, да — измърмори Брок и стисна ръката на мъжа. — Великолепна работа, човече.

— Като стана въпрос за това, миналата седмица в Ню Йорк успях да гледам „В центъра/Извън центъра“ — той вдигна ръце към лицето си. — Жестоко, жестоко, жестоко. Направо останах поразен.

— Хей, просто се опитах да кажа някои истини — отвърна Брок.

— Затова пиесата ти ме разтърси.

Мъжът стисна несъществуващите бицепси на Брок и се приближи към него. Тъй като Брок не си бе направил труда да представи Ана, тя реши да го стори сама.

— Здравейте, аз съм Ана Пърси, от „Алекс“ — сетне протегна ръка.

Кени я стисна вяло, без да отлепя очи от Брок.

— Слушай, абсолютно задължително трябва да направим нещо заедно. Следващата седмица очаквам окончателното решение за финансиране на новия ми филм — „Два пъти самурай“, духовното търсене на един страдащ човек, който търси нещо, в което да повярва. За главната роля сме ангажирали Харисън, но честно казано, сценарият трябва да се пренапише основно. Ще се обадя на Маргарет. Слушай, искаш ли да се запознаеш с Харисън?

— Разбира се — кимна Брок. — С удоволствие.

— Супер. Да вървим тогава.

Преди Ана да успее да отвори уста, Кени бе стиснал лакътя на Брок и го поведе на някъде през тълпата. Как трябваше да постъпи тя? Да се втурне след тях? Не, това би било нелепо. Защо Маргарет не изпрати истински агент, който да е наясно как да постъпи в такъв момент?

— Ехо, Ана.

Ана се обърна и се озова лице в лице с Дий Янг.

— Баща ми записа музиката за последния филм на Криси Щайнберг, затова се познаваме. Ана, исках да ти кажа, че реших да обърна нова страница.

— Аха — изсумтя Ана, понеже нито разбираше за какво говори Дий, нито искаше да знае.

— Житейският ми наставник ме убеди, че имам сила да преоткрия себе си.

— Какво значи житейски наставник?

— Житейският наставник ме съветва как да следвам пътя си — Дий сложи ръце върху корема си. — Тя ми помогна да осъзная, че дори да съм била психологически бременна от Бен, в действителност няма нищо такова.

Без съмнение Дий имаше нужда от по-квалифицирана психиатрична помощ, но сега не беше подходящият момент да ѝ дава акъл. Трябваше да открие Брок.

— Извини ме, но се налага да отида до... Ана посочи към вратата на тоалетната.

— Добре — Дий я прегърна набързо и я изпрати с махване на ръката. Веднага щом се скри от погледа ѝ, Ана смени посоката и се упъти към другия край на къщата, да търси Брок.

Това беше направо извратено, но Сам не можа да се въздържи.

Седеше в домашния киносалон на баща ѝ (който по нищо не отстъпваше на малка кинозала — двадесет реда с тапицирани с плюш седалки, екран с естествени размери и старовремска машина за пуканки в ъгъла) и гледаше отново и отново записа на Монти от представлението на Ана и Бен в сауната „Света Елена“. Нямахме как да не забележи иронията в ситуацията. Съвсем доскоро Бен би бил обектът на нейното внимание, но сега това беше Ана.

Сам гризеше нервно един нокът, с което обезсмисли похарчените в спахотела сто долара за маникюр и баня от лавандулово масло и пчелен восък. Знаеше много добре, че не е лесбийка. Или поне така си мислеше. Беше виждала Ками да се съблича стотици пъти, а Ками имаше най-невероятното тяло на планетата. И въпреки това не изпитваше към нея друго, освен завист.

И защо тогава се случваше това с Ана?

Толкова несправедливо. Нямахме никакъв шанс, дори едно към един милион, Ана да изпита привличане към Сам. Не че тя го искаше. Нямахме и обяснение защо я преследваше това необяснимо желание да целуне Ана?

На светлината на примигващия екран Сам погледна часовника си. Време беше за партито на Щайнберг. Ками се бе обадила да ѝ каже, че ще дойде със Сюзан. Дий също щеше да е там, с баща си. Горката Дий. От ден на ден ставаше все по-особена. Ана пък щеше да

придружава някакъв млад драматург/сценарист, изгряваща звезда, от Ню Йорк. А на екрана шестметровата Ана пращаше по дяволите шестметровия, подгизнал от пот Бен. Как беше възможно Ана да изглежда тъй добре в обикновен бански, с пригладена назад коса и без следа от грим? Най-вероятно беше красива, дори когато плачеше.

По дяволите!

Сам се обърна и извика към Монти в прожекционната:

— Спри го!

Екранът угасна, а светлините в залата светнаха.

— Убиец, нали? — появи се ухилената физиономия на Монти.

Да, така беше. Ана, която толкова приличаше на Грейс Кели, принудена да се изправи на очна ставка с чаровния негодник Бен. Перфектна илюстрация на бездната между старото богатство и новобогаташите. Но Сам бе обещала на Ана да не използва тези кадри за проекта. Не че не беше способна да престъпи обещанието си. Нямахме да ѝ е за пръв път тази седмица, дори този уикенд.

Филмът щеше да спечели много от сцената в сауната. Освен това мисълта всички в училище да станат свидетели как Ана разкарва Бен Бирнбаум, беше вълнуваща, удовлетворяваща. Всеки, който не знаеше предисторията как Бен бе зарязал Ана в нощта на Нова година (а в училище никой не я знаеше), щеше да си каже, че Ана е голяма кучка. Естествено, Ана съвсем не беше такава. Напротив, тя най-малко от всички познати на Сам момичета, отговаряше на това определение.

Само че не там беше въпросът. За Сам щеше да е фасулска работа да монтира материала точно преди прожекцията на филма пред класа през следващата седмица. Съучениците им щяха да си помислят, че Ана е искала сцената да присъства, за да придаде на филма онзи задължителен за всяко произведение на изкуството елемент — драматизъм. А ако се обадеше да протестира, всички щяха да решат, че в последния момент се е уплашила.

Само че Сам щеше да се чувства гузна. Много по-лесно щеше да е, ако мразеше Ана. Само че не беше така.

Сам взе решение. А именно — да не взема окончателно решение. Щеше да задържи кадрите от сауната, но нямаше да ги използва във филма.

Засега.

СЮЗАН ИМА НУЖДА ОТ КАФЕ

— А аз чета сценарий и плача, защото искат от мен да участва в сцена под душ, разбирате ли?

Джъстин, високата, поразително красива украинка, бивш модел на Виктория сикретс, хленчеше в ухото на Ана. Заради джазтриото, което свиреше в единия ъгъл на салона, Ана едва я чуваше. Въпреки това кимаше съучастнически и даваше вид, че слуша с интерес, защото Джъстин беше клиентка на „Алекс“. Всъщност мисълта ѝ беше заета с Брок. Не го беше виждала вече цял час, макар да положи всички възможни усилия да го открие.

— Искам играя сериозен роля — заяви Джъстин със силния си акцент.

Ана се зачуди каква сериозна роля би могла да изиграе, освен ако за нея не се изискваше специално лошо владееене на английски. Въпреки това заучената любезна усмивка не слизаше от устните ѝ.

— И среща този чудесен писател във фитнес — продължи Джъстин. — Той казва, че напише роля за мен. Екшън. Както Лара Крофт, само по-висока.

В този момент Ана видя Маргарет, която влезе в дневната. Носеше безукорно скроен бежов костюм на „Долче и Габана“. Маргарет обиколи с поглед салона. Ана знаеше кого търси. Нея. Или по-точно казано — нея и Брок Франклин.

— О, но това е Маргарет Кънингам! — възкликна Джъстин и се размаха енергично. И понеже беше висока почти два метра с обувките с висок ток, най-вероятно я забелязаха дори хората във Фресно.

Естествено, Маргарет помахаше в отговор.

— Може би да е възрастна, обаче изглежда добре, да знаеш — сподели Джъстин, докато Маргарет си проправяше грациозно път към тях. — Дали има лифтинг на лице, как мислиш?

— Джъстин, колко се радвам да те видя — рече Маргарет и изпрати въздушна целувка. — А, ето я и нашата скъпа Ана.

Ана сложи още по-любезна усмивка.

— И аз се радвам да те видя, Маргарет.

— Къде е Брок? — попита Маргарет.

Добър въпрос.

— Всеки момент ще се появи — увери я Ана.

— Е, предполагам не е било удобно да го придружиш в мъжката тоалетна, нали? — засмя се Маргарет. — Той забавлява ли се?

— Изглежда — отговори двусмислено Ана.

— Сигурна съм, че се справяш чудесно, Ана. Имам ти пълно доверие — Маргарет стисна леко ръката ѝ. — Помислих си, че е добре да се отбия за малко, за да представя Брок на някои от по-важните гости, които още не познава. Да сваля малко напрежението от гърба ти, скъпа.

— Много мило — успя да промълви Ана.

— Какво удивително съвпадение, че сестра ти е излизала с него — продължи Маргарет. — Тя тук ли е? Щеше ми се да се запозная и с нея.

— Все още не е дошла.

— Нали няма някакви... проблеми? — попита бодро Маргарет.

Ана знаеше, че тя има предвид непредвиденото напускане на клиниката.

— Не, справя се чудесно — отвърна.

— Отлично — усмихна се Маргарет. — Сигурна съм, че е готова да започне на чисто.

— Всъщност Сюзан ще дойде с Ками Шепард — каза Ана, благодарна, че Маргарет се опитва да говори дискретно за сестра ѝ.

Маргарет се разсмя звънливо.

— Дъщерята на Кларк? Боже, колко е малък светът! Не знаех, че сте приятелки.

— Видяхме се на сватбата на Джаксън Шарп — Ана реши да се ограничи, с достатъчния минимум информация. — Сам Шарп ни запозна.

— О, аз познава Сам! — извика доволно Джъстин. — Тя добро момиче!

Супер. Тук всеки познаваше всеки, всички без изключение бяха свършени. Освен Ана, която знаеше, че ако не намери Брок в следващите пет минути, ще се изправи срещу гнева на шефката си. Затова се извини, че има нужда от освежаване и тръгна в посоката,

където предполагаше, че се намират тоалетните. Веднага щом реши, че се е отдалечила на безопасно разстояние, изтича по коридора към задния двор. Не си позволяваше да губи надежда, че ще срещне Брок някъде по пътя.

Отвън партито имаше коренно различна атмосфера. Гостите стояха край широк фонтан, танцуваха под звуците на реге музика и отпиваха екзотични коктейли от срязани наполовина кокосови орехи. Дълги маси, застлани със снежнобели ленени покривки, бяха отрупани с ямайски деликатеси — ароматно пушено пиле, риба на скара, аки^[1]. Красиви хора бърбеха помежду си, смееха се и правеха всичко възможно, за да привлекат внимание, като същевременно се преструваха на безразлични. Брок Франклин не беше сред тях.

Точно когато се канеше да се върне вътре, Ана зърна сестра си сред навалищата заедно с Ками.

Олекна ѝ. Сюзан със сигурност щеше да ѝ помогне да намери Брок. Само трябваше да успее да я дръпне настрани, да ѝ се извини още веднъж, да обясни ситуацията и...

Сюзан я забеляза.

— Ана! Ето я Ана! — изпищя тя и се втурна насреща ѝ с широко разтворени ръце, като самолет, който захожда за кацане. — Малката ми сестричка!

Ана успя да я улови малко преди да падне, когато се спъна на крачка от нея. Бързо разбра ситуацията, когато усети дъха на сестра си. Сюзан беше пияна.

— Толкова съжалявам за скандала. И ужасно се срамувам. По дяволите, всичко е затова, че те обичам — изхълца Сюзан и се вкопчи здраво в Ана. — Хей, добре ли се чувстваш, Ана? Хайде да се забавляваме!

Ками се промъкна до тях.

— Както виждаш, Ана, сестра ти е в приповдигнато настроение.

— На теб ли го дължим? — попита я Ана, без да очаква отговор. Мислено си представи как стиска с ръце гърлото на Ками и започва да я души.

— На мен? — престори се на учудена Ками. — В клиниките не учат ли пациентите, че сами отговарят за постъпките си?

— Защо, Ками? Много държа да разбере защо.

— Попитай Бен — отвърна студено Ками.

— Значи това е твоето отмъщение, така ли? Ти си луда, Ками. Имаш нужда от лечение.

— Всъщност се чувствам прекрасно — рече Ками и изгледа многозначително Сюзан, която опитваше безуспешно да отлепи косата си, залепнала върху гланца за устни. — Струва ми се, че в момента сестра ти е тази, която има нужда от помощ.

Ана успя да запази самообладание и да не повиши глас.

— Аз пък мисля, че си коравосърдечна кучка, която се стреми да направи всички около себе си толкова нещастни, колкото е самата тя.

— Майната ти — отвърна Ками с крива усмивка.

— И на теб — изсъска Ана. Не можеше да си позволи да губи повече време с нея. Трябваше да измъкне сестра си оттук час по-скоро.

— Да потърсим кафе, Сюзан — рече, като я прегърна.

Сюзан бутна ръката ѝ.

— Не искам кафе. Искам да се забавлявам — тя се завъртя към реге-триото, което тъкмо подхвана „Една любов“ на Боб Марли и задърпа Ана към музикантите. — Хайде да танцуваме, Ана!

Ана се дръпна.

— Никакви танци, Сюзан. Да влезем вътре и...

— Не! Хайде де! — Сюзан продължи със залитане към музикантите, като подканваше пиянски сестра си да я последва. Няколко души се усмихнаха с разбиране и взеха да я сочат.

Ана стисна китката на Ками като в менгеме.

— Чуй ме добре, Ками. Ти ще ми помогнеш да заведе Сюзан вътре възможно най-незабележимо.

— Или какво?

— Или ще те накарам да съжالياваш — закани се Ана. Не си спомняше друг път да е заплашвала някого през живота си и дори нямаше идея как ще изпълни заканата си. Обаче със сигурност знаеше едно — че говори сериозно.

Ками изгледа Ана със смразяващ поглед и отвърна насмешливо:

— Добре, де.

— Ана Кабът Пърси, ела тук! — извика Сюзан. Тя бе вдигнала с ръка косата си и се въртеше в кръг, олюлявайки се. — Да танцуваме!

О, Господи!

Ана остави Ками и тръгна към сестра си, но беше пресрещната от жена с бяла блуза и черна пола.

— Извинете, аз съм организаторът на партито — представи се тя.
— Познавате ли това момиче?

— Това е сестра ми. Сюзан.

— Сюзан има нужда от кафе. Позволете да ви помогна.

— Би било чудесно. Благодаря.

Двете с Ана приближиха към Сюзан, която им махна весело и продължи да танцува.

— Толкова си задръстена, Ана Пърси. Всички в проклетото ни семейство са задръстени. У-хуу! — Тя се завъртя като дервиш и изведнъж се строполи на земята. Няколко души се притекоха на помощ, а тя помоли да ѝ дадат нещо за пиене.

— Нямах нужда от пиене — рече Ана и стисна ръката ѝ.

— Напротив, имам — сопна се Сюзан. — Толкова е горещо тук!

— Сюзан, ела с нас вътре! — обади се организаторката.

Сюзан мушна пръст в лицето на Ана.

— Тя те накара да се държиш така, нали? Защото тя е повелителка, а аз съм загубенячка. Победителка, исках да кажа. Тя е победителката, а аз съм губещата. Боже, тук е адски горещо!

Преди Ана да успее да я спре, Сюзан се отскубна и се втурна към широкия фонтан в центъра на двора. Ана усети, че стомахът ѝ се свива. Сюзан нямаше да... Очевидно щеше.

Тя прескочи каменния парапет, събу панталоните си и бързо съблече блузата. След това, останала само по бикини от фина дантела, скочи в плиткия фонтан, точно когато реге-триото спря да свири. Въздухът затрептя от напрегната тишина, всички следяха забавния спектакъл.

— Ана! Ана! Какво става...?

Ана позна студения глас, въпреки че реге-триото го заглуши, като подхвана следващото парче. Един поглед бе достатъчен да потвърди подозрението — Маргарет, с посивяло от гняв лице, стоеше до вратата заедно Брок, който изглежда също трудно се държеше на краката си.

— Хей! Аз те познавам! — младият писател махна на Сюзан, която танцуваше във фонтана, следвайки музика, която само тя чуваше.
— Ти си Сюзан Пърси! Бих познал този задник навсякъде!

Сюзан се обърна към него.

— За задника ми ли питаш, негоднико? Ще ти дам аз...

Така и не успя да довърши. Вместо това се строполи като подкосена и оплиска застаналите край фонтана, а главата ѝ потъна под водата.

[1] Аки — Традиционен ямайски плод, на вкус наподобява варени яйца. Плодът се добавя в много ямайски национални ястия. ↑

ТОВА Е ФИНАЛЪТ!

Сам Шарп стоеше в ъгъла на задния двор, размишлявайки как да постъпи. Току-що бе станала свидетел на пиянското изпълнение на Сюзан, видя шока и унижението, изписани върху лицето на Ана, когато сестра ѝ се строполи във фонтана, забеляза колко бясна беше Маргарет Кънингам.

Когато Ана се втурна да помогне на сестра си, Сам се усмихна. Вече знаеше точно какво да направи. Добре че реши да заснеме допълнителен материал на партито на Щайнберг. И слава Богу, че беше дъщеря на Джаксън Шарп. Когато попита организаторката на партито дали ще ѝ позволи да снима, жената каза, че единственото ѝ условие е Джаксън Шарп и Попи да се появят на купона, дори за малко. Сам я увери, че няма проблем, но всъщност единственото, което направи по въпроса, бе да остави бележка на баща си и мащехата си.

— Монти? — Сам заговори приглушено в миниатюрния безжичен радиопредавател, който носеше, закачен на ревера си, всеки път, когато снимаше навън. — Ела в задния двор. И насочи камерата към фонтана. Веднага!

След това отиде до помощната масичка, взе една от резервните покривки и забърза към Сюзан и Ана. Ана бе нагазила до колене във водата, държеше в ръце главата на сестра си и ѝ повтаряше, че всичко ще се оправи.

— Хей, дръж това — нареди Сам, като подхвърли покривката на Ана.

Ана я улови, но изгледа недоумяващо Сам.

— За какво ми е?

— Не задавай въпроси. Просто завий сестра си. Или искаш шоуто да продължи? — Сам се обърна и огледа навалищата, надявайки се да зърне Монти. Видя го при музикантите с пуснатата камера. — Браво, това е финалът! — извика му.

— Готово! — извика в отговор Монти.

— Ще стане чудесна сцена — обърна се на висок глас Сам към Ана, докато се мъчеха да извадят подгизналата Сюзан от фонтана. — Сестра ти е невероятна актриса! Да вървим да я изсушим!

Повечето хора се разсмяха с разбиране, някои дори аплодираха, когато Сам заговори към гостите:

— Благодаря ви, че ни изтърпяхте и така помогнахте на няколко млади режисьори. Ученически филм. Cinema verite^[1]. Вие сте най-добрите.

Онези, които още се чудеха какво става, най-после разбраха и също се засмяха. А, значи било сцена от филм! Да не повярваш как се бяха подвели! А момичето до фонтана не беше ли Сам Шарп, дъщерята на Джаксън Шарп? Тя снимаше филм, в който всички те участваха. Колко умно!

Сам кимна към вратата на сградата:

— Насам. Не се притеснявай за Монти, той ще се погрижи за себе си.

С общи усилия дотъряха Сюзан до паркинга. Сам подаде квитанцията, придружена с банкнота от сто долара на едно от момчетата и колата ѝ се материализира пред тях за секунди. Натовариха Сюзан на задната седалка и след малко излязоха на „Лома Виста драйв“.

В това време Ками, която остана на партито, си проправяше път към външния бар за още една чаша шампанско. Ана да върви по дяволите. Планът ѝ беше проработил перфектно. Но вместо да унижи Ана, предизвика Сам да ѝ се притече на помощ. Сега двете сигурно щяха да се сблизат повече. А това беше основание да се депресира.

— Здравсти, Ками — отнякъде изникна Дий с чаша портокалов сок в ръка. — Забавляваш ли се?

— Не — Ками пое чашата, която ѝ подаваше барманът, и отпи.

— Много мило от страна на Сам, че спаси Сюзан, нали? — попита Дий.

Исусе Христе! Ставаше все по-лошо и по-лошо. Щом дори Дий се беше досетила, че Сам се е намесила, за да спаси Сюзан, значи и всички останали са го разбрали.

— Между другото, кога Сюзан успя да се напие толкова? — попита Дий.

— Аз откъде да знам, Дий?

— Ами, нали дойдохте на партито заедно? — изтъкна Дий.

— Тя е алкохоличка — изсъска Ками. — От алкохолик не можеш да очакваш друго.

— Да, така е, но не и когато наблизко има приятел, който да го накара да помисли за здравето си — Дий отвори широко очи. — Не си я напила нарочно, нали? Имам предвид, че макар понякога да си враждебна с другите, чак толкова нещо не би направила, нали?

Реге-певецът в задния двор извиси глас: „Не ме въвеждай в изкушение, сестро“. Ками отпи дълга глътка от шампанското.

— Не съм въвела Сюзан в изкушение, Дий — излъга тя. — Сама се докара до това състояние.

— Добре ли е тя? — попита Сам.

— Премръзнала — отвърна Ана.

— А ти добре ли си?

— Не съм — призна Ана. Докато караше по „Лома Виста драйв“, Сам забеляза, че ръцете на Ана треперят. Въпреки хладнокръвното изражение на лицето. — Маргарет Кънингам ще ме убие. Сам, направо не знам какво да ти кажа. „Благодаря“ ще е съмсем недостатъчно.

Сам се трогна, но с нищо не го показа. Реши да го обърне на шега.

— Какво ще кажеш за: „Исключително съм ти задължена и благодарна. Готова съм да ти се издължа, когато и където пожелаеш.“

— Става. Дори не знаех, че си там. Исключително бърза реакция.

— Хей, нали си ми приятелка и партньорка? За какво са приятелите иначе? И къде отиваме?

— Не и в хотел „Бевърли хилс“. Направо ми се повръща от това място — реши Ана. — Карай към къщата на баща ми. Ще настаним Сюзан в моята стая.

Сам кимна и зави по „Сънсет булевард“.

— С риск да изтъкна очевидното, но изглежда в клиниката не са постигнали добри резултати.

— Ками е виновна.

— Какво? Да не искаш да кажеш, че е наляла насила алкохол в гърлото на сестра ти?

— Знаеш какво имам предвид.

— Да — Сам се замисли. — Това е подло дори по нейните стандарти. — Пътуваха в мълчание, докато Сам не спря на алеята пред къщата. — Дом, сладък дом. Да пренесем сестра ти вътре.

Двете заедно успяха да измъкнат Сюзан от колата, като ту я носеха, ту я влачеха. Наложиха се да положат херкулесовски усилия, за да я внесат в къщата, да я качат по стълбите до стаята на Ана и да я оставят върху леглото. След това Ана махна бялата покривка и грижливо зави голото ѝ тяло с две одеяла.

— Благодаря ти, Сам — рече накрая. — От все сърце.

— Винаги можеш да разчиташ на мен. — Сам с почуда установи, че наистина мисли така. Какво ставаше с нея?

— Надявам се да няма повторно изпълнение.

Сюзан изпъшка, обърна се на другата страна и се сви като зародиш. Самата Сам се бе напивала неведнъж, но докато гледаше Сюзан, се закле да не го допуска друг път. Поне не скоро.

— Искаш ли кафе? — попита Ана.

— Определено.

Слязоха по стълбите до кухнята, където Ана пушна кафемашината.

— Отлагам момента, в който да се обадя на Маргарет — призна Ана. — Никак няма да е приятно. Сигурно ще ме уволни.

— Защото си се погрижила за сестра си?

— Аз бях на партито със задача от „Алекс“, ако си спомняш.

— Е, този стаж не е чак толкова важен за теб. Та ти дори не се стремиш да влезеш в индустрията.

— Да — отвърна Ана. — Май си права.

— А това е жалко — продължи Сам. — Защото смятам, че писането ти се отдава. Може и да го омаловажих, отначало, но това е, понеже се почувствах застрашена. Двете заедно можем да направим много... в бъдеще.

— Е, благодаря ти за комплимента. Кой знае... Може пък да размисля. Но сега пропускам шанса да се запозная с разни писатели. И да чета пиеси и сценарии.

— Сценарии? — повтори сякаш не вярваше на ушите си Сам. — Искаш да четеш сценарии? В кабинета на баща ми има десет хиляди. Филмови сценарии, сценарии за пиеси, ръкописи на книги. От най-добрите световни автори. И знаеш ли защо? Защото знаят, че ако успеят да привлекат баща ми за проекта си, филм ще има, а те ще се сдобият с най-лесно спечеления един милион долара. Сценарии? Моля ти се, заповядай. Но нека ти кажа отсега — повечето от тях не струват. Затова и повечето филми са пълен боклук.

Ана си играеше с чашата за кафе, докато чакаше кафемашината да си свърши работата.

— Просто не е в стила ми. Не ми се е случвало да оставя такава бъркотия след себе си. Чувствам се ужасно.

— Ана, не си направила нищо. Сестра ти си е виновна.

— Права си — кимна Ана. — Отивам да се обадя на Маргарет.

Ана набра номера, но се свърза с гласовата поща. Остави кратко съобщение, в което се извини накратко, помоли Маргарет да ѝ се обади и затвори. Кафето беше готово, така че тя наля две чаши и подаде едната на Сам.

— Сметана? Захар?

— Пия го чисто.

— Ама, че ден — Ана отпи от димящата течност. — Какво ще кажеш да отидем в шатрата на двора? Там е приятно и красиво, а пък аз имам нужда да прочистя главата си от мисли за убийство.

Излязоха навън и поеха по пътеката към шатрата.

— Ако позволиш на Ками да те извади от равновесие, тя печели, съзнаваш го, нали? — изтъкна Сам, когато се настаниха.

— Защо всичко се свежда до това, дали ще спечелиш, или ще загубиш? Как може да се чувства по-добре от това, че ме е наранила? Та това е болестно състояние!

— Е, да, но ако това е болест, значи е чумата на Холивуд. Въпреки това, Ками има своите достойнства.

— Нима я защитаваш?

Сам забеляза статуята на Купидон в центъра. Някой бе пъхнал свежа роза в колчана със стрелите.

— Да кажем, че знам колко боли, когато разбият сърцето ти.

— И аз го знам, но това не извинява поведението ѝ. Когато я погледна, срещам единствено омраза — Ана се пресегна и сложи ръка

върху ръката на Сам. — Но ти... ти си добър човек. Много по-добра си от Ками. А си и твърде умна за Дий. Не разбирам защо дружиш с тях.

Сърцето на Сам се сви. Възможно ли беше Ана да отвърща на чувствата ѝ? И ако да, това платонична любов ли беше... или? Сам искаше Ана да ѝ бъде приятелка. Но в същото време искаше да я целуне. Обаче пък никак не приемаше мисълта, че е лесбийка или поне бисексуална, колкото и шик да се смяташе това напоследък.

Сам дръпна ръката си. Вероятно двете с Ана можеха да бъдат приятелки. Само да стояха по-далеч една от друга. Независимо какво ѝ казваше тялото.

— Да забравим за мен. Да поговорим за теб и Бен. Защото вашите отношения не са история, колкото и да се опитваш да убедиш сама себе си.

— Сам, той ме заряза...

— Дрън-дрън. Чух го милион пъти. Не ти ли се случва понякога да подложиш нещо на съмнение?

— Какво искаш да кажеш? Че може да ми е казал истината?

— Откъде да знам? Може би да, може би не. Онази нощ Бен очевидно не е спечелил много червени точки, които да впишеш в дневника си. И какво от това? Единствената причина да се съпротивляваш на истинските си чувства, е страхът. Страхуваш се, че те могат да те отведат толкова далеч, колкото не си стигала. Ужасяваш се от мисълта, че може да ти се прииска да изгориш онзи дневник. И това те плаши до смърт.

Когато Ана не отговори, Сам разбра, че е улучила в десетката.

Ана огледа градината и се начумери.

— Смешна работа. Дойдох в Калифорния, за да избягам от всичко. А тук ме преследват също толкова проблеми, само че съвсем различни.

— Да, да, както казва доктор Фред: „Където и да отидеш, не можеш да се спасиш от себе си“ — Сам не беше сигурна дали говори за себе си, или за Ана. Или за двете.

— Просто искам да се махна. Изпитвала ли си някога същото?

— Постоянно. Но ще ми липсват сутрешните срещи с Реймънд за издухането на косата. Шегувам се. Слушай, защо не го направиш? Да се махнеш?

— Как да стане? Не мога да оставя Сюзан и Маргарет, и нашия проект... — Ана примигна. — Интересно. Току-що се сетих за най-подходящото място.

— Кое?

— Видях го в едно списание в приемната на „Алекс“. Мисля, че се казваше „Монтесито ин“.

— А, да. Ходила съм там — кимна Сам. — На плажа в Санта Барбара. Малко е скромно за моя вкус, но иначе е приятно.

— Изглеждаше красиво. Господи, как искам да отида — в гласа на Ана личеше нескрит копнеж.

— Тогава вземи колата и върви.

Очите на Ана светнаха.

— Дали?

— Да. Но се върни преди вторник вечер. Имаме доста материал за монтиране. Позволих си волността да прегледам монолозите, които записахме тази сутрин, и смея да кажа, че на лента са също тъй добри, както и на хартия. Казах ти, мисля че имаш талант. Всеки, който успее да накара Дий Янг да звучи трогателно, заслужава признание.

Ана се усмихна.

— Благодаря, Сам. За всичко. Наистина съм ти задължена. Не го казвам просто така.

— Да, така е. Не се притеснявай, ще си поискам дълга с лихвите — тя също се засмя. — Дай ми квитанцията за твоята кола от партито на Щайнберг. Ще пратя някой от лакеите на баща ми да я докара тук.

Десет минути по-късно Сам вече пътуваше към имението Шарп в Бел Еър, а мислите й бяха объркани повече от всякога. Бен и Ана. Адам и Ана. Твърденията на Ана, че не иска връзка нито с Бен, нито с Адам. Сам и Ана. Изведнъж Сам осъзна, че най-силно от всичко иска с Ана да бъдат приятелки. Такива, които си помагат една на друга съвсем безкористно, единствено в името на приятелството. Е, поне така беше във филмите.

Животът ѝ може и да не беше филм. Но това не значеше, че не може да направи нещо безкористно, поне веднъж в същността си на една от привилегированите. Преди да се е отказала от доброто намерение, извади мобилния си телефон и набра един номер.

[1] Cinema verite — документален филм, филм без изкуствени ефекти. ↑

ПЕТДЕСЕТ ХИЛЯДИ

Ана остана още няколко минути в шатрата, след като Сам си тръгна. Потърси още веднъж Маргарет по телефона, но и този път се свърза с гласовата поща. После просто поседя, любувайки се на гаснещата светлина.

С падането на мрака захладя, а откъм океана задуха бризът, който я накара да се прибере. Щом влезе в кухнята, посрещна я гръмовния глас на баща ѝ:

— Ана? Какво стана, по дяволите? — той се надигна от масата, в ръката си държеше пълна чаша бренди. — И какво прави Сюзан в безсъзнание на леглото ти?

— Стана това, което става често. Сюзан дойде на партито. Беше пияна. Трябваше да я измъкна оттам.

— Каза ли на Маргарет?

— Тя ме видя. Но нямаше време да говоря с нея.

— Е, добре, предполагам, че това е краят на стажа ти — въздъхна Джонатан.

— Не можех да постъпя по друг начин. Сюзан беше в беда.

Джонатан се отпусна до масата.

— Маргарет не биваше да кани сестра ти. Не е да не знае, че току-що излезе от клиника и... Боже, какви ги говоря? Опитвам се да оправдая Сюзан. Ние всички правим едно и също — търсим оправдания за Сюзан.

Ана седна срещу баща си.

— Ако има някакво значение, Сюзан не се е напила сама.

— Някой е наливал алкохол в гърлото ѝ?

— Не — призна Ана. — Нямах предвид това.

Баща ѝ разтри очи.

— Тя обвинява мен, нали?

Какво не беше наред в това семейство? Не можеше ли някой да поеме отговорност за нещо?

— Слушай, татко — каза Ана, като стана от масата и тръгна към стълбите, — искам да се махна оттук за...

— Ана, почакай.

Нещо в гласа на баща ѝ я накара да спре. Тя кръстоса ръце и се опита да изглежда спокойна, въпреки че съвсем не беше така.

— Какво?

— В нашето семейство сме експерти да избягваме истината — рече Джонатан. — Със Сюзан... когато отиде в Бодуин... Господи, не е лесно — той остави чашата с бренди на масата.

Изведнъж Ана разбра — баща ѝ се опитваше да ѝ каже нещо важно. За Сюзан.

— Сигурна бях, че се е случило нещо, татко. Само че не знам какво точно.

— Истината е, че животът на сестра ти беше в опасност. Тя се забърка с онзи пропаднал музикант — каза баща ѝ. — Секс, наркотици, рокендрол — всичко, каквото се сетиш. Той владееше всички пороци. И ги предаваше и на сестра ти.

— Ти опита ли се да говориш с нея? — попита Ана.

— Безброй пъти — отвърна Джонатан. — Тя се кълнеше, че ще сложи край, но така и не го направи. Беше като болест. Искам да кажа, че младежът имаше власт над нея необяснимо защо. Трябваше да се досетим, че става въпрос за някакъв вид зависимост.

Ана преглътна. Не беше чувала тези подробности преди. А сега разбираше защо Сюзан отклоняваше с неохота тази тема.

— Съжалявам. Сигурно е било много тежко за теб и мама.

— Шегуваш ли се? Сестра ти беше като неуправляем автомобил, който се носи към пропастта, а няма нито волан, нито спирачки.

— Толкова зле ли беше?

Ана се обърна. В коридора стоеше Сюзан — нестабилна и бледа като мъртвец. Подпираше се с ръце на рамката на вратата. — Неуправляем автомобил, без волан и спирачки? Дойдох, за да си взема вода или нещо за пиене, а ето какво получих!

— Така беше наистина — натърти Джонатан.

— Напротив, това няма нищо общо с истината — възрази Сюзан. — Истината е, че аз бях луда по Ерик. Мама, разбира се, беше безкрайно възмутена, защото той беше абсолютно неподходящ. Непрекъснато ми изпращаше бележки, написани на ръка върху листове

с нейния монограм. В тях споменаваше приятните момчета от Дармут и моя съученик Уилямс и как те разпитвали за мен. Това беше нейният начин да ми каже: „Разкарай този загубеняк!“. Що се отнася до скъпия ни баща, той ползваше други методи.

— Сюзан, това беше отдавна. Няма нужда да се връщаме към тази история — прекъсна я Джонатан.

— Извини моя френски, тате, но що не се разкараш. Отдавна трябваше да кажем истината на Ана — Сюзан се обърна отново към сестра си. — Мама беше тъй притеснена, че изпрати баща ни да се срещне с Ерик. А той, с типичния за него дипломатичен тон, обясни на Ерик, че за него може да се окаже доста изгодно да излезне от живота ми.

На Ана й беше нужно малко време, докато разбере какво има предвид Сюзан.

— Искаш да кажеш, че е платил на гаджето ти, за да те изостави? — тя се завъртя към баща си, отказвайки да повярва.

— Той беше негодник...

— О, Боже, точно това си направил. И колко му плати?

— Има ли значение?

— Тя просто иска да знае какъв е обменният курс — каза студено Ана.

— Петдесет хиляди. И той ги взе. Освен това разказа всичко на Сюзан, преди да си тръгне. Двамата с майка ти ти направихме услуга, Сюзан.

— Да, и знаеш ли какво, тате, всеки път, като се надрусам, си мисля за това, че струвам петдесет хиляди!

Ана стисна с ръце главата си. Най-после много неща й се изясниха.

— И колко дълго смяташ да използваш това извинение, за да живееш като прасе, да ни мразиш и да се наливаш до смърт? — премина от отбрана в настъпление баща й.

— Как можа? — прошепна Ана. — Как можа да й го причиниш?

— Да, скъпи ми тате — обади се Сюзан. — Как можа да ми причиниш това?

Джонатан се строполи на стола.

— Когато станете родители, ще разберете. Но ако има някакво значение, знайте, че съжалявам.

В кухнята дълго време не се чуваше друг звук, освен бръмченето на хладилника. Накрая се обади Ана:

— Чуйте ме и двамата. Заминавам за ден-два. Ще се върна във вторник. Междувременно ви препоръчвам да продължите разговора от репликата на татко, че съжалява.

ИСТИНАТА

„Монтесито ин“ се намираше на брега на океана, на няколко мили южно от Санта Барбара. Докато пиколото я водеше към нейния апартамент, Ана слушаше шума на вълните и писъците на чайките. Със себе си бе взела малка чанта с багаж за два дни и това беше всичко, ако не броим емоционалния товар.

Момчето отвори прозорците и включи приглушеното осветление и вентилатора на тавана. Ана му даде добър бакшиш и го отпрати. Сетне се отпусна върху едно от двете просторни легла и се зае да наблюдава как дантелените пердета танцуват от вятъра. Стените бяха боядисани в светли нюанси на синьото. Над главата ѝ бръмчеше успокоително стар вентилатор, който донякъде оприличи на живота си — движи се, но не отива никъде. Не виждаше никакъв ясен знак как да различи това, към което се стреми, от това, за което е възпитавана.

Интересно. Не беше ли се оказала и Сюзан в подобна ситуация точно в същия момент от живота си? В Бодуин, за пръв път далеч от семейството, тя бе опитала да намери себе си. Само че кадифената примка на родителската грижа се бе стегнала около врата ѝ, задушавайки току-що придобитото чувство за свобода. Но нима грешките не са част от дългия път на себепознанието? Дори когато си избрал неподходящото гадже. Ана си помисли за пореден път колко далеч от проблемите на дъщерите си са родителите ѝ.

„Само че не те превърнаха сестра ти в алкохоличка“, рече един глас в главата ѝ. Ана се тревожеше за Сюзан, но в крайна сметка тя сама беше отговорна за постъпките си. Така, както Ана трябваше да отговаря за това, че изпусна от поглед Брок на партито на Щайнберг. И ако това означаваше край на стажа в „Алекс“ (защото Маргарет можеше да реши да ѝ даде втори шанс, но можеше и да не го стори) — това беше нейна лична отговорност.

Така че...

Достатъчно. Прекалено много мисли! Имаше нужда да се движи, не да размишлява. Един крос по плажа щеше да ѝ се отрази

превъзходно. Затова сложи маратонки, къси панталонки, тениска и суичър на гимназията „Тринити“, взе ключа от стаята и излезе.

Вечерта бе прохладна, но приятна. Ана тичаше почти до водата. Щом усети твърдия пясък на границата, където вълните стигаха при прилив, ускори крачка. Напоследък беше поизоставила физическите упражнения и сега ѝ беше приятно да натоварва тялото си. Определено имаше нужда да се запише на уроци по балет, да въведе ред в живота си и...

Господи, колко трудно беше да заглуши шума в главата си. Дори и да не искаше, премисляше всичко отново и отново! Наложил си да се концентрира върху дишането — вдишай, издишай, вдишай, издишай, докато обикаляше от хотела до океана и обратно.

Тридесет минути по-късно спря и се отпусна до една от вишките на спасителите. Предполагал, че е изминала поне три мили. Развърза суичъра си и избърса с него потта от челото и врата си.

— Не бива да се срещаме все така, Ана.

Ана подскочи от изненада. Имаше някой, и то мъж, от другата страна на вишката. Стори ѝ се, че гласът му прилича на... не, нямаше начин...

Само че беше той.

Бен заобиколи вишката и застана пред нея, пъхнал ръце в джобовете на дънките си. Носеше син спортен пуловер, с цвета на очите му.

— Какво ще кажеш за едно „здрассти“, като начало? — попита той.

Мозъкът ѝ се опитваше да осъзнае какво се случва. Той беше там, посред нощ, на плажа в Санта Барбара.

— Какво правиш... как успя...?

— Сам ми се обади тази вечер и ми каза, че си тук — обясни Бен. — Преди малко пристигнах и видях, че тичаш.

— И защо Сам е решила да ти се обади, за да ти каже къде съм?

Бен сви рамене.

— Предполагам това се нарича приятелство.

— Аз пък мисля, че това, което ти правиш, се нарича дебнене — рече Ана и прибра кичурите, които се бяха измъкнали от опашката ѝ и бяха залепнали върху потното ѝ лице. — Дойдох тук, за да остана сама със себе си.

— Искам да ти кажа нещо, Ана. След това можеш да прекараш и целия си живот сама, ако искаш. На мен обаче ми омръзна да лъжа.

Лъжи. Значи Бен я е лъгал? Дълбоко в сърцето си тя го знаеше от самото начало.

— И на мен ми писна, Бен. Защо не ми кажеш истината, тогава?

— Да не мислиш, че е лесно?

— И какво от това? Нещата, които имат смисъл и стойност, никога не са лесни. Защо просто не... О, остави! — тя се ядоса и запрати едно камъче във водата.

— Истината е, че когато те оставих в нощта на Нова година, не бях при някаква тайнствена звезда — започна той. — Наложил се да взема самолета за Вегас.

Лас Вегас? В това нямаше никакъв смисъл.

Ана зачака. Когато заговори отново, Бен гледаше напред, към океана.

— Проблемът не беше известна актриса със свръхдоза, а онова копеле, баща ми. Той е пристрастен към хазарта. Печели добре, но още повече проиграва. Онази вечер се обади майка ми. Дватамата се бяха скарали тежко и той беше тръгнал за Лас Вегас да играе блекджек, за хиляда долара на ръка. Нищо особено. Само че майка ми бе разбрала, че е взел и зареден пистолет със себе си.

Ана ахна от уплаха.

— Беше се обадила на полицията, така че можеш да провериш, ако искаш. Само че аз не смятах да ги чакам, затова отидох направо на летището и отлетях за Вегас. Намерих баща ми в казино „Беладжио“ — той винаги ходи там — вече затънал с шестдесет хиляди долара. Когато опитах да го вдигна от масата, той ме удари. Възнамеряваше или да спечели, или да си пръсне мозъка.

Ана вдигна ръка към устата си.

— Чудна фамилия, а? — изсмя се горчиво Бен.

— Защо не ми каза? — прошепна Ана.

— Защото е унижително, затова. И защото пазя тайни от толкова години, че вече не умея да говоря истината. В момента майка ми е в болницата, в психиатричното отделение, заради „изтощение“, както обичат да се изразяват в семейството ми. Ето защо не се върнах в Принстън.

Значи не беше тя причината Бен още да е в града. Ако искаше да бъде честна, донякъде се разочарова от този факт.

— Не биваше да те оставям сама на яхтата, Ана — продължи Бен. — Но наистина се опитах да ти се обадя. Два пъти. Предполагам не си чула, защото си спяла.

— А какво ще кажеш за момичето? — попита Ана, учудвайки дори сама себе си. Думите се изплъзнаха от устата ѝ, сякаш по своя собствена воля. Тя беше сигурна, че не ѝ пука. Очевидно не беше така.

— Кое момиче?

— С което те срещнах на крайбрежната алея.

— Тя ми е братовчедка. Кълна се. Помолих я да се държи, сякаш ми е гадже, когато те видях с Адам, а тя малко попрекали. Трогателно, нали?

Ана не отговори. Трябваше да премисли много неща. Затова просто стоеше безмълвно и чертаеше с крак къси линии в пясъка.

— Е, това е — обади се Бен. — Не е нужно да казваш каквото и да било. Повярвай ми, съзнавам, че съсипах всичко. Онова, което можеше да се случи. Никога няма да разбереш колко страдам за това. Няма да те притеснявам повече. Сега поне съм спокоен пред себе си — той се обърна и пое към паркинга на хотела.

— Бен, чакай — тя го настигна и тръгна редом с него. — Благодаря ти. За това, че ми каза истината.

Той отвърна едва когато стигнаха паркинга:

— По-добре късно, отколкото никога, нали?

— Знам много за криенето на семейни тайни и за маската на лицето, която не издава нищо. Родителите ми са истински експерти.

— Англосаксонска версия от Източното крайбрежие и еврейска версия от Западното, а? Вероятно си приличат толкова, че никой не може да ги различи — той направи опит да се усмихне и кимна към един обикновен бял нисан алтима. — Моята кола под наем. За съкращаване на разходите. Майка ми се страхува, че ще се наложи да се простим с къщата. Не ми се иска да мисля за таксата за втория семестър. Ако изобщо се върна в Принстън — той натисна един бутон върху ключодържателя и отключи вратите на нисана. — Пази се, Ана.

— Ти също.

Той се качи в колата, запали двигателя и потегли назад. Сърцето на Ана задумка. Той се канеше да изчезне от живота ѝ тъй бързо, както

се бе появил на борда на самолета. Освен ако тя не го спреше.

Застана на пътя му. Той свали стъклото, подаде глава и я изгледа въпросително.

— Върни се на паркинга — рече тя.

Той изпълни нареждането и слезе.

— Искам да ти покажа нещо — Ана хвана ръката му и го поведе към апартамента. Отвори врата и двамата застанаха на прага.

— Ана? Какво има?

— Ето какво — тя вдигна ръце, обви ги около врата му и го целуна. Изведнъж усети как губи почва под краката си, как се разтваря, как губи контрол заради момче, което не е никак подходящо за нея.

— Сигурна ли си? — прошепна той в косата ѝ.

В главата ѝ изскочи един ред от „Великия Гетсби“, нещо в смисъл как човешките емоции се превръщат в стока. Това пък ѝ припомни един пасаж от „Ана Каренина“ — за грешката, която човечеството допуска, когато си мисли, че щастието зависи от осъществяването на материалните стремежи. Не си спомняше дословно нито един от двата цитата. Но беше доволна, защото така можеше да си позволи да каже на мозъка си същото, което каза на Бен:

— Млъкни!

Родителите ѝ нямаше да го одобрят. Той произхождаше от семейство на новобогаташи, а баща му бе проиграл на хазарт придобитото богатство. Майка му преживяваше нервен срив. Фамилията му беше Бирнбаум.

Ана не беше сигурна в нищо, най-малко в избора, който се канеше да направи. Но когато той я внесе на ръце в апартамента и затвори вратата зад тях, тя ни най-малко не се безпокоеше коя е, нито коя трябва да бъде, нито какво ще каже който и да е. Изобщо не се сети за решението си да не се обвързва с момчета. Нито помисли как ще се чувства после.

Защото в този момент всичко, което искаше, беше Бен. Поне веднъж в свръхорганизирания ѝ предпазлив живот на добро момиче просто не ѝ пукаше за нищо.

Издание:

Зоуи Дийн. Момичетата от филма

Редактор: Валери Манолов

Коректор: Нина Ганева

Корица: Борис Стоилов

Издателство Пан, 2011

ISBN: 978-954-660-067-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.